

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †)

PUBLISHED FROM JULY 1999

S tručné zprávy.

Pondělí 20. července
pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

 Švédská protirasistická aktivistka rasaktivisten (rasová aktivistka) **Lovette Jallow** má nový cíl - odstranění reakčních soch zakladatele systematické zoologie Carla Linneho.

Nešťastník si totiž v 18.století dovolil tříditi nejenom živočišné druhy, ale i lidské rasy, což ji dnes uráží.

Sama se narodila v Ghaně a za svou záslužnou práci vloni obdržela Wallenbergovu cenu.

Doufáme, že nezůstane u soch a brzy odstraníme i celý reakční obor taxonomie (klasifikace organismů) a pravděpodobně celé přírodní vědy, které zbytečně rozdělují tam, kde potřebujeme jednotu.

SOCHY mají tu smůlu, že trčí někde na veřejnosti, takže poflakující Ghanstka (to je občanka Ghany) měl dost času si všimnout jejich existence. Logicky mu pak překážejí.

Skutečný průšvih bude, až se Ghanstka dozví, že krom soch existují i obrazárny, muzea, knihovny a historické archívy. Tam VŠUDE je rasistického materiálu až běda.

Takže - držme huby! Protože, jakmile se to k nim donese, budou Metropolitan, Louvre, Uffizzi, Rijksmuseum a Britské muzeum té vyhořelé katedrále u Seiny závidět, jak dobře dopadla.

Je zajímavé, kolik mladých lidí z Čech i ze Slovenska, žijících v Austrálii, obdivuje a podporuje socialismus a marxismus-leninismus. Někteří odsuzují a zavrhnou bělochy, tvrdí že jen ti černí mají právo na

život, a dělají, že oni jsou sami asi bezbarevní, či co. Připomíná mi to slečnu Doležalovou, rozenou blondatou Němku, která si v Americe nabarvila nejen tvář na tmavo, ale nakudrnatila a nabarvila na černo vlasy a začala se vydávat za Afričanku a bojovat za práva černých v Americe. Nic nového pod sluncem, tady soudruh Bruce Pascoe, potomek Angličanů, bez kapky aboriginské krve, se začal vydávat za aborigince a psát odborné knihy oslavované ABC, o aboriginských kamenných městech, aboriginských farmách, pěstování obilí atd.

Řešit bychom si pomáhat.

V Americe vzniká nová víra s dogmaty a obřady

Jefim Fištejn

Deník New York Times oznámil, že od nynějška a navždy bude slovo černý psát s velkým písmenem na začátku – tak, jak se píše jiná označení etnické příslušnosti: Američan, Francouz, Čech. Slovo bílý se ovšem bude nadále psát s malým b. Rozdíl

je nebetyčný – zatímco termín „bílý“ neznamená víc než barvu, pod adjektivem černý se skrývá celá velkolepá civilizace, jejíž nádheru teprve nyní dostatečně doceňujeme.

Z čtenářských reakcí pod sdělením vybírám jen pár: jedni deníku vytýkají, že je to jen další skrytý rasistický nápad, ježto opět Afroameričany znerovnoprávňuje, druhým návrh nestačí a přejí si, aby se ono slovo psalo vysokým tiskem ve zlatě. Jsou i extrémní názory, že by se měly prohodit významy obou slov a pleť černé barvy by se měla označovat jako bílá. Ten poslední návrh se neujal coby špatně proveditelný, nicméně lék na odbělení kůže byl oficiálně zakázán.

V Kalifornii revoluční dav zbořil hned tři monumenty. Tváří do prachu cesty padl pomník Francise Scotta Keye. To je ten pán, co začátkem předminulého století napsal slova k americké hymně Hvězdotřpytný prapor. Tamtéž šel k zemi pomník bývalého prezidenta Ulyssese S. Granta. Slavný generál se zase provinil tím, že dovedl armádu Severu k vítězství v občanské válce, prosadil stejná občanská práva pro bývalé otroky a ratifikoval 15. dodatek Ústavy, kterým poskytl Američanům tmavé pleti veškerá volební práva. Byl stržen také památník Kryštofa Kolumbovi, objeviteli nového kontinentu. Jakási Jamal, vůdkyně revolučních mas, prohlásila při tomto aktu pomsty, že Kolumbovi vlastně není za co děkovat – byl to prý Ital a neobjevil Afriku, ale Ameriku. Pokud se někdo cítí touto informací zaskočen, znamená to, že jeho mdlý rozum smysl událostí nepobírá. Jak vtipně poznamenal Orwell, kdo vládne minulostí, ten vládne i budoucností.

Lidský rozum je neuvěřitelně vynalézavý, je-li dostatečně sofistikován. Neexistuje logická léčka, ze které by se nedokázal vymanit. Je jako mýdlo, které vyklouzává z vlhkých dlaní tím snáze, čím pevněji ho stlačujeme. To, co zrovna pozorujeme v Americe a jiných částech světa, které jsou dost bohaté na to, aby si zešílení mohly dovolit, není nic menšího než zkouška nové víry. Jako každé ucelené náboženství má své mučedníky, apoštoly a nadšené proselyty. Přímo před našima očima vzniká nová obřadovost: vzdávání holdu poklekutím na koleno, líbání bot, omývání nohou velebnějším, pálení symbolů starého náboženství, jako jsou americké vlajky, obrazoborectví, boření soch a jiných překonaných idolů. Víra je zcela jiný způsob vnímání světa než třeba věda, proto pokusy polemizovat s jejími dogmaty pomocí racionálních argumentů jsou předem odsouzeny k nezdaru. Logika je zrušena a nová dogmata žádným způsobem neomezují.

Máte kupříkladu za to, že oprávněně rasové požadavky nemožno ospravedlnit násilím, drancování, plenění cizího majetku atd.? Mýlíte se hned zkraje, protože nejenže mohou, ale také ospravedlňují. Zdánilivý hlavolam byl úspěšně vyřešen již před stoletím, kdy vznikala jiná náboženská víra, jež dnes doznává obrody. Již klasici marxismu-leninismu postulovali, že „násilí je porodní bábovou revoluce“. Dnes toto moudro uslyšíte a uvidíte v jiných podobách: že mírové průvody nikam nevedou a že bez rabování by rasové požadavky nebyly uslyšeny a vyslyšeny.

Tvrdíte v záchvatu staromódní sentimentality, že „všechny životy mají význam“? Věta to je jen zdánlivě nevinná. Skrývá se v ní pokus o zglajchšaltování a položení rovnítka mezi utlačovatele a utlačované, jakože „odpusťte si, co jsme si“. Při pohledu do zrcadla na vás vykoukne starý rasista, proto i lidé, kteří si to heslo napsali na sociálních sítích, oprávněně přišli o práci a živobytí. Prostě všechny bytosti si nejsou rovny, některé jsou si rovnější než jiné.

Dobrá víra vzniká popřením, nikoli potvrzením staré logiky. Třeba takový požadavek finančních náhrad za křivdy otrokářství. Leckdo se může divit, proč právo na reparace mají všichni občané tmavé pleti nezávisle na tom, kdy a odkud se přistěhovali do Spojených států. Na odškodnění mají právo i ti původem z Karibských ostrovů, kteří se v Americe usadili třeba zcela nedávno. Někdo není s to pochopit, proč na doživotní rentu vypočítanou zatím na 300 tisíc dolarů na osobu má nárok třeba takový Barack Obama, jehož otec v Americe vlastně nikdy trvale nežil, práci na kukuřičných polích nepoznal a vyrůstal a skončil v rajských podmínkách svobodné Afriky. Jeho předci po přeslici byli sice zlí plantážníci, on nicméně má svaté právo na oněch 300 tisíc dolarů.

Na druhé straně někoho může zarážet skutečnost, že platit bude muset i přímý potomek Čechů nebo Slováků, kteří se dosti nadřeli v dolech a hutích Ameriky poté, co utekli z vlasti před hladomorem a nezaměstnaností dlouho po tom, co bylo otrokářství v Novém světě zrušeno. Ba co víc, před novým přistěhovalcem z Jamajky mají nesplacitelný dluh i Židé, kteří sem utekli před totálním vyhlazením. Že to postrádá jakoukoli logiku? Ale kdeže, vynalézavý um nabízí přijatelné vysvětlení: člověk tmavé pleti vstoupil v Americe do systému diskriminačních a utlačovatelských vztahů, jimiž byl pak postižen, zatímco běloch, ať již fíral do smrti v dolech nebo se hrbil nad šicím strojem od nevidím do nevidím na manhattanském East Endu, přijal bez výhrad systém privilegií pro bílé, jimiž byl po zbytek života zvýhodněn. Zbývá dotáhnout k absurditě drobné podružnosti: třeba stanovit, zda Pákistánec, Indy a Číňany přiřadit k černým nebo bílým – na tom záleží, zda budou celoživotně pobírat, nebo cálovat.

Jsou i tací političtí negramotové, kteří nechápou, jakým počítáním dospěl americký tisk k jednoznačnému závěru, že otrokářství v Americe v podstatě trvá již 400 let. Číslo vypadá plausibilně a platí jako nezpochybnitelný axiom. Ale jak k němu vynalézavý um dospěl? Spojené státy existují od roku 1776, předtím samy byly kolonií zlých britských, francouzských a španělských dobyvatelů. V roce 1620 v místech, kde přistála loď Mayflower s prvními Otcí poutníky, byla malá osada s jedním tisícem obyvatel, mezi nimiž žádný Afričan nebyl. Jenže právě hnidopišským hrabáním prstíkem a hledáním historických pravd se vyznačuje ten, kdo necítí hloubku a převratnost historických změn, jež se právě odehrávají.

Pak není divu, že se snaží srovnávat záchranné nápisy na vitrinách obchodů Black Business (ve smyslu: Majitel je

černoch – nerabovat!) s obdobnými odkazy na árijský původ kramářů během Křišťálové noci roku 1938. A přitom je to tak prosté. Tehdy to byl projev zpátečnictví, zatímco nyní je to známka pokroku, kterou se ohlašuje šťastná budoucnost. Nedočkavě vyhlížím bod zlomu, kdy se podstata paradigmatických změn vyjeví v celé své nahotě. Pak se budeme divit, kolik se vyrojí myslitelů, kteří takový vývoj předpovídali vždycky a vlastně nic jiného ani neočekávali

Kdo nekleká, je rasista

Benjamin Kuras NevPes

Současné násilné protesty ve Spojených státech jsou v mainstreamových médiích zpravidla prezentovány jako boj proti rasismu a policejnímu násilí. Vy však tvrdíte, že jde o válku proti kapitalismu a americkému politickému systému. Mohl byste pro naše čtenáře, prosím, tuto svou tezi nyní rozvést?

Nejprve si všimněme absurdity, že za mučedníka a bezmála světce si „bojovníci za spravedlnost“ vybrali několikrát usvědčeného lupiče a násilníka, jehož oběťmi byli převážně černoši a hlavně černošky. Kdyby jim šlo skutečně o spravedlnost – a navíc rasovou – měli na vybranou ze stovek slušných černochů, kteří zahynuli rukou bělochů. Jen při tomto řádění protestujících davů byli zabiti třeba člen civilní ochranky nebo vysloužilý policejní velitel. Mezi více než 400 zraněnými policisty jsou i policisté černí. Nejméně dvanáct lidí, včetně policistů, bylo takto zabito. Podle statistik víc policistů stíhaných černochů umírá rukou policistů černých než bílých.

Ale i dáme-li statistiky stranou a soustředíme se na tyto konkrétní šarvátky: Když se podíváte na fotografie a video záznamy z řádění v amerických ulicích, vidíte mezi protestujícími víc bělochů než černochů. I pod těmi kuklami a maskami vidíte prosvítat bílé tváře. A zatímco některé černošské skupiny se účastní nenásilných demonstrací, mnoho mladých bělochů zapaluje a rozbíjí auta a výkladní skříně a útočí na policisty zápalnými láhvemi. Řídí to částečně – a to se prokázalo z internetových komunikací – agresivní revoluční organizace zvaná Antifa, známá i z Evropy, a přítomná na každé pořádné „antipravicové“ šarvátkě.

Tím se samozřejmě nepopírá existence rasismu u jednotlivců. Ale tvrzení, že jde o rasismus institucionální či systémový, je popřeno už tím, že třeba samotný stát Minnesota, kde konflikt začal, má černochy ve funkcích vrchního soudce, velitele policie, viceprezidenta městské rady Minneapolisu – všichni za Demokratickou stranu. Přitom senátor Bernie Sanders – donedávna prezidentský kandidát za Demokratickou stranu – označuje řádění a rabování za oprávněný protest proti „grotesktnímu systému prorostlému rasismem a ekonomickou nerovností, který teď víc než jindy potřebuje být svržen.“

Pro komentátora televize CNN je řádění „mechanismus restruktury naší země nebo nějaká změna, jakou musíme projít,

Pokračování na straně 10

Pondělí 20. července

Michel ve čtvrtém dnu summitu předložil nový kompromisní návrh a Grantů ve fondu obnovy ekonomik ubude, méně dostane i ČR, řekl Babiš
 Británie s okamžitou platností ukončila extradiční smlouvu s Hongkongem
 Vláda schválila model financování nového jaderného bloku v Dukovanech a Novela MŠMT zavádí pravidla vyhlášení distanční výuky v krizovém stavu
 Správní soud zrušil rozhodnutí Zemana o nejmenování Fajta profesorem a Vláda schválila rozšíření jeslí, od září 2024 mají nahradit dětské skupiny
 Zmocněncem pro konzultace s Ruskem bude Rudolf Jindrák
 Počasí v Praze: oblačno, 30°C

Úterý 21. července

Lídři EU se dohodli na gigantickém zadlužení všech států unie
 Estonsko a Lotyšsko vrátili Česko mezi covidově bezpečné státy
 Babiš chce peníze z fondu obnovy využít pro autopřemysl a zdravotnictví a Opatření v MS kraji se možná místy zmírní, iniciativa chystá žalobu
 Sněmovní komise žádá úřady o data k pomoci v době epidemie
 Ministr Zaorálek odvolal ředitele Národní knihovny Kocandu
 Program COVID plus se rozšířil o dopravu a cestovní ruch
 Hala z ŘSD vysoudil za stíhání kvůli pornografii 1,9 MKč
 Počasí v Praze: oblačno, 25°C

Středa 22. července

Ruský historik Dmitrijev byl odsouzen na 3,5 roku
 Spojené státy uzavřely čínský konzulát v Houstonu
 Babiš jednal s Vojtěchem o aktuálním vývoji koronaviru
 Senát je kompletní, Kuberův nástupce Hanza složil slib
 Vláda s NERV připraví Národní hospodářskou strategii
 O2 podala stížnost na aukci 5G k Evropské komisi
 Pravidla pro sčítání lidu Senát schválil beze změn
 Ve věku 95 let zemřel herec Miloš Nesvadba
 Počasí v Praze: skoro jasno, 25°C

Čtvrtek 23. července

Europoslanci mají výhrady k dohodě ze summitu unijních lídrů
 Slovenský prokurátor navrhl dlouholeté tresty za vraždu Kuciaka a Z kosmodromu Wen-čchang odstartovala první čínská mise k Marsu
 Senát vrátil Sněmovně návrh na výstavbu dálnic, je špatně připravený a Z nemocnic už propustili většinu léčených s covidem, zbývá jich 141
 Babiš potvrdil, že bude v pondělí jednat s Hamáčkem o Rafajovi a tát koupí statek básníka a grafika Reynka
 Petrkově za 18 MKč
 Archeologové nenašli v Ďáblicích ostatky Zdeny Mašínové
 Počasí v Praze: oblačno, 25°C

Pátek 24. července

Trump a Putin hovořili o kontrole zbraní či Íránu
 Slovenský premiér Matovič ustál pokus o odvolání
 Chrám Hagia Sofia se po 90 letech otevřel jako mešita
 Turecko propustilo dva Čechy odsouzené za terorismus
 Pomůcek proti šíření covidu máme dostatek, tvrdí Havlíček
 Moravskoslezská hygiena čelí kvůli restrikcím dvěma žalobám
 Na Broumovsku přibýlo útoků vlků na zvířata, hlásí farmáři
 Za ovlivňování zakázek VoZP uložil soud podmínky
 Počasí v Praze: oblačno, 27°C

Víkend 25. – 26. července

Rusko a Turecko údajně jednájí o rozdělení sfér vlivu v Libyi
 Turecko ostře odsoudilo řecké reakce na otevření mešity Hagia Sofia a Požár katedrál v Nantes byl žhářství, policie znovu zatkla Rwandana
 Tisíce lidí protestovaly v Izraeli proti nezaměstnanosti, korupci a premiérovi
 MZd výrazně revidovalo koronavirové statistiky, nemocných je mnohem méně a Chytrá karanténa nefunguje, shodli se v televizi Hamáček s Černochovou
 Okamurovi zrušili kanál na YouTube, předseda SPD to označil za cenzuru a K říjnovým volbám v karanténě je podle Hamáčka třeba změna zákona
 Počasí v Praze: oblačno, pokles na 25°C

Pondělí 27. července

Ruská policie zlikvidovala teroristu na předměstí Moskvy
 U dějiště protestů v Portlandu se našly plně zásobníky do zbraní
 Babiš s Hamáčkem navrhnou Zemanovi odvolání šéfa ÚOHS
 Rafaje
 Armáda nemůže převzít celý projekt chytré karantény, prohlásil Vojtěch a Babiš převezme vedení nad zvláštním orgánem pro chytrou karanténu
 Žalobce postupoval správně, když odmítl řešit lži o Drahošovi, řekl ÚS a Omezení živé kultury může podle Zaorálka trvat do konce roku
 Ve věku 94 let zemřel herec a dramatik Jan Skopeček
 Počasí v Praze: skoro jasno, 29°C

Úterý 28. července

USA poslaly k Řecku letadlovou loď Dwight Eisenhower
 Malajsijský expremiér dostal za vytunelování státního fondu 12 let
 Vnitro navrhlo čtyři možnosti, jak budou lidé volit, když budou v karanténě
 Školní rok začne pro všechny žáky 1. září za běžného provozu, řekl Plaga a Válečný veterán Boček se vzdal postu místopředsedy obce legionářské
 Obnova Libušína v Beskydech je po šesti letech od požáru u konce a Byly podepsány smlouvy o Dukovanech, tendr má začít v prosinci
 Skončila lhůta pro nominaci do krajských a senátních voleb
 Počasí v Praze: oblačno, 33°C

Středa 29. července

Německo opustí na 12.000 vojáků USA, půlka zůstane v Evropě a Belgie kvůli covidu-19 zpřísňuje opatření, hrozí jí celostátní karanténa
 Rakouská opoziční FPÖ kvůli Dukovanům kritizuje EU i rakouskou vládu a Nacher navrhuje, aby byly zastaveny marné exekuce z bagatelních případů
 Na Pražském hradě jmenoval Zeman budoucí předsedy soudů v Praze a Plzni a Vláda chce předložit návrh zákona, jenž vyřadí hygieniky ze státní služby
 Zaorálek nesouhlasí, aby za ČSSD v Ústeckém kraji kandidoval Benda a Svaz průmyslu vyzval vládu k podpoře investic a stimulaci inovací
 Počasí v Praze: oblačno, 29°C

Čtvrtek 30. července

Washington vysílá federální síly do tří dalších amerických měst a Trump zmínil možnost odkladu podzimních prezidentských voleb
 Německá ekonomika se v druhém čtvrtletí propadla 10,1 procenta a Na palubě rakety Atlas V odstartovalo k Marsu vozítko Perseverance
 Výuku dětí v rouškách nepovažuje ministr školství Plaga za reálnou a Kundera věnuje Moravské zemské knihovně své knihy a archiv
 Vladimír Dlouhý bude dál prezidentem Hospodářské komory
 Stavbu D1 u Přerova napadly žaloby, příprava pokračuje
 Počasí v Praze: jasno, 28°C

Pátek 31. července

Jednání EU a Británie o vztazích se protáhne do října
 Hongkongská vláda odložila volby, prý kvůli koronaviru
 Trump ujistil, že volby odkládat nechce, i když má obavy
 Pokles HDP se podle Babiše čekal, u rozpočtu je optimistou
 Kvůli terezínským památkám vznikne vládní pracovní skupina
 V Dětském krizovém centru přibýlo kvůli epidemii dětí v tísní
 Klíšťata v Praze nemají encefalitu, zjistili hygienici
 Propad ekonomiky není podle analytiků tragický
 Počasí v Praze: jasno, 29°C

Víkend 1. srpence – 2. srpence

Loď Crew Dragon s astronauty bezpečně přistála v Atlantiku
 Ve Varšavě v sobotu vzpomínali na oběti protinacistického povstání a Tisíce lidí protestovaly v centru Berlína proti koronavirovým omezením
 Spojené arabské emiráty spustily jaderný reaktor, první v arabském světě
 Ekonomové Hampl a Švihlíková by ukončili Antivirus spíš dříve než později a Obce by mohly dostávat data o nemocných covidem, navrhne to šéf ÚZIS
 Muzeum Kampa se po červencovém požáru v sobotu částečně otevřelo a Růžička na pietní akci v Letech vyzval k odsouzení projevů anticikanismu
 Počasí v Praze: postupně zataženo, ochlazení z 30 na 20°C a déšť

Požár v katedrále v Nantes.

Tomáš Tyl JUDr

K Nantes: Nevím, jak kdo sledujete situaci v Nantes a celkově v tomto regionu, ale tam už nebyla otázka "zda začne hořet katedrála", ale "kdy začne hořet".

Nantes je na západě Francie jedno z hlavních "migračních" měst, kde přebývají ti, co se chtějí dostat do Británie. Situace se stupňuje od roku 2018, kdy parky a náměstí Nantes zaplavilo cca 500 "mladíků", kteří si stěžovali na hygienu, na jídlo, na ubytování... Dodnes vzpomínám na reportáž, jak v parku s 500 zdatnými táborníky (všichni měli od neziskovek stany) jeden z nich (s pár zlatými řetězy na krku) vysvětloval, jak hrozné to je, když mají jen jednu mobilní toailetu. Nikoho z těch 500 mladých zdravých chlapů, kteří stáli ve frontě na jídlo nebo leželi na trávě, ani nenapadlo, aby si sehnali lopatu, krumpáč, pár prken a postavili si latrínu. Ani jednoho! Jasně, chápu, Afrika asi tento vynález nezná a je potřeba, aby jim to postavili ti zlí kolonizátoři... (a pak je potřeba jim vynadat, že kradou africkou kulturu).

Pak se tam odehrálo několik incidentů, kdy zcela levicově orientovaná univerzita napřed migranty vítala, pak se studenti začali bát chodit do školy atd. Čas od času zakročí policie, stanové kempy vyklidí a za pár týdnů jsou zpět resp. jinde. Francie ale neví, co s těmi lidmi dělat - krmí je, šatí je, stará se o ně, ale jim je to samozřejmě málo. Chtějí to, co mají "bílí" - teď a hned. Bez práce. Využití pro ně (navzdory deklarované nezaměstnanosti) obvykle není... No, kdo jiný než hloupý Evropan by šel v pět ráno do fabriky nebo dokonce na noční, když je Ramadán, že?!
 Ne, opravdu ne každý migrant z Afriky nemůže hrát v nejvyšší fotbalové lize, i když si to myslí...

Zrovna teď od 11. července táboří v Nantes za hojně pomoci neziskovek před "městkou radou". Hm fajn... a co jako?! "Collectif de Soutien Migrants Nantes" (můžete najít na FB, velmi dojemné...) tvrdí, že všichni mají právo na bydlení. Když je jim bydlení přiděleno, nelíbí se jim, protože chtějí domy a vily.

Sedí ve stanech a kvílí... Ani se nedívám, že jeden z nich bude frustrovaný a 3x mu v kostele upadnou sirky...

P.S.: Mají v Nantes skvělý fotbalový tým z migrantů a když to nejde úplně podle jejich plánu, občas hoří nějaké to auto (proč je trénuje běloch, netuším), ale to je odečitatelná obětí multikultury, že?!

Na západě Victorie přijel před volbami známý labor politik do zapadlého městečka. Přišla ho přivítat místní honorace v čele se starostou. Politik se jich zeptal, jestli jim může pomoci vyřešit nějaký problém, který je trápí.

„Nu, víte, my tu máme sice jen malou, přeci jen máme nemocnici. Ale chybí nám doktor,“ začal starosta.

„To není vůbec problém,“ řekl politik, vytáhl z kapsy mobil a krátce někomu zavola. „Tak příští týden u vás nastoupí službu nový lékař. Ještě s něčím vám mohu pomoci?“

„Nu, ještě jedna věc by tu byla,“ přidal se nesměle starosta. „Nemáme tu vůbec pokrytí signálem pro mobilní telefony...“

Koronavirus

Zuzana Špůrková je primárkou patologického oddělení Nemocnice Na Bulovce. Za sebou má tisíce pitev. V uplynulých týdnech zkoumala orgány lidí, kteří zemřeli na koronavirus. Důležitým zjištěním je, že nenalezla poškození plic, které by ukazovalo, že koronavirus je sám o sobě smrtelný. V rozhovoru s iDNES.cz mluví o zkušenostech z pitev i o tom, že patolog se stará i o živé pacienty.

Můžeme se vlastně bavit o tom, že lidé v Česku umírají na covid-19? Dlouho se mluvilo o úmrtích v souvislosti s dalšími chorobami a zhoršením stavu.

Je obtížné to od sebe oddělit. Nemocní s těžkými příznaky jsou většinou staršího věku, tedy lidé přes 60 a 70 let. Právě ti už obvykle nějaké přidružené onemocnění mají. Nakolik je to onemocnění závažné je vždycky otázkou. Zemřeli by i v případě, kdyby se nakazili jinou infekční nemocí? Nebo byla infekce koronavirem tak závažná, že je zahubila ona a jejich původní onemocnění nemělo vůbec vliv? Oddělení je těžké i pro nás lékaře. A stejně tak pro statistiky. Jinými slovy celá statistika týkající se počtu zemřelých na koronavirus nebude nikdy úplně jednoznačná a objektivní. iDnes

V sobotu přibýlo 125 nakažených koronavirem, nejméně v tomto týdnu

2. srpna 2020 7:08 iDnes

V Česku je aktuálně 4729 lidí s laboratorně prokázanou nemocí covid-19, což je nejvíce od počátku vypuknutí epidemie. V sobotu se k nim přidalo 125 nově prokázaných případů, uvádějí statistiky sbírané ministerstvem zdravotnictví. Jeden pacient zemřel, sedm se jich vyléčilo. Celkem 121 pacientů s onemocněním covid-19 je nyní hospitalizováno. Stav 19 z nich je podle lékařů těžký.

Za celou dobu epidemie bylo v Česku potvrzeno 16 699 pozitivních případů nové nemoci, 11 587 pacientů se z ní zotavilo a 383 lidí uvádějí statistiky mezi zemřelými.

V sobotu večer čísla sbíraná ministerstvem zdravotnictví ukázala, že v Česku je nejvyšší počet aktivně nemocných od začátku epidemie (více čtete zde).

Celkový denní nárůst nově nakažených sice o víkendu opět klesla pod 200. V sobotu dokonce byl nejnižší za tento týden. Je to dáno ale tím, že se méně testuje

Milan Ján Pilip chce počúvať všetkých krajanov v zahraničí.

Rusín z Bardejova Milan Ján Pilip, ktorý kandidoval do parlamentných volieb 2016 za hnutie OĽaNO a jeho kandidatúru na videu predstavila Veronika Remišová, dnes už tiež inde, v strane Za ľudí, sa tentoraz dostal medzi víťazov volieb v strane SaS Richarda Sulíka, ktorá má pod svojou gesciou Ministerstvo zahraničných vecí a európskych záležitostí SR s ministrom Ivanom Korčekom. Milan Ján Pilip sa stal predsedom Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí namiesto Jána Varša, ktorý sa vzdal na vlastnú žiadosť. Rádio SBS Slovak pripravilo rozhovor s novým predsedom pár dní po jeho nástupe do funkcie.

Zdroj: <https://www.sbs.com.au/language/slovak/audio/milan-jan-pilip-chce-pocuvat-vsetkych-krajanov-v-zahranici>

Bývalý generálny tajomník Slovenskej ligy v Amerike Ján A. Holý zomrel

28. 07. 2020 Vo veku 98 rokov zomrel v Spojených štátoch významný predstaviteľ amerických Slovákov a bývalý generálny tajomník Slovenskej ligy v Amerike Ján A. Holý. V utorok o tom informovalo na svojej facebookovej stránke Svetové združenie Slovákov v zahraničí (SZSZ).

Holý zomrel 24. júla skoro ráno v kruhu svojej rodiny doma v štáte New Jersey. Pohreb sa bude konať 1. augusta v Kostole sv. Jána Nepomuckého v New Yorku. Generálnym tajomníkom Slovenskej ligy bol v rokoch 1975–2002. Stál taktiež pri zakladaní Svetového združenia Slovákov v zahraničí v roku 2002, ktorého bol desať rokov (2006–16) podpredsedom.

Okrem iného sa angažoval v predsedníctve americkej pobočky Slovenskej národnej rady v zahraničí a viedol miestny organizačný výbor v New Yorku pri zakladaní Svetového kongresu Slovákov.

Rodák z Novej Bane bol tiež dlhoročným redaktorom – svoju novinársku kariéru odštartoval vo vysokoškolskom časopise Borba. V rokoch 1945–47 pracoval v Spravodajskej agentúre Slovenska.

V roku 1947 bol zadržávaný v nemeckom utečeneckom tábore v Ludwigsburgu, kde šéfoval časopisu Slobodné Slovensko. Po prepustení v januári 1948 emigroval do USA.

V Spojených štátoch sa podieľal na vzniku a chode viacerých novín – pracoval v periodiku Katolícky Sokol (1950–54), v redakcii Dobrého pastiera (1952–1954) a založil politickú revue Rozhľadny (1956–1959). Od roku 1989 bol šéfredaktorom a vydavateľom mesačníka Slovákov v Amerike.

Na konte má aj spoluprácu na dvoch knihách – na publikácii o amerických Slovákoch The Slovaks in America (1977) a na knihe Slovenská Amerika (Slovak America), ktorá vyšla na Slovensku v roku 1999.

Slovenská republika ocenila jeho dlhoročnú publicistickú prácu a reprezentovanie Slovákov v zahraničí udelením niekoľkých vysokých vyznamenaní. Získal aj Cenu M. R. Štefánika Svetového združenia Slovákov v zahraničí.

Zdroj: spravy.pravda.sk

Matovičova vláda plánuje zrušiť súkromnú výrobu destilátov

30. júla 2020 Domáca výroba destilátov bola na Slovensku zlegalizovaná počas bývalej vlády, presadila ju vtedajšia koalícia strana Most-Híd.

Súkromná výroba destilátov z vlastného ovocia sa má na Slovensku zrušiť. Vyplýva to z novely zákona o spotrebnej dani z alkoholických nápojov, ktorú predložilo Ministerstvo financií (MF) SR do medzirezortného pripomienkového konania.

"Z dôvodu predchádzania daňovým únikom a v snahe znížiť mimoriadnu finančnú a administratívnu záťaž správcu dane sa zrušuje súkromná výroba destilátu," uvádza sa v novele zákona.

Zdroj: finweb.hnonline.sk

Prešovčan v Austrálii predstavil vlastnú značku kávy v recyklovateľných kapsuliach, cestuje po svete a má prácu snov

28. júla 2020

Slovák Martin Hudák za posledné roky precestoval vyše 40 krajín sveta

Pracoval v legendárnom hotelovom bare, ktorý sa stal najlepším na svete

Momentálne si plní svoje sny v Sydney, kde predstavil aj vlastnú značku kávy, ktorú vlastnoručne praží

Dosiahol som „barový olymp“ ale nechcel som zaspať na vavrínoch. Preto som sa rozhodol odísť na opačnú stranu sveta a začať od znova a vybudovať niečo veľkolepé od nuly. Taktiež nebudem vám klamať, ale leto v Austrálii je oveľa lepšie ako to v Anglicku.

Vedel by si zhodnotiť úroveň barov na Slovensku? Čo nám tu chýba?

Na Slovensku nechýba absolútne nič. Úroveň je rokom vyššia a lepšia. Máme trendy podniky s vymakaným konceptom a krásnym dizajnom, máme šikovných mladých barmanov plných energie ako aj nestarnúce legendy, máme svetové drinky, ktoré sa môžu kľudne porovnávať s Londýnom či Singapurom. Jediná jedna vec, ktorá nám chýba je viac hostí a hlavne tých zahraničných, čiže turistov.

Čo by si odporučil všetkým mladým ľuďom na Slovensku, ktorí by sa chceli stať úspešnými barmanmi vo svete?

Nesnaž sa byť úspešný len kvôli Instagramu a followerom, ale snaž sa byť úspešný sám pre seba, aby keď sa pozrieš späť v čase budeš hrdý na to čo si dosiahol. Každý deň je nový začiatok, byť lepším ako včera a možnosť napredovať vpred. Host' je to najdôležitejšie čo máme, bez nich by naše remeslo neprežilo.

Autorka: Linda Cebrová

Zdroj: startitup.sk

Lipšic bol tajným spolupracovníkom vojenského spravodajstva s krycím menom Zelenáč

31. júla 2020 Novinárka Jana Teleki zverejnila dokument o tajnej spolupráci advokáta Daniela Lipšica s Vojenským obranným spravodajstvom.

Lukáš Kyselica (OĽaNO) nie je jediným tajným v politike. Spasiteľmi, pripravenými na pôsobenie v politike v tajnej službe sa v súčasnosti pohybuje kvantum. Z dostupných informácií je zjavné, že Daniel Lipšic sa po absolvovaní výcviku školy CIA v americkom Langley vo Virgínii, stal tajným spolupracovníkom Vojenského obranného spravodajstva.

Od roku 2003 jeho neštandardné aktivity, ktoré podľa právnych expertov viedli k rozkladu súdneho systému a justícii monitorovala Slovenská informačná služba.

Autorka: Jana Teleki Zdroj: euroreskt.sk

Matovič nakúpil od odsúdeného Majského obrovské pozemky. A to aj po začatí trestného stíhania veľkopodnikateľa

31. júla 2020 Šéf OĽaNO od jeho spoločností Jozefa Majského kúpil pozemky pri Trnave o celkovej výmere asi 15-tisíc metrov štvorcových.

Jedným z obchodných partnerov čerstvo odsúdeného podnikateľa Jozefa Majského bol aj terajší predseda vlády Igor Matovič. Šéf OĽaNO od jeho spoločností kúpil pozemky pri Trnave o celkovej výmere asi 15-tisíc metrov štvorcových. A to aj po začatí trestného stíhania za miliardový podvod voči 170-tisíc občanom.

Senát Najvyššieho súdu SR dal v stredu definitívnu bodku za jedným z najdlhšie trvajúcich a najsledovanejších justičných procesov v modernej histórii Slovenska. Zamietol totiž odvolanie podnikateľa Jozefa Majského voči rozhodnutiu Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z roku 2015, ktorým mu vymeral 9-ročný trest odňatia slobody.

Viac než výhodná kúpa

Portál Pluska.sk totiž pred dvomi rokmi priniesol správu o tom, že Jozef Majský mal obchodné väzby aj na terajšieho (vtedy ešte len budúceho) premiéra Igora Matoviča (OĽaNO).

Politik kúpil spolu s manželkou Pavlínou ešte v roku 2001 od Majského zastavané plochy v oblasti Trnavských automobilových závodov (TAZ) s výmerou vyše 5-tisíc metrov štvorcových a to výrazne pod ich trhovú hodnotu.

Matovič totiž zaplatil Majskému v starej mene vyše milión korún (34-tisíc eur) a to aj napriek tomu, že znalec trhovú hodnotu nehnuteľnosti približne v rovnakom čase vyčíslil na 1,8 milióna korún, čo je po prepočte asi 60-tisíc eur.

Transakcia číslo 2

V júni 2002 a teda niekoľko mesiacov po krachu nebankoviek, prevalení obrovského podvodu a začatí trestného stíhania voči Jozefovi Majskému Matovičovi obchod s ním opäť zopakovali.

Tentokrát podpísali zmluvu o kúpe dvoch parciel vo výmere 9-tisíc metrov štvorcových od Majského akciovky Škoda-Sipox Holding. Rozdiel medzi trhovou hodnotou a čiastkou, ktorú terajší premiér naozaj zaplatil, bol pritom ešte väčší. Matovič kúpil pozemky za asi milión korún (33-tisíc eur). Znalecký posudok ich však ocenil až na 3,7-milióna (123-tisíc eur).

Premiér problém nevidí

Matovič pofidérny biznis obhajuje. O predaji pozemkov sa vraj dozvedel z inzerátu. „Myslím, že to bolo v ponuke aj v našich inzertných novinách,“ uviedol náš vysoký ústavný činiteľ. Na mieste vraj chcel stavať tlačiareň.

„Priznám sa, že si už ani úplne presne nepamätám cenu. Ale bola to trhová cena, za ktorú pozemky kupovalo niekoľko stoviek ľudí v Trnave,“ argumentoval. Dnes sú parcely písané iba na jeho manželku, keďže politik previedol celý majetok v roku 2006 na ňu.

Zdroj: dennikslovensko.sk

Zločinecká WHO, historicky najväčšie zadĺženie Slovenska a zneužívanie dúhy

30. júla 2020 Krátka úvaha vydavateľa mesačníka Zem&Vek, Tibora Eliota Rostasa na tri témy: zločiny WHO, ktorými sú podľa Európskej patologickej asociácie lži o tom, že koronavírus je smrtiaci, pričom v skutočnosti je krycím manévrom krachu svetovej ekonomiky, s čím súvisí najväčšie zadĺženie Slovenska v jeho povojnovej histórii prostredníctvom "záchranného" koronabálčika EÚ ako aj pomätený výklad biblickej zmluvy, ktorú symbolizuje dúha. Video: <https://www.infovojna.sk/article/video-zlocinecka-who-historicky-najvacsie-zadlzenie-slovenska-a-zneuuzivanie-duhy>

Zdroj: YouTube Zem&Vek

Príjde starček na nádraží k pokladni a hovorí pokladníčke:

- Prosím si jeden lístok.

- A kde ho chcete?

On natiahne ruku a povie:

- Sem do ruky.

Malíková sa pýta Matoviča:

- Ako mám viesť svoju novú stranu?

- Fackať, fackať a len fackať, - odvetí Matovič.

Podivu hodné setkání

Jan Kovanec NevPes

Dostal jsem pozvánku na udílení Krameriovy ceny za nezávislou žurnalistiku. Tedy ne jako laureát, ale jako host slavnostního vyhlášení této ceny, pojmenované po slavném spisovateli a nakladateli, zakladateli novodobé české žurnalistiky. Díky jeho České expedici mluvíme dnes česky. A díky ní také zemřel v chudobinci... Cenu uděluje Asociace nezávislých médií. Nelustroval jsem ji po internetech, ale protože pozvánka přišla od pana Gustava Murína už počtvrté, tak jsem se na ono setkání vydal. Vzal jsem to jako vhodné podujatie v této mezikoronové době.

Pozvánka tedy přišla kolegovi Moby Dickovi, ale on mi ji velkomyslně přenechal. Do Tyršova domu, kdež jinak sídlí sokolové, jsem se dostavil v úterý 30. června navečer oděn v doporučeném neformálním oblečení. Ale mezi desítkami hostů jsem byl jediný, kdo přišel v kraťasech. Dokonce se zjevili i někteří, kteří přišli v sacích. Jak se posléze ukázalo, zejména pořadatelé, porotci a laureáti.

Setkání jsem vzal vskutku neformálně, v metru jsem si uvědomil, že jsem si doma zapomněl foťák. Ale protože jsem si chtěl hlavně užívat, nejel jsem tam jako reportér. Škoda, mohl jsem si totiž pořídit aktuální album svých mnohých známých a přátel. Připadal jsem si tam trochu jako na nějakém ze soirée v druhé půli 19. století, na nichž se setkávali čeští vlastenci. „Jak se máš, Friči, ty ses vrátil, Náprstku, viděli jste Světlou?, á, nazdar Cimrmane...“

Ještě na ulici jsem narazil na **Radima Uzla**, an cucá zmrzlinu. Naposledy jsme se viděli na Světě knihy na stánku Ikarie XB, kde křtil jednu ze svých asi čtyřiceti knih. Při vchodu do sálku seděli **Vogelovi**. Blanka pravidelně organizuje Malé festivaly židovské hudby, její choť Jaromír pro ně zase pravidelně skládá symfonické svity. No a tuto je přece osobně sám pan prezident čs. fandumu **Zdeněk Rampas!** Už jsme spolu dlouho nesešli v hospodě.

A tamo poznávám **Benamina Kurase**, krom jiných aktivit zakládal v Čechách také Židovskou liberální unii a dlouho v ní pak dělal kantora. Jak to, že v ní už nejsi, Bene?

„Ále, jednou mi začaly chodit rozhořčené maily, že se kamarádím s fašisty, a já jsem nechápal co se děje.“ Dělo se, že na jedné z mnoha akcí, na nichž chodí desítky či stovky lidí, se jistý profláklý český nácek nechal vyfotit s Kurasem. Fotku pak zveřejnil na svém profilu, a bylo. „Kuras se nechal vyfotit s náckem!“ Marné bylo vysvětlování. „A tak jsem vystoupil ze ŽLU, abych vám nedělal problémy.“ No jo, to máš tak, když si heterosexuální bílý islamofob, pomyslel jsem si. A Benovi poradil:

„Postav si vlastní synagogu.“

A tamhle je **Ivan Hoffman!** Nestihli jsme se setkat na půdě Hnutí za občanskou svobodu, až tady. V rádiu jsem ho už neslyšel dávno. Kvůli hloupému vpytávání na jeho kozy, jejichž houfec chová na Zlínsku, jsem se ho nezeptal, jestli ještě píše do Deníku. Když do konce loňského roku tam měl Den Ivana Hoffmana, a pak už jen Týden IH. No aspoň vím, že dotace na svá zvířata nepobírá, jen je má registrovány pro případ nemoci šlivených koz. A zaslechl jsem, že teď píše do Playboye. A později, že „pro Deník je moc drahý“...

A tamhle je **Viktorie Hradská!** Na její „suaré“ s českými spisovateli v prostorech bývalého zbrojařského zaměstnavatele jsme se seznou Ivanou chodili, když byl ještě naživu její choť **Alex Koenigsmark**; naposledy jsme se viděli na jeho pohřbu...

A už se uklidňeme, předávání cen začíná. I s kulturní vložkou, tedy zpěvavě lkajícími a lkavě zpěvavými houslemi **Alexandera Shonerta**. Aha, tak toho určitě zajistila **Blanka Vogelová**, protože jsem ho slyšel už vloni na MAŽIF. A pak už zněly proslovy chvalořečníků i chválených, ale místně nabízený časopisek, do kterého jsem si psal poznámky jsem někde vsel. Na něco jsem si ještě vzpomněl, něco jsem později vynašel. Třebaže jedním z prvních laureátů Krameriovy ceny za nezávislou internetovou žurnalistiku byl **Ondřej Neff** (za Neviditelného psa). To, že letos byli oceněni spisovatel a publicista **Benjamin Kuras**, novinář, moderátor a písničkář **Ivan Hoffman** a biolog, investigativní novinář a spisovatel **Gustáv Murín** si ještě pamatuju, i to, že laureátů bylo nakonec sedm. Dohledal jsem si: Ještě sociolog Jan Keller, novinář **Lubomír Hud'o** (utekl ze Slovenské televize), novinář **Ludovít Štefko** a scenárista a spisovatel **Josef Hudas Urban**. Ano je to stále ještě československé ocenění.

A taky jsem si vynašel, že porotu tvořily tyto osobnosti: **Tomáš Kňourek**, místopředseda Rady Českého rozhlasu, **Jaroslav Plesl**, šéfredaktor MF Dnes, **Radomír Pekárek**, šéfredaktor První zprávy.cz, **Jaroslav Bašta**, dnes „komentátor současného dění“, dříve ministr ve vládě Miloše Zemana, pak velvyslanec v Rusku a na Ukrajině,

Stanislav Novotný, předseda Asociace nezávislých médií. (Někteří byli přítomni, Baštu jsem poznal.)

Nu, „nezávislost“ nemusí ještě znamenat ani kvalitu, ani pravdivost, jak i na tomto setkání zaznělo. Co nezaznělo: Někdy se spíše může klonit k „alternativě“, přesněji ke spikleneckým teoriím. (Třeba jako Haló noviny...) Někdy může být zdánlivě nezávislé médium ve skutečnosti závislé - na dotacích (třeba „studentský časopis pro seniory“ Babylon, jenž požívá většinu peněz, které Ministerstvo kultury vyčlenilo pro podporu nezávislé české literatury...). Faktem je, že letošní laureáti, laudátoři i porotci byli všichni muži, a to bílí muži; heterosexuální jsem nezkoumal. Avšak cítil jsem se pak v nastavené hodině, kdy jsme debatovali u pohárků s vínkem mezi těmi lidmi velice dobře. I proto, že jsem mohl zůstat nezávislý na jejich nezávislosti!

Asi jsem taky nacista.

Moskvou – opojen Pekingem

Tomáš Guttmann NevPes

Ve své filosofické stati **Mráz přichází z druhé strany** (viz následující článek) se Jiří Weigl opět vyznává ze své celoživotní romantické náklonnosti k Východu. Již jako mladík studoval orientalistiku, čili vědu o Východu, a pak spočinul na léta v náručí tehdy vládnoucí strany spolupracujících s východními osvoboditeli. Jeho milovaná arabská kultura měla mnoho společného s jeho milovanou sovětskou kulturou, a dodnes zůstal této filosofii věren.

Ve své výzvě nás autor prosí abychom necivili hloupě směrem k Západu, ale abychom začala konečně přemýšlet, podobně jako on celý život přemýšlel v lůně Komunistické strany nebo svého Institutu VK. Jasně pochopíme, že spasení nepřijde z demokratického Západu, který se rozpadá, ale z opačné strany. Weigl je samozřejmě dialektik (možná i dislektik?), a tak svoji mladistvou lásku k radikálnímu komunismu a nenávist k demokratickému Západu nyní vyměňuje za nenávist k Západu, protože Západ je prý dnes radikálně levicový – Východ zůstává bez poskvrny.

Autor ve své sofistikované úvaze naznačuje, že Západ se stává levicově-revolučním, zatímco Východ se stává demokratickým. V komplexní situaci, které rozumí jen absolventi komunistických seminářů a komunistické filosofické fakulty, se Weigl jako orientalista zorientoval a zůstává věren stejné světové straně. Americké události připomínají údajně čínskou kulturní revoluci, ale autorovi se přesto nelíbí; asi proto, že míra amerického násilí, jak autor poznamenává, není zatím srovnatelná s tehdejší čínskou násilím. Autor má pravdu, že Američané jsou s několika mrtvými černošky žabaři, vždyť komunistická Čína zabila ke stovek milionů lidí.

Ale Weigl se hlavně bojí „postupné likvidace svobody slova a svobody vědeckého bádání“; svobodu, kterou mu poskytovala KSČ a IVK by mohl v černochoy ovládané Americe ztratit, zatímco Číně jeho slova a ani jeho vědecké bádání určitě vadit nebude. Jestliže bude současný vývoj ve světě pokračovat stejným směrem, bude moci arabista Weigl zůstat věren své celoživotní lásce – násilným kulturám a prostým argumentům. Bude moci dále pracovat na svém díle, které rozvíjel s takovými filosofy jakými byli například Miroslav Šlouf a Viktor Kožený

Mráz přichází z druhé strany

Jiří Weigl Institut VK NevPes

Revolta, která dnes otřásá Spojenými státy a nezadržitelně se šíří do Evropy, nejvíce připomíná čínskou kulturní revoluci. Spojuje ji s ní celkové směřování – nemilosrdný útok na dosavadní společnost, její struktury, hodnoty, tradice a symboly, zuřivá snaha je zničit, zašlapat, vykořenit, a to bezohledným nátlakem, zastrahováním, šikanováním a trestáním těch, kteří stojí v cestě, kteří si dovolí nesouhlasit či dokonce pouze mlčet. Nejde jen o demonstrace, násilí a rabování, míra násilí zatím srovnatelná není. Nevěřicně však zíráme na devastování památek zakladatelů americké demokracie, Winstona Churchilla, Gándhího a dalších politických ikon, k nimž svobodný svět dosud vzhlížel, přihlížíme zakazování různých uměleckých děl, vymazávání jejich tvůrců z historie, postupně likvidaci svobody slova a svobody vědeckého bádání. Západní společnost, kultura civilizace, k níž patříme, a složitě jsme museli tuto svou sounáležitost s ní prosazovat, udržovat a obhajovat, je právě kvůli tomu zevnitř ve velkém ohrožení.

V celé věci nejde totiž primárně o černochoy a rasismus, problém je uvnitř většinové bílé komunity, jejíž část toto téma rozehrává jako záminku k rozpoutání frontálního útoku na společnost. Černoši představují v USA i Západní Evropě výraznou menšinu a nikdy neměli a nemají sílu radikálně

měnit společnost a její hodnoty. Dalekosáhlé útoky na společenské hodnoty a tradice, jak je prezentuje dnešní kulturní revoluce, nemají nic společného ani s rasismem ani s vyrovnáním společenských handicapů té či oné skupiny. Je to jenom záminka pro nás dobře známý, starý, tolikrát zkrachovalý projekt levicové utopie, pouze v nových kulisách a obsazení.

Alarmující není ani tak to, že se uvnitř nejvyspělejší součásti lidské civilizace najde tolik lidí, kteří ji nenávidí, že existuje tolik fanatiků, šilenců a různých pomatených či popletených aktivistů, kteří pod záminkou boje proti rasismu požadují zničení světa, v němž vyrostli. Ti existovali na okrajích společnosti vždy.

Naprosto děsivé je však to, jak k celé nové „kulturní revoluci“ přistupuje establishment západních zemí, jejich elity a politický a mediální mainstream, stejně jako značná část velkého byznysu. Ty s výjimkou amerického prezidenta Trumpa tento útok na společnost tolerují, ustupují mu, ba dokonce pokrytecky obhajují a nadbíhají mu, uplácejí jej a v žádném případě mu nebrání. Odporné pokrytectví, absence jakéhokoliv pevného přesvědčení a hodnot, bezpáteřnost a manipulace jsou bohužel převládajícími charakteristikami elit, které dnešním západním zemím stojí v čele.

Novodobí revolucionáři tak nepotřebují žádné další krvavé revoluce. Moci dosahují postupně v součinnosti s establishmentem. Ten jim už dávno předal do rukou výchovu nových generací na univerzitách, dávno se jejich levičácké ideologie a představy staly součástí programové výbavy tradičních stran napříč politickým spektrem, dávno je extrémní environmentalismus, genderová ideologie a LGBT agenda na dnešním Západě pro všechny nezpochybnitelným politickým axiomem.

Zvykli jsme si tvrdit, že studenou válku drtivě vyhrál Západ. Nyní zjišťujeme, že to bylo Pyrrhovo vítězství. Revoluční univerzalistická levičácká ideologie, proti níž tuto válku vedl, jej infikovala, sama zmutovala a s třicetiletým odstupem ho rozežrá zevnitř.

Dnes vidíme, že vládnoucí elity jsou ochotny obětovat radikálnímu levicovému revolucionářství i takové základní demokratické principy, jako je svoboda slova a svoboda svědomí, že jsou přes vsudypřítomné lidskoprávní fráze ochotny připustit pronásledování a diskriminaci na základě názoru a přesvědčení, zavádět cenzuru a že neváhají dehonestovat i samotné kořeny, na nichž západní společnost dosud stojí. Nadnárodní společnosti platí obří výpalné a všemožně demonstrují svou oddanost novému náboženství, popřípadě se kají za své hříchy a za stamilióny si kupují odpustky. Všechny tendence k omezování svobody a vnučování pokrokářského ideologie akcelerují s požehnáním a v součinnosti s těmi, kteří vládnou.

Ani naše společnost není výjimkou. I k nám se on line, začíná západní třeštění přelévat. A tak si můžeme například přečíst, že ani veleúspěšný televizní seriál Most, který díky skvěle napsaným dialogům a vynikajícím hereckým výkonům popularizoval rasová a LGBT témata, by dnes již jako „rasistický“ nebylo možné uvést. Začínají nám vnučovat všechny absurdní politicky korektní nesmysly ohledně barvy pleti, vnučovat nám problém diskriminace černochoy, i když u nás nežijí, nálepkovat, cenzurovat, vyhrožovat a nepohodlné umlčovat. Zatím si ještě můžeme dovolit nesouhlasit a kritizovat, i když pomníky se již kácejí. Můžeme se ale spolehnout, že hon na rasisty a konzervativce přijde, na katedrách, v redakcích, v politice či v naší historii. A když jej nespustíme sami, přikážou nám to z politicky korektního Bruselu.

Západ jako svobodný svět, chránící tradici a právo lidí žít si podle svého, přestává existovat. Těm, kteří jej začínají ovládat, jde o to, vybudovat na jeho troskách novou utopii, zelenou, rovnostářskou kontrolující myšlení i jednání každého člověka. Jsou přesvědčeni, že k tomu na rozdíl od starého komunismu mají technické prostředky. Krize koronaviru ukázala nesmírnou moc moderního státu a těch, kteří jej řídí, ukázala, jak lehce lze strachem totálně ovládnout každodenní život miliard lidí. Na tom budou stavět.

Měli bychom se proto vážně zamýšlet nad tím, co se děje kolem nás. S jednoduchými směrovkami směrem na Západ si už bohužel nevystačíme a o Prahu se dnes nebojuje na Tchajwanu. Minimálně to bychom si měli dnes uvědomovat.

Právo, 9.7.2020

Paní rodí doma. Je u ní doktor a vypadne proud. Musí zavolat pětiletého synka, aby svítil baterkou. Porod se podaří, doktor plácne mimino po zadečku a syn s očima navrch hlavy vyhrkne: "Správně! A druhou přes hubu, neměl tam lízt!"

Koronavir - Fatální střet s realitou

Městská policie, Praha (zaslal Sven R)

Problémy při prvním nástupu koronavirové krize by se ještě daly pochopit nedostatkem znalostí a zkušeností osob, které rozhodují o našich osudech. Následující příběh však popisuje reálnou situaci, kterou na vlastní kůži zažil v posledních čtrnácti dnech jeden z našich zaměstnanců bydlicí ve Středočeském kraji. Informace jsou pravdivé a identita zaměstnance je nám samozřejmě známa.

11. 7. Můj dospělý syn navštívil s přáteli dnes již bohužel legendární pražský klub, přičemž neporušil žádné platné mimořádné opatření ve vztahu k šíření SARS-CoV-2.

11. 7. – 16. 7. V tomto období neměl žádné příznaky ani zdravotní komplikace, které by indikovaly, že byl nakažen.

16. 7. Objevila se mírná bolest hlavy, prostě nic co by nevyřešil, stejně jako dříve, obyčejný volně prodejný prášek proti bolesti.

17. – 19. 7. Bez jakýchkoliv příznaků a zdravotních komplikací. V podstatě žil běžný život mladého člověka prožívajícího poslední prázdniny před nástupem na vysokou školu.

Noc z neděle 19. 7. na pondělí 20. 7. již signalizovala určité zdravotní obtíže, proto se syn zcela zodpovědně a svědomitě omluvil svému zaměstnavateli, u kterého přes prázdniny pracuje, že vzhledem ke své zdravotní indispozici zůstane raději doma. Wau, mám prostě svědomitého chlapce... Po zhodnocení zdravotních komplikací, zejména bolest hlavy, ztráta čichu, chuti a zvýšená teplota, byl zcela dle všech dostupných pokynů osloven jeho ošetřující praktický lékař, který nám telefonicky se stoickým klidem sdělil, že je to viróza a že to chce v klidu vyležet. Dobrá tedy, přišlo nám to sice divně, ale přece jen lékař je lékař. Syn zůstal doma.

21. 7. – úterý ráno. Syn zůstává zodpovědně doma, vzhledem k přetrvávajícím obtížím, a po předchozím telefonickém neúspěchu u svého praktického lékaře, byl nucen navštívit svou spádovou nemocnici, konkrétně otorinolaryngologické oddělení. Ošetřující lékaři však k našemu překvapení v podstatě potvrdili předchozí telefonickou diagnózu ošetřujícího praktického lékaře. Diagnóza zněla chřipka a synovi byly předepsány léky a byl poslán domů. I když se nám to nezdálo, říkali jsme si, že pokud se mohl mýlit praktický lékař na telefonu, tak lékaři v nemocnici na ORL se již mýlit nemohou. A popravdě syndrom bílého pláště vám nedává moc prostoru pro jakoukoliv odbornou diskusi nebo dokonce oponenturu.

22. 7. – středa večer. V médiích i mimo ně se začínají objevovat první informace o šíření SARS-CoV-2 v jednom z pražských klubů. Při jejich čtení nám doslova tuhla krev v žilách, přece jen jde o syna, člena rodiny a vůbec celou naši velkou rodinu. Bezsná noc. Volali jsme všude, kam se dalo, on-line linky, info linky, hygiena atd. Výsledek vždy stejný, buď nefungovaly, nebo to nikdo nezvedal. Jediné místo, kam jsme se dovolali, byla opět spádová nemocnice, čili ta, kde předtím na ORL synovi diagnostikovali chřipku a zde, světe div se, nám poradili, abychom ráno kontaktovali synova praktického lékaře, čili toho, který ho nechal původně doma s virózou. Kruh se uzavřel. Bezmoc, směsice strachu a vzteku...

23. 7. – čtvrtek. Voláme tedy opět praktickému lékaři, celou situaci jsme mu opakovaně popsali a velmi důrazně jsme žádali o to, aby vyslal k vyšetření na Covid-19 nejen syna, ale také další členy společné domácnosti. Teď si jistě říkáte, že jsme byli vyslyšeni. Omyl!!! Pro syna sice žádanku vypsali, ostatní členové společné domácnosti však měli smůlu. Dokonce nám sdělil, že nemáme být hysteričti. Naše argumenty, že je třeba mít, s ohledem na rizikovou část rodiny (2 členové 65+) výsledky co nejdříve, tak, aby bylo možné přijmout nezbytná opatření v co možná nejkratším čase a začít trusovat všechny kontakty, nám sdělil, že postup laboratoře a odběrového místa není v jeho kompetenci, a že ostatní členové rodiny budou testováni až podle výsledků testů syna. Dále nám sdělil, že pokud budou výsledky až v sobotu, o testování ostatních členů společné domácnosti se bude bavit až v pondělí 27. 7.!!!

Co naplat, systém v podobě zdi prostě hlavou neprorazíš. S žádankou a synem, kterému není nejlépe, odjíždíme na odběrové místo. Je čtvrtek, probíhá odběr, dozvídáme se, že výsledky budou nejdříve v sobotu!!! V sobotu? Ok, možná nefungující systém neprorazíš, ale když víš, že ti nepomůže, nezbyvá ti nic jiného, než ho obejít a spolehnout se jen sám na sebe.

I když synovi není nejlépe, vyhledáváme odběrové místo s laboratoří, které je schopno tento gordický uzel rozseknot ihned. Po delším hledání nalézáme dvě taková místa. Nakládáme syna a absolvujeme další cestu. Cesta na první

odběr 60 km tam a 60 km zpět. Cesta na druhý námi vybraný odběr je opět 60 km tam a 60 km zpět, i když zcela opačným směrem.

Dorážíme na odběrové místo, opět probíhá odběr. Platíme 4.500 Kč, neremcáme, jako ve snu se nám v myslí mihá matná vzpomínka na jakési zastropování ceny testů. Nejdůležitější je přece zdraví a v boji proti tomuto neřádu především včasné informace a výsledky. Odjíždíme. Výsledky dorazí v řádu několika málo hodin.

A výsledek testu – **POZITIVNÍ!!!** Všichni členové společné domácnosti putují automaticky do karantény.

Přiznám se, že v tu chvíli se ve vás mísí pocit strachu o syna, agrese vůči všemu a averze vůči všemu úřednímu a zejména odbornému. Naštěstí zvítězí zdravý rozum a starost o syna a další členy domácnosti. Navíc bylo nutné připravit rodinu na to, že mohou být nakaženi již všichni její členové, minimálně ti ve společné domácnosti, přičemž dva z nich patří do té nejohroženější skupiny nad 65 let.

Mezi vzpomínáním si na všechny kontakty probíhala samozřejmě dezinfekce celého domu. Naštěstí jsme některá opatření v domě přijali již od prvních synových příznaků.

Zde by asi mohl celý příběh skončit. Bohužel pro všechny má však ještě další dosud neukončené dějství...

Předpokládáte, že byli členové společné domácnosti (připomínám, že dva z nich jsou ve věku nad 65 let) posláni na testy? Předpokládáte špatně. Nic. Nula. Testy celé rodiny (šest členů) plus přítelkyně syna a její matky, jsme museli opět zajistit sami s pomocí pracovníka BOZP jedné soukromé firmy, kde jeden z členů domácnosti pracuje. Odběrový vůz naštěstí přijíždí hned druhý den ráno v 08.15 hod.

24. 7. – pátek. V 08.15 hod. přijíždí odběrový vůz. I když jde zjevně o odběrový vůz místně nepříslušné hygienické stanice, věřte, že tato věc je v takové situaci poslední, co byste řešili. Systém selhal, spolehni se sám na sebe, nikdo jiný ti nepomůže. Jsme rádi a těmto lidem patří obrovské poděkování a jsou to oni, kdo zaslouží absolutní uznání a jsou to oni, na něž musí být tato země právem hrdá.

Probíhají odběry.

Mezitím během dopoledne konečně volá synovi místně příslušná hygienická stanice a velmi povrchně se táže na jeho prvkontakty. Syn má snahu popsat vše do nejmenších detailů, zájem na druhé straně telefonního sluchátka je však žalostný.

Výsledky z testování ostatních členů domácnosti se tentokrát dozvídáme ještě týž den. Bohužel se potvrzují naše nejhorší představy.

Z celkem šesti členů rodiny obývajících jeden rodinný dům plus synovy přítelkyně a její matky – celkem tedy z osmi lidí - byl 1 pozitivní z předchozího testování (syn) a další 3 nově pozitivní, 4 negativní. Mezi nově pozitivními byla bohužel jedna osoba starší 65 let.

Ihned jakmile jsme se dozvěděli výsledky, tak jsme opět kontaktovali místně příslušnou hygienickou stanici a předpokládali jsme, že nyní snad již konečně bude případu věnovat patřičnou pozornost. Co myslíte? Bohužel...

Na druhé straně telefonu nám paní z hygienické stanice s ledovým klidem odvětila, že už je přece pátek 15.30 hod., že má po pracovní době, že to bude řešit až v pondělí 27. 7 a všechny naše kontakty (čili potenciálně ohrožené osoby) si máme obvolat sami.

Po této zkušenosti opravdu nevíte, jestli se máte smát nebo brečet... každopádně ztratíte iluze o čemkoliv fungujícím v tomto státě.

28. 7. – úterý. Dva členy naší společné domácnosti, u nichž byly výsledky původních pátečních testů negativní, odváží záchranná služba kvůli náhlým zdravotním komplikacím do spádové nemocnice, probíhají vyšetření, odběry, analýzy, infuze, nasazení léků, ale nikoli test na koronavirus, i když příznaky jsou zcela indikativní. Jejich stav se naštěstí jako zázrakem lepší stejně rychle, jako se zhoršil a ve večerních hodinách jsou odvezeni zpět do domácího ošetřování. Jsou sice vypsány žádanky na provedení testů, ale mají si tam dojet následující den sami....

Dnes je čtvrtek 30. 7. 2020, 16.00 hod. Doposud se žádnému ze tří nově pozitivních členů společné domácnosti NIKDO z hygienické stanice neozval. NIKDO z hygienické stanice jejich další kontakty netrasuje. NIKDO z odpovědných nic neřeší.

Opět se musíme spolehnout sami na sebe. Všechny naše kontakty obvoláváme, upozorňujeme a hlavně – **NEUSTÁLE SE VŠEM OMLOUVÁME!!!**

Můžeme stokrát z televizních obrazovek od těch, kteří se proslavili sloganem „JSME NÁROD SCHOPNÝCH LIDÍ, JEN NÁS ŘÍDÍ NEMEHLA“, slyšet, jak vše perfektně

funguje, a věřím, že nejen my bychom byli neskutečně rádi, kdyby tomu tak bylo.

Střet dvacetiletého kluka a jeho rodiny s realitou, je však bohužel mnohem bolestnější než ty nejhorší scénáře.

Ponaučení pro mě:

Nejdůležitější věci na světě jsou zdraví, rodina, přátelé a spoléhání se na sama sebe, protože nikdo jiný vám v této zemi nepomůže.

Přání pro nás i Vám všem, kteří jste to dočetli až sem:

Přeji Vám všem, ať jste zdraví a šťastní a nemusíte řešit podobná dramata jako my a držte nám palce, ať se z toho dostaneme ve zdraví, co nejdříve a bez následků...

Poznámka Svena: *Neskutečné! Hlava XX je proti tomuto romantický příběh. Tohle je totiž současná realita v Kotlince. Copak na to národní estébák a všichni jeho političtí kumpáni, co tvrdí, jak je všechno v cajku? Opravdu stojí za přečtení!!!*

Z Pohovoru.

Jaké máte znalosti angličtiny?

Dobré.

Tak mi přeložte: „Onion rings“.

Cibule zvoní.

Děkuji, ozveme se.

Zajímavosti. Víte, že....

K některým seriálům, jako Krejzovi nebo Slunečná, patří nejen herci, ale i zvířata. „Natáčení s nimi je dneska daleko těžší než s lidmi. Nemyslím tím, že je velmi těžký donutit zvíře hrát. Ale co je okolo toho papírování,“ svěřuje producent. „Dneska si jen tak něco se zvířetem nenatočíte. Počínaje ochranáři či veterináři všichni vymýšlejí překážky pro to, abyste se zvířaty točit nemohli. Když scenárista napíše, že pan Krejza chová v náručí malou opičku, je to nenatočitelný. **Opice mají zakázáno natáčet.** Obecně k natáčení musí být speciální zvířata se speciálním povolením, je to opravdu náročný,“ dodal.

Náčelníka domorodého kmene z tichomořského ostrova Samoa v pondělí 27.7.2020 na Novém Zélandu **odsoudili za otroctví** a obchodování s lidmi. Do vězení půjde na 11 let, uvedla agentura Reuters.

Soud konstatoval, že majitel zahradnické firmy Joseph Auga Matamata v rozmezí 25 let ztotočil celkem třináct sezónních pracovníků ze Samoy, kteří pro něj pracovali 14 hodin denně sedm dní v týdnu, aniž by dostávali mzdu. Své oběti vylákal na Nový Zéland pod příslibem slušného výdělků, nejmladší bylo 12 let. Lidovky

Tým vědců odhalil dosud **nejstarší dochovaný důkaz o nákaze pravými neštovicemi. Vikingové** trpěli před 1400 lety a zdá se, že tuto vysoce nakažlivou chorobu roznesli po celé Evropě. Genetický výzkum prováděný na 11 pohřebišťích Vikingů v Dánsku, Norsku, Rusku a Velké Británii potvrdil genom viru v lidských zubech. Jeho genetická struktura se však liší od moderního viru neštovic. „Starší verze má geneticky blíže k neštovicím velbloudů nebo hlodavců,“ sdělil v časopise Science Lasse Vinner, jeden z autorů studie.

Recept No.549

Bleskové těstoviny zaneprázdněné maminky

potřebujeme

300 g těstovin (libovolné)

kysanou smetanu

PL olivový olej

domácí vegetu

Sýr na posypání

2 stroužky česneku

Šunku nakrájenou na kostičky

postup:

Do vroucí osolené vody dáme vařit těstoviny. Na pánvi na oleji krátce orestujeme nakrájený česnek, šunku, přidáme smetanu a dobře promícháme, Nakonec smícháme s těstovinami rovnou na pánvi, promícháme a dochutíme domácí vegetou. Podáváme posypané sýrem.

Černá kapitola našich dějin: Vznik Českého království zaplatili otroci

Jan Červenka / EuroZprávy.cz

Rozvoj českého přemyslovského státu v podobě, jaká se utvořila za vlády (svatého) Václava a Boleslava I. a II., byl dán především skutečností, že Praha se tehdy změnila ve významné obchodní centrum. Hlavním tržním artiklem přitom byli otroci a díky obchodu s otroky zažil český stát nebyvalý rozvoj.

Přemyslovský stát zasahoval v době své největší územní expanze v 10. století na východě až k řece Bug, a Krakov tehdy spadal pod vliv Prahy. K tomuto rozkvětu přispělo mocenské vakuum, které v oblasti vzniklo po zániku Velké Moravy.

Přemyslovci se systematicky snažili ovládnout co největší úsek obchodních cest směrem na východ, tak aby navazovaly na nejdůležitější obchodní cestu – hedvábnou stezku, která vedle až z Číny. A protože mezi nejpodnikavější národy patřili odjakživa Židé, hlavním tranzitním centrem se stala Chazarská říše. Praha měla výbornou polohu zhruba na polovině cesty k dalšímu bohatému arabskému Cordobskému emirátu ve Španělsku.

Díky tomu měla ideální podmínky k tomu, aby se stala významným tržištěm. Význam tohoto východo-západního obchodního tahu v 10. století byl navíc umocněn úpadkem tzv. Jantarové stezky, která spojovala Pobaltí se středomořím. Jedno měly obě tyto obchodní trasy společné, nejcennější komoditou byli otroci a české území se stalo jedním z nejdůležitějších center tohoto obchodu. Protože jedině otroci mohli být dostatečně zajímavou komoditou pro náročné arabské trhy.

Aby bylo možné provozovat náročný trh s otroky bylo nutné splnění dvou podmínek. Aby bylo otroky, kde brát, bylo nutné, aby stát vedl rozsáhlé války. Otroci totiž zpravidla „vznikali“ zejména jako válečná kořist z poražených protivníků. Druhou podmínkou byla existence vyhlášeného obchodního centra, do kterého by obchodníci s otroky mohli pravidelně zajíždět pro zboží. Také bylo nutné, aby takto získání otroci byli pohané, protože církev zakázala prodávat Arabům a Židům křesťany.

Okolní křesťanský svět už neměl pro další další otroky kapacitu, protože větší počty otroků mohla uživit jen rozvinutější ekonomika. Právě poloha Přemyslovského státu, který na jedné straně hraničil s křesťanskými státy a na druhé straně s pohany byly z tohoto důvodu ideální. Přemyslovci tak spojili nutnost válek pro získání otroků s cílenou snahou ovládnout a kontrolovat co největší úsek trasy po které otroci putovali a podařilo se jim ovládnout území až k hranici s Kyjevskou Rusí.

Velký český mediévista Dušan Třeštík odhadl, že cla a obdobné poplatky nemohly být nejdůležitějším příjmem českého státu v 10. století. Rozsáhlou expanzí přemyslovské sféry vlivu nemohla financovat ani daň, kterou odváděli svobodní lidé. Podle Třeštíka rozhodujícím zdrojem příjmů panovníkova dvora byl prodej otroků (daň vybraná za rok totiž odpovídala ceně pouhých 90 otroků). Příjmy z prodeje otroků v polovině 10. století řádově převyšovaly ostatní příjmy knížat. Ani ostatní zboží, které země mohla především arabskému světu nabídnout (např. vosk a koně) neměly zdaleka takovou cenu. Navíc by jen těžko dostačovaly na přilákání bohatých arabských kupců.

Každopádně k vzestupu Prahy (jak byl u arabských kupců celý přemyslovský stát nazýván) mělo dojít právě díky úloze v trhu s otroky. O významu a neustále dostatečně zásobě otroků v Praze svědčí i jedna z historek svatováclavských legend. Když chce Kristián v legendě zdůraznit, že Václav dbal pečlivě na správný průběh všech církevních obřadů. Dokládá to tím, že když bylo před pravidelným velikonočním křtem málo chlapců-křtěnců, poslal Václav na trh a dal tu za své vlastní peníze skoupit chlapce nabízené k prodeji, a tak doplnil počet křtěnců. Jenomže posláním tohoto příběhu v legendě není o tom, že by Václav jako dobrý skutek vykupoval otroky.

Kristián se snaží čtenáři hlavně naznačit, že to byla velmi drahá koupě a že tedy Václav nešetřil žádnými penězi, aby zajistil řádný průběh křtu. Chlapci se totiž obvykle nakupovali pro účely kastrace a byla po nich velká poptávka. Proto byli tedy dražší než obvyční otroci. Ovšem v legendě není nikde ani náznakem uvedeno, že by otrokům dával Václav svobodu, naopak je docela pravděpodobné, že je nakupoval svou domácnost a hodlal je využít.

Kolaps tohoto ekonomického boomu nadešel až ve chvíli, kdy nové zdroje pro zisk otroků nebyly k dispozici. Východní oblasti přemyslovského státu připadly Kyjevské Rusi a Krakovsko Polsku. Přemyslovci přišli o přístup k pohanům. V té době se sice objevila snaha prodávat namísto toho do muslimských zemí křesťany, ale to narazilo na

odpor církve. O těchto sporech vypráví zase legenda o sv. Vojtěchovi, který jako biskup tvrdě vyžadoval, aby křesťanští otroci byli propuštěni, což znamenalo obrovské ekonomické ztráty pro nejdůležitější rody včetně Přemyslovců. Není žádný div, že Vojtěch nakonec skončil ve vyhnanství a Čechy tak kvůli obchodu s otroky přišli o dalšího svatého patrona a patrně i arcibiskupství.

Distribuovaná diktatura aneb “O bezmoci mocných”

Marian Kechlibar

Co je podstatou Digitálního Molocha. A co s tím má společného Havlova esej?

Tak jsem se právě doslechl, že autor pojmu “Digitální Moloch”, pseudonymní bloger Scott Alexander, smazal svůj blog. Dozvěděl se totiž, že *New York Times* chtějí vydat článek, ve kterém uvedou jeho plné jméno. Jelikož Scott Alexander pracuje jako psychiatr, mohlo by to mít dost značný dopad na jeho zaměstnání a další zaměstnatelnost.

NYT sice Alexanderovi tvrdí, že uvádět pravá jména je u nich “redakční politikou”, ale tento thread se seznamem čerstvých protipříkladů, které sesbírali čtenáři, je usvědčuje z něčeho jiného. Kdyby chtěli, mohli by jej v naprostém klidu nejmenovat.

Na NYT prší na internetu kritika ze všech stran, hodně lidí na diskusních fórech tvrdí, že zrušili svoje předplatné, ale řekl bych, že to k ničemu nepovede. Dere-li se organizované šílenství k moci, je pro něj racionalista-psychiatr s početnou čtenářskou komunitou snad největší možné ohrožení. Právě tím, že není vyslovený pravičák, zanořený do zákopů kulturní války na jedné straně. Na jeho blogu se scházela značně rozmanitá množina lidí, kteří byli politicky všude možně na mapě (*diverzita!*), ale spojovala je ochota přemýšlet místo řvaní.

Kopie blogu se zatím nacházejí na takových místech, jako je Web Archive, takže si stále můžete přečíst původní články, například esej “Dokážu tolerovat cokoliv kromě těch druhých“, která vyšla roku 2014, ale rok 2020 jako by se v ní (negativně) inspiroval. Z internetu je těžké cokoliv smazat napořád. Co mě ale děsí, je možnost, že o jeho hlas přijdeme do budoucna. V dnešní hysterii by byl potřeba.

Tento článek tedy věnuji Scottu Alexanderovi, ať to dopadne jakkoliv.

Předchůdce internetu, ARPANET, byl svými tvůrci úmyslně navržen jako decentralizovaná síť, která nemá žádný ústřední mozek a nelze ji vyřadit z provozu celou naráz. Uprostřed studené války to vojákům, kteří neustále řešili, co dělat v případě jaderného úderu, dávalo velmi dobrý smysl.

Dnešní internet si s sebou hodně této decentralizovanosti nese, i když koncentrace moci v některých uzlech (Google, Facebook) už je poněkud znepokojivá. Jenže v takovém prostředí mohou vznikat úplně nové fenomény, na které nejsme pořádně připraveni, a jedním z nich je **decentralizovaná diktatura**. Jinými slovy Moloch, řvoucí Twitterový dav.

Klasická diktatura mívá podobu chobotnice. Nahoře nějaký ten Vůdce nebo Velký Maršál, pod ním tajemníci a generálové, ještě níže různí krajští posluhovači a končí to až někde na vesnické a městské úrovni, kde začínající drábové sní o tom, že to časem dotáhnou aspoň na ten kraj.

(Pozn autora.: původně tu byl překlep: “Velká Maršál”. Ironií osudu by to k dnešní *Gendersprache* docela dobře sedělo.)

Taková struktura sice dokáže ovládat celé státy – mnohokrát se to v historii potvrdilo – ale zároveň ji lze *svrhnout*. Bez hlavy se jí přežívá těžko. Dokonce i ztráta jednoho významnějšího jedince se může negativně projevit na její akceschopnosti. Když britské bombardování zabilo v únoru 1945 nacistického soudce Rolanda Freislera, zachránilo to některým jeho zamýšleným obětem život. Zkuste ale identifikovat takového jedince v záplavě tisíce mini-Freislerů, kteří jdou na internetu někomu po krku. Jeden mini-Freisler sám o sobě nic neznamená.

Druhá nepřijemná vlastnost digitálního davu je **všudypřítomnost a vzájemná zastupitelnost**. V autoritářském či totalitním státě má každý okres na starost někdo jiný a jeho sousedě či dokonce vzdálenější soudruzi se mu nemůžou jen tak montovat do řemesla. Okresní tajemník z Tachova nemůže úplně jasně vidět do poměrů v Dačicích a strkat do nich prsty; a místní soudruhy lze někdy ukecat, podplatit, působit na ně skrze příbuzné, sousedy apod. Nebýt endemické korupce, “totáč” by byl ještě nesnesitelnější než byl.

Ve světě Digitálního Molocha toto neplatí. Každý jeho člen, z každého kouta planety, může zkontrolovat libovolný text a najít v něm svatokrádeže. **Přitom ani nemusí rozumět tématu** (třeba chemii). Úplně stačí, aby si vyhledal všechny výskyty pojmů jako *diverzita* a zhodnotil, jestli se s nimi zachází s požadovanou posvátnou úctou. Pokud ne, spustí poplach a brzy se k němu přidá zástup dalších. *Propustit, smazat, vyhodit* a tak dále.

Taková struktura se velmi těžko nějak eliminuje. Ačkoliv věřím, že těch krvežíznivých progresivců opravdu není ani v USA více než pár procent, tak síť, kterou vytvořili, je nesmírně pružná a odolná proti jednomu protiúderu. Podobně jako sám internet. Právý opak klasické zkonstatěle diktatury, jejíž hlavě táhne na sedmdesát a nemá ani jasného nástupce.

Řekl jsem “velmi těžké”, nikoliv “nemožné”, protože v tomhle případě ti, čtenáři, přímo předepisují optimismus. **Musíme** s tím něco dělat. Alternativa v podobě duševního vězení řízeného paranoidními fanatiky z Twitteru je příliš hrozná. Něco takového nesmíme připustit, nebo aspoň ne bez boje. Situace, kterou sledujeme v anglosaském světě, nám musí posloužit jako včasné varování. Oni nevěděli, co jim hrozí; my to víme.

Lucie Sulovská mě upozornila, že v poslední době hned tři významnější anglicky píšící komentátoři citovali esej Václava Havla “Moc bezmocných”: dva přímo – Andrew Sullivan (libertarián a hrdý gay) a Rod Dreher (konzervativní křesťan) - a třetí, Richard Dawkins (v kruzích ateistů něco jako guru, jehož knihy se hojně stahují i v arabském světě), sdílel Sullivana na svém twitterovém účtu, kde má skoro tři miliony sledujících. Sullivana a Havla citovali i na Spectatoru.

Česká díla se v anglosaských debatách vyskytují jen vzácně; mohli bychom se na to podívat. Původní Havlova esej je k nalezení zde. Nechte se zrovna snadno, tudíž ji musíme trochu vydestilovat. Kritickým prvkem vztahujícím se k současné situaci je zelinář, který si do výlohy umístil heslo “Proletáři všech zemí, spojte se!”.

“Proč to udělal? Co tím chtěl sdělit světu? Je skutečně osobně zapálen pro myšlenku spojení proletářů všech zemí? Jde jeho zapálení tak daleko, že cítí neodolatelnou potřebu se svým ideálem seznámit veřejnost? Uvažoval opravdu někdy aspoň chvíli o tom, jak by se takové spojení mělo uskutečnit a co by znamenalo? Myslím, že u drtivé většiny zelinářů lze právem předpokládat, že o textu hesel ve svých výkladech celkem nepřemýšlejí, natož aby jimi vyslovovali něco ze svého názoru na svět.”

“To heslo přivezli našemu zelináři z podniku spolu s cibulí a mrkví a on je dal do výkladu prostě proto, že se to tak už léta dělá, že to dělají všichni, že to tak musí být. Kdyby to neudělal, mohl by mít potíže; mohli by mu vyčíst, že nemá „výzdobu“; někdo by ho mohl dokonce nařknout z toho, že není loajální. Udělal to proto, že to patří k věci, chce-li člověk v životě obstát; že je to jedna z tisíce „malíčností“, které mu zajišťují relativně klidný život „v souladu se společností“.”

Václav Havel, Moc bezmocných, 1978

Povšimněte si, že název eseje by se v dnešní situaci dal obrátit. Největší obřady konformity s hnutím BLM provádějí právě mocní – jako by nemohli dělat nic jiného. Nemá ani smysl počítat, kolik ředitelů velkých firem se mohlo přetrhnout, aby byli vidět v kajicném pokání.

Opravdu někdo věří, že třeba šéf J.P.Morgan Chase náhle konvertoval k progresivní ortodoxii? (Ano, klečí před obřím trezorem…) A s ním pár stovek dalších tvrdých kapitalistů?

Zkrátka, tváří v tvář digitálnímu davu působí dnešní mocní poněkud bezmocně. Z čehož plyne, že na ně nemůžeme moc spoléhat. Jsou asi stejně užiteční, jako by byly hradby proti bombardérům.

V poslední době jsem zaznamenal jen jedinou výjimku, a to je vydavatelství Hachette, které se odmítlo zbavit J. K. Rowlingové (autorka *Harryho Pottera*) i přesto, že její názory na transsexualitu vzbudily klasickou internetovou bouři. Na protest opustili vydavatelství celí tři autoři, o kterých jsem nikdy neslyšel; internetová bouře tedy v realitě byla jen bouří v šálku čaje.

Samozřejmě, otázka, zda Hachette je opravdu tak pevně oddáno svobodě slova a zda nejde spíš o to, že přijít o Rowlingovou by je přišlo hodně drahé. Ale dobrá věc udělaná ze sobeckých důvodů je nakonec pořád ještě dobrá věc…

Zítřka zauvažujeme nad tím, co proti Molochovi můžeme podniknout konkrétně. Hradby jsou proti bombardérům k ničemu, ale to neznamená, že by se s bombardéry nedalo dělat vůbec nic, i když opak si svého času myslel sám britský ministerský předseda Baldwin.

Malá nápověda: bez osobní odvahy se to neobejde.

Jak v mediích zacházejí s čísly 1.

Jaroslav Zamazal

Jiří Sobota přináší v Respektu zajímavé informace k současným americkým nepokojům a pokouší se i o vyvážený přístup. V klíčové fázi se bohužel autor uchyluje k selektivnímu výběru faktů, aby odpovídaly zvolenému jednostrannému narativu.

Autor píše, že „američtí policisté usmrtí každým rokem tisíc Američanů“. Správně při tom zmiňuje, že v mnoha případech je to v sebeobraně či při pronásledování, a též připomíná skutečnost, že v USA je držení palných zbraní mnohem častější než v Evropě. Z výše uvedeného vyplývá, že tedy případy odporu proti zadržení, sebeobrany a pronásledování atd. jsou v amerických podmínkách podstatně náročnější než třeba v českých. Autor v této souvislosti správně připomíná i vysoký počet amerických policistů zabitých ve službě. Později však navazuje: „V kontrastu se zhruba tisícovkou policistů zastřelených Američanů stojí skutečnost, že za pochybení bývá ročně obviněno okolo stovky příslušníků policejních sborů a většina navíc stejně vyvázne bez úhony.“ Z textu není zřejmé, zda ona stovka obvinění se týká pouze uvedených tisícovky zastřelených či jiných případů.

Do očí bijící nepoměr?

Z logiky věci předpokládejme, že první varianta je platná. Nicméně bez bližšího kontextu uvedené srovnání stále nepřináší žádnou objektivní informaci kromě vágně postaveného porovnání 100 versus 1000 spolu s názorem autora, že navzdory výše uvedeným skutečnostem je střelba ze strany policie v principu špatná a měla by být v co největší míře potírána, přičemž „důkazem“ zlepšení by, bez ohledu na ostatní skutečnosti, mělo být splnění arbitrárně stanovené vyšší kvóty odsouzených policistů. Tento popis působí v lepším případě jako nazírání na uvedený americký problém „evropskou optikou“ doplněnou snahou o řešení sociálním inženýrstvím, v horším pak jako účelové použití z kontextu vytržených údajů ve snaze pomoci zdánlivě objektivních důkazů zvýšit váhu předem zvoleného a subjektivně preferovaného pohledu na věc.

Odpovědí je v tomto ohledu další část textu, kde autor používá statistické údaje a píše: „Když se ale počet mrtvých přepočítá na etnické poměry společnosti, vynikne do očí bijící nepoměr. Z každého milionu bílých Američanů jich ročně kulkou policie zahyne 12, zatímco v případě Afroameričanů to vychází na 30 z každého milionu. Policisté také míří podstatně častěji na americké Hispánce, těch ročně kulkou policisty zemře 23 z milionu.“ Tímto izolovaně vybraným vyjádřením autor poměrně explicitně deklaruje, že američtí policisté mají sklony zabíjet více černochoy a Hispánce než bělochoy. Z daného kontextu pak vyplývá a sám autor to dále v textu potvrzuje, že hlavní příčinou tohoto nepoměru je prý převládající rasismus na straně policistů, přičemž autor pomíjí skutečnost, že v řadách policie slouží i „nebílí“ Američané, a to v počtech relativně odpovídajících demografickému složení obyvatelstva, tj. mohou tvořit i většinu (například v okresech Los Angeles v 2013 bylo 35 procent bílých policistů a 65 procent Hispánců, Afroameričanů a Asiátů).

Jak to tedy je?

K autorem uvedeným číslům by při snaze o objektivitu bylo vhodné doplnit následující údaje. Podle Wikipedie byl v roce 2017 celkový počet obyvatel USA 325,7 milionů, podle tamtéž citovaného censu z toho vychází přibližný počet bílých nehispanšských Američanů 200 milionů (61,5 %), hispanšských Američanů 57 milionů (17,6 %) a Afroameričanů 40 milionů (12,3 %).

Podle tvrzení autora tedy americká policie zabije ročně 2400 (12×200) bílých nehispanšských Američanů, 1311 (23×57) Hispánců a 1200 (30×40) Afroameričanů. I při nezahrnutí usmrcených z ostatních etnických skupin tato čísla naprosto neodpovídají autorem správně uváděnému počtu přibližně jeden tisíc ročně (například celkem 1002 případů v roce 2019). Je smutné, že tento do očí bijící nepoměr zcela devaluje jedinou empiricky se tvářící část článku, na které autor staví svou další interpretaci událostí.

K příčině tohoto zásadního rozporu se může objektivně vyjádřit pouze sám autor. Nicméně považuji za zajímavé, že autorem chybně uvedená čísla pro jednotlivé etnické kategorie výrazně odpovídají číslům uváděných v oblíbené databázi Washington Post, kde je uvedeno ve třech výše zmíněných kategoriích: 2476 případů ze 197 milionů (tj. uvedeno jako 13 na milion), 902 z 39 (sic!) milionů (tj. uvedeno jako 23 na milion) a v případě Afroameričanů 1298 z 42 milionů (tj. uvedeno jako 31 na milion). V této souvislosti je zajímavým detailem uvedení relativně nízkého celkového počtu Hispánců v rámci obyvatel USA, což je patrně zapříčiněno obtížnou a kolísající definicí této kategorie obyvatelstva, která se částečně prolíná s kategorií bílých Američanů a v menší míře možná i s kategorií

Afroameričanů. Z výše uvedeného lze tedy oprávněně předpokládat, že autor přejal údaje za období od 1. 1. 2015 dále a prezentoval je jako údaje za jeden rok.

Manipulace?

Vzhledem k dlouholeté tradici a deklarované integritě časopisu Respekt a profesionalitě jeho pisatelů se mi nechce věřit, že by se jednalo o úmyslnou manipulaci takto primitivním způsobem, nicméně ze stejných důvodů je pro mě obtížně přijatelné i vysvětlení, že se jedná o autorem i ostatními členy redakce nepostřehnutou chybu.

A co statistiky kriminality?

Jiří Sobota přináší v Respektu zajímavé informace k současným americkým nepokojům a snaží se i o vyvážený přístup. V klíčové fázi se bohužel autor uchyluje k selektivnímu výběru faktů, aby odpovídaly zvolenému jednostrannému narativu.

Autorem prezentované statistické údaje, tj. počet osob zabitých policií ročně podle etnických kategorií, je možné srovnat s narativem článku. Podle autorem samým použité databáze Washington Post bylo v roce 2019 americkou policií zabito 1002 osob, z toho 404 bílých, 250 černých a 163 hispanšských, 41 ostatních, 144 neznámého původu (názvy jednotlivých kategorií přejaty doslova z uvedené databáze – pozn. KN). To je 40,3 procent, 25 procent, a 16,3 procent, což je v nepoměru v procentuálním zastoupením v počtu obyvatel, 61,5 %, 12,3 % resp. 17,6 %. (Údaj o Hispáncích je nutno brát s rezervou vzhledem k rozporům v definici této kategorie mezi censem citovaným ve Wikipedii a databází Washington Post).

Druhá strana mince

Tento nepoměr mezi bílými Američany a Afroameričany zdánlivě podporuje autorovu tezi. Nicméně jeho objektivní posouzení vyžaduje znalost kontextu, ze kterého tato čísla vychází. Zajímavé jsou v tomto směru počty zatčení. V roce 2018 činili Afroameričané 33,7 % zatčených za závažné napadení („aggravated assault“), 54,2 % zatčených za loupež a 53,3 % zatčených za vraždu. Podobná čísla lze dohledat i pro předchozí roky na webových stránkách amerického ministerstva spravedlnosti.

Kromě těchto celostátních údajů jsou k dispozici i lokální údaje. V této souvislosti jsou zvláště zajímavé údaje z velkých měst, v nichž dochází k výrazně více zločinům než ve zbytku státu (například v roce 2014 došlo k 54 % vražd v pouhých 2 % policejních okrscích). V případě Minneapolis v letech 2009-2014 Afroameričané představovali 69 % zatčených v případech vraždy, loupeže, znásilnění a závažného napadení.

Policejní souhrnná zpráva z New York City za rok 2019 uvádí zatčené pro jednotlivé zločiny rozdělené podle etnické příslušnosti. Konkrétně uvádí následující hodnoty pro Afroameričany, bílé Američany a Hispánce: vražda a zabití – 58 %, 3,3 % a 35,3 %; loupež 59,4 %, 5,2 % a 32,2 %; použití střelné zbraně (v originále „shooting incident“, míněno použití palné zbraně pachatelem vedoucí ke smrti či zranění oběti) 71,6 %, 2,7 % a 24,1 %. V této souvislosti lze doplnit, že podíl těchto etnických skupin v obyvatelstvu New York City činí podle údajů z roku 2018: Afroameričané a ostatní černoši 24,3 %, běloši 42,7 % a Hispánci 29,1 %.

Autor správně zmiňuje, že ve službě je zabito přibližně 170 policistů ročně, konkrétně v letech 2010–2018 se toto číslo pohybuje v rozmezí 127 až 185 mrtvých. Bohužel autor tento údaj dále nerozvádí ani nezasazuje do kontextu. V této souvislosti poskytuje cenné informace webová stránka FBI, která mimo jiné eviduje počty a etnickou příslušnost pachatelů podílejících se na těchto incidentech. V letech 2010 – 2019 se podíl Afroameričanů mezi těmito pachateli pohyboval v rozmezí 49–72 %, v posledních 4 (tj. za prezidentství Donalda Trumpa) pak v rozmezí 57–59 %.

Trochu jiný nepoměr

Lze tedy shrnout, že autor staví svůj článek a v něm deklarované rozhořčení na nepoměru, kdy Afroameričané představují 12,3 % obyvatelstva, ale v roce 2019 zároveň 25 % osob zabitých policií (v letech 2015–2019 se podle databáze Washington Post tento podíl pohybuje v rozmezí 22,9–26 %). Nicméně současně autor vůbec nezmiňuje nepoměr, kdy Afroameričané představují 12,3 % obyvatelstva, ale 33,7 % zatčených za závažné napadení, 54,2 % zatčených za loupež, 53,3 % zatčených za vraždu a 57,1 % pachatelů vražd policistů.

Pokud výše uvedené procentuální nepoměry zabití policií či trestné činnosti v zájmu snazšího srovnání přepočteme na 1 % obyvatelstva v rámci dané etnické skupiny, vychází následující výsledky: V případě údajů z předchozího odstavce, kdy na základě dostupných dat jsou srovnávány pouze na jedné straně Afroameričané a na druhé bílí Američané společně s Hispánci a ostatními etnickými skupinami, vychází pro případ zabití policií tedy 2,84krát vyšší pravděpodobnost na straně Afroameričanů. Pro

případy páchaní závažného napadení, loupeží a vražd je na straně Afroameričanů pravděpodobnost vyšší 3,5krát, 8krát a 7,8krát. V případě zabití policistů je ze strany Afroameričanů tato pravděpodobnost vyšší 8,9krát.

Tento nepoměr je zvláště výrazný, vezmeme-li v úvahu, že v tomto srovnání jsou bílí Američané řazeni v jedné kategorii společně s Hispánci, ačkoli mezi nimi existuje značný rozdíl v míře kriminality. Tento rozdíl potvrzují například výše zmíněné údaje o zatčeních z New York City, kde jsou údaje pro Hispánce a pro bílé Američany vedeny odděleně. Na 1 % obyvatelstva je tedy u Hispánců v případech vražd a zabití podíl vyšší než u bílých Američanů 15,7krát, loupeže 9,1krát a střelby („shooting incident“, viz výše) 13,1krát. U Afroameričanů ve srovnání s bílými Američany jsou výsledky srovnání následující: vraždy a zabití 30,9krát, loupeže 20,1krát a střelba („shooting incident“) 46,6krát. Při vzájemném srovnání těchto nepoměrů, kterými autor zjevně nechtěl čtenáře „zatěžovat“, se naopak nabízí otázka, zda není procentuální podíl Afroameričanů zabitých policií spíše nečekaně nízký. To by ovšem naznačovalo za daných okolností nadprůměrnou neochotu policistů použít proti Afroameričanům smrtící sílu, což však ukazuje výrazný rozpor mezi empirickými údaji a prezentovaným narativem článku.

Nereálný pohled

V levicových kruzích je oblíbeným „vysvětlením“ tohoto a podobných rozporů údajný systémový rasismus na straně policie, která podle této teze zasahuje agresivněji a častěji v případech Afroameričanů než v případech jiných etnických skupin, což zmiňuje i autor. I když akceptujeme tezi, že vzhledem k okolnostem američtí policisté (podobně jako následně soudy) mají tendenci ve sporných případech, kdy stojí před dilematem „zatknout-nezatknout“, u Afroameričanů volit častěji první možnost, výše uvedený nepoměr je přesto příliš vysoký. Aby bylo možné jej plně zdůvodnit rozdílným přístupem policie při zatýkání, bylo by nutné akceptovat tezi, že zatímco cca 75–90 % zatčení je v případě Afroameričanů neoprávněných, v případě ostatních etnických skupin je 100 % zatčení oprávněných (viz údaje výše), což je zjevně extrémní a nereálný pohled.

Nenávidí američtí policisté muže?

V této souvislosti je rovněž vhodné zmínit, že velká města, v nichž se nachází naprostá většina z kriminálního hlediska nejvíce rizikových okrsků, jsou z velké části, a nezdá se po desetiletí, politicky vedena zástupci Demokratické strany, a to včetně velkých měst ve státech, které jsou na základě celkových preferencí vnímány jako republikánské. Autor tuto skutečnost letmo zmiňuje a následně ji „univerzálně vysvětluje“ odkazem na velkou moc policejních odborů v USA. Ačkoli tento faktor jistě nelze pominout, je těžko uvěřitelné, že by policejní odbory dokázaly takto dlouhodobě působit bez tolerance či spolupráce místních politiků.

Mezi tyto výsledky patří právě vysoká úroveň násilné kriminality, která je dlouhodobě páchaná v naprosté většině uvnitř afroamerické komunity, tj. černoši zabíjejí černochoy. Ale tyto daleko početnější případy ztracených životů jsou mimo centrum zájmu organizací, jako je „Black Lives Matter“, i příslušných politických reprezentantů. Proto jejich halasná emotivní účast na současných protestech vzbuzuje dojem situace, kdy zloděj křičí „chytte zloděje!“

Otázka úspěšnosti vládních programů usilujících zlepšení ekonomické a sociální situace Američanů (například válka proti chudobě, afirmativní akce atd.) nenabízí jednoduchou binární odpověď a přesahuje zaměření citovaného článku, nicméně činnost části politiků a profesionálních „protirasistických“ aktivistů zaměřená na nabízení univerzální omluvy svalováním viny na „systém“, na zdůrazňování rasových rozdílů, na psychické mrzačení Afroameričanů pěstováním pocitu ublíženosti a z toho plynoucí pasivity a frustrace, na jejich věznění v pozici naštvané a bezmocné oběti, to vše zavání cynickým zneužíváním a prodlužováním jejich obtížné situace za účelem získání vlivu a politické moci. Příznakem této dlouhodobé politické strategie je pocit, že Afroameričané, respektive jim patřící voličské hlasy, jsou „vlastnictvím“ Demokratické strany.

Dobrý černoch volí jen demokraty?

Ilustruje to i nedávný výrok prezidentského kandidáta Bidena: „Pokud máš problém se rozhodnout mezi mnou a Trumpem, tak nejsi černoch.“ Joe Biden patří mezi umírněné demokraty (přinejmenším ve srovnání s ostatními prezidentskými kandidáty za Demokratickou stranu), a lze tedy reálně předpokládat, že v tomto případě šlo o nadsázku. Nicméně u současných demonstrantů a v ještě větší míře u „protirasistických válečníků“ dlouhodobě působících na sociálních sítích i v médiích se ve většině případů o žádnou nadsázku nejedná a dokazuje se i jejich neutuchající hon na „zrádce“ a „odpadlíky“.

VYUŽIJTE VÝHODY DOMLUVIT SE VLASTNÍM JAZYKEM

DIRECTORY pro předplatitele, min.6linek, \$60 ročně Jídlo a Restaurace

Jenom pro informaci, kde se vaří česká a slovenská jídla, škoda, že u nás neinzerují.
Sydney

Blue Danube v Country Clubu, Kemps Creek (Pa-Ne)
Tommy's beer cafe v Glebe Points Rd., Glebe
Bohemian Restaurant v Narallen (Stř.- Ned)
Pan Malina má Grill v Birkenhead hotelu

Melbourne

Sokol, 497 Queensberry St, (1x měsíčně)

Brisbane

Ceskoslovensky klub (jen v pátek, občas i v neděli)

Školy

Czech and Slovak School of Sydney
Green Square School, 237 Botany Road, Waterloo
P.O. Box 150; Randwick, NSW 2031

http://www.czechandslovaksschoolsofsydney.org.au

Principál: **Kateřina Larbalestier**, : 0417 683 400

Česká škola v Perthu

Woodland Primary Sch., 7 Bentwood Ave., Woodlands,
(08) 9245 8137

Česká škola v Melbourne puvodní

v prostorách St. Mathew Church, Cheltenham
Principál: **Vlasta Šustková**, Tel: 03 9551 0279 ;
0408 088 167

Česká škola v Melbourne nová

V Sokole vedení: **Zuzana Vasitč** Tel. 03 90172216

Slovenská dětská beseda/Slovak Little School
of Melbourne, 2-12 Derby Street, Kew Vic 3101 -
info slovaklittleschool@gmail.com

Marta Kapustová/0437699690 or Nora
Kovarcikova/ 03 98504517.

ČESKÉ A SLOVENSKÉ ORGANIZACE.

Beseda- Czechoslovak - Australian
Association in Canberra and Region,
Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan
NSW 2620

vydává dvouměsíčník věstník **Beseda**.

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156

Tel / Fax: (07) 3343 3489

ccq@csklubqld.org.au

President Mr.Frank Carol; Jednatel Mrs. Stana Bilková

Naše stránka: **csklubqld.org.au**

Měsíčník "**Krajanský List**" Redakce Staňa Bilková

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church Street, Fortitude Valley QLD

P.O.Box 142, ph.07 3399 4613

Fax.07 3290 4379 vydává "Na Slovíčko.

Československý klub v SA,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel

tel., 08 8346 4181, vydává časopis **Život**.

Czechoslovakian Country Club,

320 Devonshire Road, Kemps Creek, 2171,

tel. 02 9606 8703

Czech and Slovak Association in Tasmania,

144 Pottery Road., Lenah Valley, 7008

ph. 6228 0707

Ceske a Slovenske sdruzeni v Zapadni Australii

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jilka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

e-mail: czechslovakwa@hotmail.com

casopis "KLOKAN" vychazi 12 x do roka.

Sokol Sydney, www.sokolsydney.com

16 Grattan Crescent, French Forest, 2086

tel.: 02 9452 5617 vydává „**Věstník**“

Sokol Melbourne,

497 Queensberry Street, North Melbourne, 3051

tel.: není, email: sokol@aapp.net.au

pres.: pres.: Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180

vydává měsíčník Kvart = Michal Krejčí

michalsokolnik@gmail.com

Český a Slovenský klub na N. Zélandě,

P.O.Box 27 332., Wellington

tel., 478 5977; fax.: 477 9377

Gus.knot@xtra.co.nz,

měsíčník **Střípyk Čriepty**

Letovisko „Šumava“ ph.9754 5159

Lockes Way, Belgrave South 3160,

Czech Pensioners Association Inc.

ukončila činnost k 1.dubnu 2004

Zdruzenie austrálskych Slovákov v Sydney.

30 Vaugham, P.O.Box 142,

Lidcombe, Nsw, 2141 tel. 9649 2153

vydává dvoumesiačník „ **Slovenský štít**“

Slovenský klub Mladých + pevecký a tanečný súbór
+ Slovenský klub v Južnej Austrálii
5 Walter Street, Thebarton, 5031
ph.: 08 8352 8072

Slovenský klub „Ludovít Štur“.

105 Triholm Ave (P.O.Box 61) Laverton, 3020

ph:03 9802-9674, vydává: **Zornička** (quarterly)

Zdruzenie Austrálskych Slovákov vo Viktórii

PO Box 263 Kew Vic 3101,

vydává štvrťročne **Slovenské zvesti**.

Zdruzenie Slovenskov v Queenslande

463 Old Bay Road; Burpengary, QLD 4505

tel.: 0061-7-55279008; e-mail: vatra@primus.com.au

Slovenské zdruzenie v Západnej Austrálii

17 Edelweiss Way; Beckenham 6107 WA

tel.: 0061-8-94517121; fax: 0061-8-93586858

e-mail: slovak_wa@hotmail.com

Konzulární ombudsman

Ministerstvo zahraničních věcí ČR

Hradčanské náměstí 5, 118 00 Praha 1, CR

tel:+420 22418-2554, fax: +420 224182085

e-mail: konzularni.ombudsman@mzv.cz,

www.mzv.cz/cestujeme

Generální Konzulát České republiky,

p. Hana Flanderová, ing., gen. konsulka,

169 Military Road, Dover Heights, 2030

phone: **02 9581 0111** fax: 9371 9635

telefonní číslo na konzulární pohotovost pro nouzové

případy, které se stanou mimo oficiální úřední dobu

0402 312 806 nebo 0401 547 584 (náhradní číslo).

Úterý 9:00-11:30,13:30-15:30; Středa 9:00-11:30

Čtvrtek 9:00-11:30, 13:30-15:30

Honorární konzulát ČR v Adelaide

1a Campbell Rd, Parkside, SA 5063,

Tel.: 417 892 624.

Honorár. konzulát Slovenskej republiky v Brisbane

honorárny konzul: Michal Horváth

adresa: Level 12, 239 George Street, Brisbane,

Queensland 4000, Austrália

tel.:7-3221 7000 email: horvath@starmist.com.au

Honor.konzulát Slovenskej republiky v Melbourne

honorárna konzulka p. Eugénia Mocnay

4 Nathan Street, Ferntree Gully, V 3156,

mobíl: 0421 088 796;

email:eugenia.mocnay@gmail.com

Honorárny konzulát Slovenskej republiky Perthu

Honorárny konzul: Pavol Faix

Level 2, 11 Mounts Bay Road, Perth 6000, WA

Poštová adresa: PO Box 265, Maylands WA 6931

Mobil: 0411 552 517 Tel.: 1300 426 311

Email: consul@fortix.com.au

Honor. konzulát Slovenskej republiky na N.Zélande

honorárny konzul: Peter T. Kiely

adresa: Level 11, PriceWaterhouseCoopers

Centre, 188 Quay Street, Auckland

tel.: 0011 64 9/ 366 5110-1; fax:0015 64 9/ 303 0338

email: kiely@kct.co.nz

České velvyslanectví v Canbeře

8 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606

ph.: 02 6290 1386 fax: 02 6290 0006

Pohotovostní číslo. **0418 262 289**

Slovenské veľvyslanectvo v Canbere

47 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606

ph 02 6290 2405 fax: 02 6290 1755

Mimo úradných hodín v naliehavých prípadoch

funguje stála služba (00612/ (0) 487 201 047).

Email: emb.canberra@mzv.sk

http://www.mzv.sk/canberra

Česká obchodní komora v J. Austrálii.

Czech Chamber of Commerce Australia Inc.

Komora v současné době nevykonává žádnou činnost.

Cz.-Australian Chamber of Commerce

Michal Kozar, President adresa: PO Box 179

Baulkham Hills, NSW 1755, Sydney, Australia

Tel.: (+61) 0421 812 547

MAZUR - CARGO SERVICES P/L

www.mazurcargo.com.au

vaše zavazadla lodí do Evropy .

Cena: AUS\$ 5.80 za kilo, od 10 do 31kg

MELBOURNE: Sunshine: (03) 9363 5132 Rowville:

(03)97023142 , Geelong: (03) 5277 0458

SYDNEY: (02) 9773 3969

ADELAIDE : (08) 8370 4759 (08) 8258 13331

Apoštoláty (Apostille) vyhotovuje:

Apostille Australia Certificate Service

Henry Deane Square; Shop 5, 14-18 Lee Street

Sydney NSW 2000 tel: (02) 9211 1881

Cena se pohybuje kolem 200\$

New South Wales Passport Office

Level 7, 26 Lee Street; Sydney NSW 2000

Cena se pohybuje kolem 60\$

OZ HOME MIGRATION (www.ozhome.info)

Česky mluvící registrovaný migrační agent

specializující se na **zaměstnavatelem**

sponsorována visa (482/186), partner visa

(820/801), pomoci absolventum s temporary

graduate visa (485) a skilled visa (189/190/489)

Poskytují asistenci s podáním odvolání k

Administrative Appeals Tribunal (visa refusal,

visa cancellation). Nejsem studentská agentura,

poskytuji nezávislé migrační poradenství.

Ales Welter MARN1464306, MIA 10623,

MA20156590. Ph:0403416670.

Email: info@ozhome.info

01/IV/21

Southern Cross Veterinary Clinic

Dr Sam Kováč,

BVSc, CMAVA, MRCVS

60 Princes Hwy, St.Peters NSW 2044

Phone: 02 9516 0234

196-204 Victoria Rd. Bellevue Hill

02 9389 7534

419 Cleveland St. Surry Hills:

02 9699 3951

reception@southerncrossvet.com.au

www. southerncrossvet.com.au

facebook.com/southerncrossvetclinic

Neposílejte peníze v hotovosti na Noviny poštou!

Uložte \$86 přímo do banky ANZ,

na náš účet, ale dejte nám vědět!

Noviny :

BSB 012 030 Acc: 536002848

a aby se poznalo, kdo peníze ukládá,

dejte tam vaše členské (na obálce

před jménem) nebo telefonní číslo.

Děkujeme za Pomoc Novinám:

Edita Eckerova - \$14.00

O mírumilovných muslimech

Zdeněk Holásek NevPes

Islám nabývá ve světě stále větší síly a tak,

jak především jeho bojovné formy nabývají

síly a vrhu v muslimských zemích, nabývá

síly i jejich Drang nach Westen, a to

především prostřednictvím islámských

náboženských organizací řádně

registrovaných a v západních zemích i z

veřejných rozpočtů vydatně prokrmovaných.

K tomu se přidává masivní financování

svatostáneků, mešit, v západních zemích v

často monumentálních podobách, viz např.

Kolín nad Rýnem, rozmach modliteb na

veřejných prostranstvích, které omezují

provoz v ulicích i chodnicích. To se děje

běžně i přesto, že je takový náboženský

provoz obecně ve většině západních zemí

zakázán. Nikdo si nedovolí rozpustit takové

shromáždění, protože okamžitě následuje

tvrdý odpor na místě, ohrožování policistů

srocujícími se davy, žaloby na omezení

svobody vyznání a vůbec celý ten

lidskoprávní cirkus.

Obecně platí, že jakmile se dovolí rozmach

muslimských aktivit ruku v ruce s nárůstem

jejich výskytu v zemích, už není kvůli

předpokládanosti korektností zalknutých

politiků nikdo schopný vnést do těch zemí

klid a pořádek. Sledoval jsem jednou záběry

šířené na YouTube z turecké svatby v

německém městě, kde svatebčané stříleli z

asi devíti pistolí a dvou samopalů do

vzduchu a přivolaná policie tvrdě zasáhla -

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby:

Sydney slovenská omša ve slovenském kostele sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každou nedělu o 10,30 hod. a **české mše** svaté budou slouženy v kostele Holy Innocents Parish 1a Webb St. Croydon NSW 2132, tel 9747-4291 Každou druhou nedeli v měsíci o 11.30 hod. Ďakujem o. Peter Krigovsky Adm.

Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159 Každou třetí neděli v měsíci je mše svatá v 11, ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pouť) - podává se občerstvení - všichni vítáni

Slovenská Svätá Omša Každú štvrtú nedeľu o 12:00 hod v A Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620 www.beseda.org.au. otevreno prvni a treti sobotu v mesici od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

NSW

Czechoslovakian klub v Sydney, 320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178; E-mail committeeccc@gmail.com, www.cscountryclub-sydney.com.au, Mob. Ph. 0434 143 148, **02 9606 8703** Otevřeno: Pat. a Sob.od 18 – 21.00, Ned, od 12 do 18.00. Tradicni Ceska a Slovenska jidla v restauraci „Blue Danube“.. Velký vyber Ceskoslovenskych (lihovin) alkoholických napoju. Rezervace jidel v restauraci 02 9606 0904, 0402 398 168 nebo na Facebook:

Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc 30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153 Potrebne informácie nájdete na slovakcommunitysydney.com alebo priamo na tel: 0401 538 574 o. Henry Adler SVD

Sokolský Národní Dům Sydney 16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, tel 9452 5617, www.sokolsydney.com. Info: všeobecné Jarda Krejčík 9807 4468; akce v tělocvičně Pavel Ott 9804 7297; program kina a knihovna Petr Čermák 9981 4765.. Pátek 20 až 21 hod. půjčování českých a slovenských knih a videofilmů

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě, 51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181 Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čes. klubu: http://www.csclubsa.com

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu, 25 Upfield Street Burbank Qld 4156; Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au www.csklubqld.org.au Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin, Informace: Mobil: 0497 344 377 polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld.,ph: 07 3399 4613 **Združení Slovákov v Queenslandě,** Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii (Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.) c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051 Tel.: nemaji President Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180 **Každou první neděli v měsíci v OBĚD od 13.00 hod Vaří opět Honza Sedlák Oblíbený Šéf cena \$25.- jako dříve. Rezervace zapotřebí.** **Každé pondělí a úterý od 19.00 hod .** Výuka češtiny. (Zuzana Vasich)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc. 6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016 President: Jitka Smith 0406 026 840 Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969 Email: CzechSlovakWA@hotmail.com Web: www.CzechSlovakWA.org KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program SBS Radio Czech – živě každou sobotu 19-20h **Už není**

Už není „Radioforum“ on 2RRR FM 88,5 MHz **slovenské vysielanie** moderuje Paľo Virág každú nedeľu v Sydney od 18 do 19 hodine. Telefón v štúdiu 02 9816 2938 email: radioforum8@hotmail.com

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane Česká vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109 **www.4eb.org.au/~czech**

Radio 4EB FM 98.1 - **Brisbane Slovenske vysielanie** kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.

Canbera rádio . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahojradio@centrum.cz

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 3.srpence Léta Páně 2020

Sněženky "Pane, kupte sněženky pro svou manželku!"

"Nemám manželku."

"Tak kupte sněženky pro svou milou!"

"Nemám žádnou milou."

"Tak si je kupte je tak, pro radost, že máte tak šťastný a spokojený život."

Vydavatel: Vzpomínáte si na starý komunistický vtip „Na schůzi se zeptá Anička, proč je nedostatek tolaletního papíru?“ a oni odpoví, odpovíme po přestávce. Po přestávce se zvedne Pepíček a zeptá se, kde je Anička. Tak to vypadá dnes na tak zvaných sociálních imternetovských stránkách.

Na Facebook stránce pro australské penzisty jsem napsal, že si dovoluji upozornit, že letecká pošta už není letecká, ale je lodní, protože na rozdíl od DHL, FedEx atd, nemají pošty svá letadla a aeroplány rozvázející turisty už jaksi moc nelétají. Například můj letecký dopis do Čech, odeslaný začátkem dubna, dorazil až 20. července, tak mě australští

soudruzi administrátoři zakázali dál informovat ostatní australské penzisty (říká se tomu „ban“), protože prý na to není oficiální "link" a je to tudíž určitě klamná zpráva.

Genderově neutrální aktivist Pim nám napsalo:

Prdelky moje milované, hlásím Vám další báječný přírůstek do naší antifašistické neziskové organizace! Květuška (na fotce) se stala naší druhou "lovkyní nacistů" na internetu a především na Facebooku a Instagramu bude pilně nahlašovat rasistické xenofobní komentáře bílých agresorů, včetně podávání trestních oznámení na ty nejhorší bílé zrůdy!

Váš Pim 🍀

P.S. Pokud víte o nějakém rasistovi ve vašem okolí, např. jste slyšeli říkat tátu, že nemá rád "cigány" nebo u nás nechce migranty - ihned nám zavolejte nebo píšete! My už toho Hitlerova pohrobka vyřešíme! 🍀

Vydavatel: Edward William Coon založil v roce 1935 sýrárnu a začal vyrábět sýr pod značkou Coon.

Letos se tato značka zruší, protože aboridžinský soudruh Stephan Hafan se rozhodl, že je to rasistické jméno a uráží jej. Račte si všimnout jakou sílu má jeden soudruh. To, že on uráží mne a miliony Australanů se nebere v potaz.

těž

20.července v Chicagu bylo zastřeleno 16 černochů jinými černochy na pohřbu černocha, zastřeleného černochem. Kdo si teď klekne a před kým?

A pak že není důvod tu naši vládu milovat..

Jan Kotíšek

Ministr zdravotnictví včera oznámil, že zítra oznámí, co začne platit od pondělí, ale dnes premiér oznámil, že ministr zdravotnictví oznámí už dnes, co začne platit od zítra.

A do toho ministr vnitra oznámil, že lidi nemají čekat na oznámení ministra zdravotnictví, ale mají už dnes začít dodržovat, co měl ministr zdravotnictví oznámit zítra, že platí od pondělí, ale oznámí už dnes, že platí od zítra. Ministr zahraničí zase oznámil včera, co Estonsko a Lotyšsko oznámilo minulý pátek s platností od minulých neděle, ale už neoznámil, že zítra Estonsko a Lotyšsko oznámí, že to, co oznámily, už zase od neděle platit nebude.

Kdo si zasteskl po březnových dvou tiskovkách vlády denně, na kterých se oznamovalo, co se neoznámí, jen aby se to záhy oznámilo, nezoufejte, naše vláda je po mírné oznamovací kocovině, během níž se oznamoval hlavně čas vstávání jejích nezastupitelných členů nezastupitelně zastupujících zastupitelné členy, opět ve své nejlepší kondici.

13-ho července se náš otec odebral na věčný odpočinek.

BORIS HALAMA:
3.2.1929 - 13.7.2020.

Vlado, Hana, Boris junior, Zuza, Táňa
(manželka)

Psychické problémy, léky, alkohol... Populární kladný hrdina spadl do vražedné pasti. Tajnosti slavných

Adina Janovská

Jeho jméno sice dnes už většině diváků bohužel nic neříká, jakmile ho ale uvidíte, budete hned doma. Osvědčený kladný hrdina dokázal tak zahrát Hitlera, že vyděsil i Menšíka. Postupně se ale propadal do svého soukromého pekla, z něž nebylo úniku.

Často se vrací do našich domovů prostřednictvím televizní obrazovky především o svátcích, protože si zahrál mimo jiné i starého mlynáře Máchala v oblíbené pohádce režiséra Hynka Bočana *S čerty nejsou žerty*, i když v té době zdaleka nebyl tak starý, jak mu scénář přisoudil. Premiéry se ale nedožil, pár měsíců po natáčení totiž spáchal sebevraždu.

František Vicena byl přímočarým hercem, zejména stylizovaných kladných hrdinů, bravurně ale zvládal prakticky všechny žánry, od dramatu přes komedie a tragikomédie až po muzikály. Ve všech rolích však zůstával spíš fyzickým typem než výraznější osobností, i přes střídmý herecký projev ale využíval nejvíce svůj hluboký znělý hlas.

Pro divadlo se narodil

Narodil se 24. června 1933 ve Znojmě do výrazné hudební a divadelní rodiny, mezi jeho příbuznými byl například houslový virtuos a hudební skladatel Jaroslav Kocian či herec Národního divadla

Miroslav Doležal. Po maturitě nastoupil na brněnskou JAMU a již jako student účinkoval v různých uměleckých formacích. Profesionální hereckou dráhu zahájil po absolutoriu v roce 1955 v Krajském oblastním divadle v Karlových Varech. Po jedné sezóně se ale vrátil do Brna a následujících pět let strávil na jevištích Divadla bratří Mrštíků (dnešní Městské divadlo v Brně) a Státního divadla. Tehdy také debutoval na filmovém plátně jako desátník Ferda ve vojenské komedii *Zatoulané dělo*.

Vzorný student

V letech 1961 až 1962 rychle vystřídal účinkování v Českých Budějovicích a Kladně, aby zamířil do Prahy. Natrvalo ale zakotvil v metropoli až v roce 1970 a patřil pak až do své smrti k oporám Městských divadel pražských. Mužným zjevem a divácky vděčným projevem byl předurčen především ke ztvárnění kladných hrdinů domácího i světového repertoáru, ve výčtu jeho divadelních rolí najdeme antická dramata i moderní konverzační komedie. Na jevišti uplatnil i pěvecké vlohy a často účinkoval v muzikálech. V polovině šedesátých let si navíc rozšířil vzdělání a dálkově absolvoval obor divadelní režie na DAMU.

Kladný hrdina

Příchod do Prahy mu umožnil častější výstupy před kamerou, větší příležitosti na něj ale čekaly až v době normalizace, kdy se angažoval nejen umělecky, ale i politicky a společensky. I díky tomu dostal hlavní roli popraveného komunistického odbojáře Jana Ziky v tendenčním, ale působivém okupačním dramatu *Klíč*. Další kladné hrdiny ztvárnil i v následujících letech, například ve válečné trilogii *Dny zrady*, *Sokolovo* a *Osvobození Prahy*. Z jeho práce před kamerou naopak velmi výrazně vybočuje postava Adolfa Hitlera v dodnes oblíbené sci-fi komedii režiséra Jindřicha Poláka z roku 1977 *Zítřka vstanu a opařím se čajem*.

Menšíkovi spadla čelist

„Hráli jsme s Menšíkem, Bráďou (Vlastimil Brodský) a dalšími v šatně karty. Kolem zrovna procházel František, byl ještě v civilu a odcházel do maskérny. Pozdravili jsme se, prohodili pár slov. Dobírali jsme si ho, že on, takový dobráček, vyfasoval takovouhle roli,“ zavzpomínal kdysi Jiří Sovák. „Najednou se rozlétly dveře a v nich doslova kopie Hitlera, který na nás navíc začal německy řvát a horlivě gestikulovat. Menšík se tak lekl, že zapadl pod gauč, Brodský nebyl schopný slova. Nevěřili jsme svým očím. Museli jsme si z toho šoku pak dát všichni panáka.“

Chápavý ředitel

Od počátku šedesátých let se významně prosadil i v televizi. Kromě hraní v řadě inscenací a seriálů se věnoval recitaci a účinkoval v pořadech, zaměřených na literární osvětu. Bohatě zastoupení v jeho práci měl také rozhlas, kde

například pořídil čtenou nahrávku slavného románu Hrabě Monte Christo. Pracoval také pro dabing, slyšet jsme ho mohli například v populárních francouzských komediích nebo v detektivním seriálu *Kojak*. Zpěv a mluvené slovo nahrával i na gramofonové desky. V sedmdesátých letech rozšířil své působení o pedagogickou činnost, učil na pražské DAMU, kde vychoval několik generací herců, a jako ředitel vedl studentskou divadelní scénu *Disk*.

Oblíbený soudruh

Dodnes se tradují historky, jak se stával s Janem Přeučilem terčem studentských vtipků. Například chodbu studentského divadla dlouho zdobil nápis: „Pan profesor Přeučil, ten nás h***o naučil. Jaképak s tím fraky, pan Vicena taky.“ Autor samozřejmě neznámý... František Vicena byl angažovaný komunista, který režimu zcela propadl, naprosto mu důvěřoval a byl mu oddán. Přesto to nikomu nevadilo a nikoho ani nenapadlo mu nedůvěřovat. „Byl to skvělý, čestný, férový člověk,“ prohlásil o něm před lety Jan Přeučil. „Nikdy nikoho nepodrazil. Vždycky se snažil druhým pomáhat. Měl krásnou povahu.“

Nejvěrnější české zpodobení Hitlera v sci-fi komedii režiséra Jindřicha Poláka z roku 1977 František Vicena ve filmu Zítřka vstanu a opařím se čajem; foto ČT

Prášky zapíjel vodkou

Oženil se s krásnou, o šest let mladší kolegyní Naďou Prchalovou, která patřila déle než třicet let k oporám činoherního souboru kladenského divadla, a poté působila léta v pražském Divadle v Dlouhé. Měli spolu dva syny a dnes by byl František už čtyřnásobným dědečkem. Toho se ale bohužel nedožil. Po celý život ho totiž trápily psychické problémy. Sice bral léky, zapíjel je ale alkoholem, čímž se stále více propadal do začarovaného kruhu, z něž neměl sílu vystoupit. Čím byl starší, tím se prý jeho dávky zvyšovaly a měnily jeho osobnost. A to se samozřejmě brzy rozneslo.

Démon alkohol

Kolovaly o něm historky, že prášky zapíjí litrem vodky, a režiséři se ho začali bát obsazovat. Přitom toužil po velké hlavní roli, kterou by na sebe konečně upozornil. „Bohužel, stal se mu osudným démon alkoholu, který ho ovlivňoval postupem času čím dál tím víc a zhoršoval jeho psychické problémy, na které ještě navíc užíval léky,“ prozradil Jan Přeučil. S tím, jak brzy a tragicky odejde z tohoto světa, ale nepočítali ani jeho nejbližší. V osudný večer, 15. října 1984, se jeho manželka vrátila z představení domů a našla ho oběšeného v koupelně. Už mu nebylo pomoci.

Dokončení z první strany

Kdo nekleká, je rasista

když se díváme na záběry pálení a rabování těmi, kdo nemají jinou volbu a nemají už co ztratit.“ Mluví se tu otevřeně o svržení systému a restrukturalaci státu.

Některé představitele americké Demokratické strany označujete za neomarxisty. Proč?

Asi bude nejdřív třeba vysvětlit pojem neomarxismus a jeho historii. S klasickým marxismem má společné to, že dělí společnost na vykořisťovatele a vykořisťované, mezi nimiž se odehrává nesmiřitelný boj. Když z kapitalismu zmizel proletariát, protože zbohatl a ztratil na revoluci apetit, musela za něj revoluce najít náhradu. Proto si začala vymýšlet všelijaké vykořisťované menšiny, například rasové, sexuální, genderové, věkové, imigrantské, které by se daly proti kapitalistickému systému vyhrodit. Cokoli, co rozvrátí společnost na vzájemně zneprátené frakce a vytváří chaos, se pak svádí na samotný kapitalistický systém, který všechnu tu nenávisť způsobuje. A když se za „proletariát“ dosadí (de facto politicky zneužijí) všemožné menšiny, za nenáviděného „kapitalistu“ se dosadí bělošská většina, její kultura, její náboženství, její podnikavost, a podobně, na níž je všechno negativní. A máme nového nepřítel „pokroku“. Abychom ho morálně a politicky odzbrojili, učíme ho ve školách, médiích a kultuře přiznávat vinu, kát se a projevovat sám sobě nenávisť.

Nahrazení proletariátu a kapitalistů a vytvoření nových vzájemných nepřátel je jeden ze dvou hlavních prvků, jímž se neomarxismus od starého liší, takže na první pohled jako marxismus ani nevypadá. Druhý prvkem je změna revoluční strategie. Násilné revoluce selhaly, ekonomicky, kulturně i politicky, a místo nich nastoupila revoluce „plíživá“, kterou italský komunista Antonio Gramsci nazval „pomalý pochod

institucemi“. Čili revoluce prostřednictvím ovládnutí institucí a následně převzetí moci bez boje.

Takže neomarxismus se od klasického liší dvěma prvky: Místo proletariátu dosazuje jakékoli vhodné a radikalizovatelné, nebo i třeba bezděky zneužitelné menšiny. A ozbrojenou revoluci nahradil převzetím institucí. Toto učení na amerických univerzitách zavedla takzvaná Frankfurtská škola levicových filosofů, z nichž nejvlivnější byl Herbert Marcuse. Jeho politická filosofie zvaná nenápadně „kritická teorie“ vychovala dnes už třetí generaci vzdělanců intelektuálně a ideologicky vybavených k pošpinění všeho, co souvisí s kapitalismem a posvěcení všeho antikapitalistického.

V 70. letech z této filosofie chicagský politolog Saul Alinsky vypracoval přesný postup pronikání a přebírání institucí. Napsal příručku „Pravidla pro radikály“ a vedl kursy „řízení komunit“. Jeho nejznámější žáky byli Bernie Sanders, Hillary Rodham později Clintonová, a mladičká Barack Obama.

Ti, a s nimi tisíce dalších, méně známých, postupně ovládli Demokratickou stranu. V roce 2008 převzali vládu a instituce některých států a začali měnit jejich osazenstvo. Po osmi letech „prostí Američané“ prokoukli a zvolili Trumpa v naději, že to zastaví. Když všechny pokusy o jeho nenásilné a zákonné svržení selhaly, vsadilo se na násilí a chaos, které by Trumpa a jeho „hitlerovské metody“ (jak se v některých amerických médiích říká jeho snahám o udržení pořádku) zdiskreditovaly i u těch voličů, kteří ho volili minule. Jako rozbuška k tomu posloužila jedna brutální a mimořádně debilní policejní vražda černocho s bohatým trestním rejstříkem. Na černochoy zabitě na opačné straně se vhodně zapomnělo. Z toho vyrostlé pouliční řádění vypuklo zároveň ve 140 městech, tedy prakticky celostátně organizované, s ne-li přímou podporou, tak každopádně s projevy sympatie Demokratické strany. Několik měsíců před volbami.

Co říkáte tomu, že v USA mnozí běloši si nyní klekají před různými černochoy (někteří je k tomu přímo vyzývají), čímž vyjadřují omluvu za údajná privilegia, kterých oproti takzvaným Afroameričanům jako „Euroameričané“ (dokonce jsem viděl videa, na kterých jim líbají boty) údajně požívají?

Je to výsledek indoktrinace ve školách a v médiích, prezentujících „bělocha“ jako rasistu od přírody, s rasismem vrozeným, zděděným, působeným samotnou jeho „bělostí“, a dokonce i rasismem podvědomým či nevědomým, který musí v sobě objevovat, aby ho mohli napravovat. Tohle se vážně učí na amerických univerzitách. Pomalu to začíná ovládat i Británii a Francii. Poklekávání a dokonce to líbání bot je takto indoktrinované přijímání viny za něco, co člověk nespáchal, ale kdyby se do sebe hluboce zahleděl, tak tam ten rasismus údajně najde.

Začíná to připomínat stalinské monstrprocesy 50. let, v nichž se věrní komunisté ve všech státech sovětského bloku přiznávali ke špionáží, zradám, vraždám a k čemukoli, co jim vyšetřovatelé dali se naučit. Rozdíl je v tom, že zde se to děje dobrovolně, nadšeně, a bez násilného donucování. Teda, ono tam „jemné“ donucování je, neboť kdo nečiní předepsané pokání, je označen za rasistu a už by mohl přijít o zaměstnání. Nebo dostat stovky vražedných pohrůzek a pak se raději omluvit, jak se stalo jednomu špičkovému bílému fotbalistovi, když vyslovil nesouhlas s projevováním neucty k americké vlajce a hymně, jak dělávají někteří černí reprezentanti. Jeho žena pak za oba přiznala, že ač v sobě nemají špetku rasismu, uvědomují si, že proti bělošskému rasismu nebojují dostatečně, a že se polepší.

Americká média vydávají seznamy doporučené četby, podle níž by se běloši mohli od rasismu „deprogramovat“. Amazon má celý dlouhý seznam zvaný „Anti-Racial Reading List“. Vydávají se příručky a audia, jak vychovávat děti k vědomí, že jsou v hloubi duše rasisté a musí si to přiznat a učit se myslet antirasisticky, od malička, a „překonávat své rasistické dědictví“. Další takový seznam sestavil *The New York Times*. Dokonce i časopisy jako *Esquire*, *Men's Health*, *Elle* a *Time*. A má to jediný účel: rozkol v americké společnosti. To není něco, co bylo náhle vyprovokováno, na tom se muselo dlouho a promyšleně pracovat. Pozoruhodné je, že tuto antibělošskou propagandu hraničící s perzekucí vedou bílí redaktori. Vypadá to, jako že Amerika se náhle zbláznila. Ale je to výsledek mnohaleté indoktrinace.

Heslem protestující organizace *Black Lives Matter* se stalo je „silence is violence“, čili mlčení se rovná násilí. Čili neexistence nevin. „Kdo nejde s námi, jde proti nám“ volávali staří marxisté.

Nejen v Americe, ale už i v některých evropských městech jsou ničeny nebo odstraňovány sochy nejruznějších významných osobností euroatlantické civilizace, které byly nějak spjaty s rasismem,

otrokářstvím či kolonialismem. Týká se to (prý jen dočasně, dokud se situace neuklidní) i plastiky zakladatele skautingu generála Roberta Baden-Powella nacházející se v jihoanglickém městě Poole. Tento proces podporuje zejména londýnský starosta muslim Sadiq Khan, který chce také nechat přejmenovat názvy ulic nesoucí jména těchto nyní již politicky nepřijatelných mužů historie. O co podle vás jde? O morální sebereflexi západních zemí, anebo o další z projevů destrukce vlastní civilizace?

Solženicyn je často citován výrokiem „chcete-li zničit národ, zbavte ho historické paměti“. Řídí se tím každá totalita. Sochy historických postav jsou zhmotněním národní historie a nahradit je novými, revolučním, pokrokovým, a kdovíjakým ještě, který napomáhá změně režimu. V Bristolu hodili do vody sochu člověka, který financoval založení tamní univerzity, ale u něhož se „odhalilo“, že vydělával na otroctví, jako tehdy každý, kdo obchodoval s Amerikou.

Není to sebereflexe, je to pokrytectví. Mnohé dnešní korporace podporující protest Black Lives Matter, vydělávají na levné pracovní síle často pracující v de facto otrockých podmínkách v zemích, odkud jejich zboží přichází. U Baden-Powella, zakladatele jedné z nejlaskavějších organizací moderní doby, už vidíme útok na samotné základy demokratického a civilizujícího myšlení a jednání. A opět se nám něco opakuje: skauting likvidovali nacisté i komunisté.

Ještě před současnou davovou hysterií odsuzující plošně policisty, a to nejen v USA, se prý už před tím britská policie „reformovala“. Uvedl jste, že při hledání nových zaměstnanců se snaží minimalizovat nábor bílých mužů a při tísňovém volání upřednostňuje obyvatele, kteří nejsou rodilými Brity. Jak je možné, že právě proti takovému projevu rasismu a diskriminace se původní Britové nebourí?

Britové jsou jeden z nejtolerantnějších národů a jejich míra tolerance se ukazuje být snadno zneužitelná. Několik generací indoktrinací přijali ideu, že rasismus je jen diskriminace, jaké se dopouští většina držící moc, zatímco menšina ze samé podstaty nemůže být rasistická. A že tedy její projevy rasismu jsou jen oprávněnou reakcí na rasismus většiny. Ale ono už to není tak úplně bez odezvy, jak bylo vidět z demonstrací některých Britů proti demonstraci BLM. Většinou to byli příslušníci dělnické třídy, označovaní za „pravice extrémisty“, aby se líp obhájil tvrdý policejní zákrok.

Čím si vysvětlujete, že z fyzicky největšího impéria známých dějin, kterým Spojené království bezpochyby bylo, se během několika desítek let stala země, která ústy řady svých občanů zatracuje svou slavnou minulost, a to nejen v rovině mocenské či ekonomické, ale i kulturní?

Kulturně bych ji ještě tolik nepohřbíval, pořád ještě produkuje špičkovou literaturu, divadlo, film, hudbu a výtvarné umění a většina Britů se stále chová „kulturně“. Ekonomicky se vyčerpala už druhou světovou válkou, kde její hrdinství bylo její „nejnoblesnější hodinou“, jak Churchill nazval leteckou bitvu o Británii. Do vstupu USA do války válčila proti Německu, Itálii a Japonsku dva roky sama, v zámoří tedy i se svými koloniemi. Spojeným státům se zadlužila na půl století. Hned po válce musela za padlé muže přivést pracovníky z kolonií, jimž byla vděčná za pomoc s rekonstrukcí ekonomiky.

To byly začátky multi-kulturní společnosti, zpočátku přínosné. Ta jí ke konci minulého století začala přerůstat přes hlavu a vymkla se z kontroly. Jednak počtem, jednak nepříznivostí novějších příchodců a jejich indoktrinací zradikalizovaným islámem. A jednak zpohodlněním Britů, jako všech západních Evropanů, kteří si zvykli na to, že některé nepohodlné práce za ně budou dělat jiní.

Brexit jste přivítal. Co vystoupením z Evropské unie Velká Británie podle vás získala, a co naopak případně ztratila?

Jednání ještě neskončilo, takže není úplně jisté, co získá z toho, co získat chtěla. To bylo oproštění od vytrvale se byrokratizující a k totalitním praktikám směřující Evropské unie s jejími shora diktovanými zákony a regulacemi. Otázka je, jak s tím oproštěním naloží, jestli je plně získá. Koronavirová karanténa jí poškodila ekonomiku silně a zatím ještě ne zcela odhadnutelně, a tím jí vyrazila z ruky hodně vyjednávacích zbraní. Takže zisky či ztráty se dnes dají těžko předvídat.

Ještě nedávno jste tvrdil, že u nás je dnes svobodněji než ve Velké Británii. V čem? A platí to stále?

Platí to ve svobodě slova, neplatí to ve svobodě podnikání. Britská média a vzdělání jsou mnohem ovládnuty neomarxismem či progresivismem a politicky nekorektní názory nebo i faktické informace jsou

omezenější než v Česku. Tedy zatím, protože my nevíme, do jaké míry se zde vydaří nejnovější tažení EU proti „dezinformacím“. Podnikání je v Británii mnohem snadnější, s minimálním papírováním, bez povinných živnostenských listů a licencí, menším omezováním podnikatelských práv. V podstatě kdokoli může začít podnikat v čemkoli, čím se užívá, samozřejmě v rámci trestního a občanského zákoníku.

Na internetu se objevují informace, že se Londýn stává de facto muslimským městem. Je to přehnané, či dokonce lživé tvrzení? Vy, který v Londýně pobýváte střídavě již přes padesát let, můžete skutečně srovnávat...

Statisticky oficiálně má Londýn 16 procent muslimů. Jenže ti se většinou soustředí ve „svých“ čtvrtích, kde mají většinu, v některých hodně silnou. Tam si pak zařizují život po svém, mají svou ekonomiku, vlastní obchody s exotickým zbožím, zakládají mešity, školy a soudy, zakazují alkohol, přikazují ženám šátky nebo i zahalení, a podobně. Mnozí z nich, a hodně žen, ani nemluví anglicky a nesnaží se být součástí britského národa, kulturně či společensky. A protože původní obyvatelé to nutí se z těchto čtvrtí stěhovat jinam, muslimská většina narůstá. Takže člověk bydlící nebo navštěvující pouze „neislámské“ čtvrti, se o islamizaci města jako celku, nebo některých jeho částí, třeba ani nedozví.

Zároveň ale říkáte, že chování muslimů v Británii je méně agresivní než v jiných městech Evropy. Co je toho důvodem?

Jednak jsou to lidé z bývalého britského impéria školení po několik generací v britské kultuře stoického mírnění emocí a vystupování. Jednak její vzdělanější vrstvy přirozeně pronikly do establishmentu. A jednak ty nevzdělané vrstvy si ve svých čtvrtích hledí svého.

V Českém rozhlase jste v předminulém roce uvedl, že islamizace je jednou ze zbraní, kterou se sami zabýváme. Někteří lidé ale označují islám, který nebyl zneužit k politickým účelům, za náboženství míru. Co si o tomto tvrzení myslíte?

Když někdo řekne – a na Západě si to troufne veřejně už jen na internetu –, že islám není náboženství míru, dostane okamžitě stovky nebo i tisíce smrtelných výhrůžek. O tom není potřeba si nic myslet.

Asi nejznámějším britským protiislámským aktivistou je novinář, někdejší fotbalový chuligán a výtržník sedmatřicetiletý Tommy Robinson, který se opakovaně dostal do vězení a sociální sítě mu rušily jeho účty i účty těch, kteří ho podporují. (V dubnu 2019 měl vystoupit na půdě našeho parlamentu, čemuž bylo nakonec zamezeno.) Osobně ho považujete za hrdinu. Proč?

Robinson byl jeden z prvních, kdo začali veřejně upozorňovat na násilnosti radikalizovaných muslimů, jako byly třeba sítě pákistánských prznitelů anglických pubertáček, případů zacházejících do desetitisíců, o nichž informace potlačovala nejen média, ale i policie a sociální pracovníci. Je za to systematicky pronásledován policií i soudnictvím, několikrát byl odsouzen do vězení za banality, jednou dokonce s porušením práva ze strany soudu. Ve vězení byl napadán muslimskými vězni, jednou málem zabít, smrtí se vyhrožuje jeho rodině.

Dnes to vypadá, že ho, i veškeré zmínky o něm, umlčely cenzurní algoritmy všech hlavních serverů, Amazon zastavil prodej jeho knihy. Přes to vše, když se ještě někde objeví, svůj boj proti islamizaci nevzdává. Člověk může nemilovat jeho drsnější styl vyjadřování způsobený jeho výrazným akcentem dělnické třídy, nebo třeba i nesouhlasit s jeho cíli. Ale objektivně, toto jsou kritéria hrdinství podle každé příručky a učebnice.

Kde je podle vás hranice mezi islamofobií a kritikou muslimů nebo také mezi antisemitismem a kritikou židů či Izraelců?

Tam, kde kritika je v protikladu s fakty. Že v mnoha islámských zemích dnes probíhají systematické pogromy na křesťany hraničící s genocidou, je dobře dokumentovaný a průběžně sledovaný fakt, který si může každý nagooglovat. Že Izrael se dopouští vůči Palestincům něčeho, co by se k tomu dalo přirovnat i jen z jedné tisíciny, je lež.

V mainstreamových médiích se velice málo informuje o eskalující krizi mezi Tureckem a Řeckem. Ta započala před zhruba čtyřmi měsíci aktivní podporou útoku tisíců migrantů na řecké hranice a pokračuje zvyšujícím se tlakem Turků na Řeky, a to včetně územních nároků. V květnu turecká armáda kus řeckého území dokonce obsadila. Jak tento konflikt interpretujete? Jako snahu prezidenta Erdogana o obnovení Osmanské říše? Jako další projev expanze islámu? Anebo coby podporu migrace, kterou toleruje Brusel? Jak jinak si vysvětlit

jeho pasivitu vůči agresi cizího státu, který zcela zjevně ohrožuje jednu z členských zemí EU?

Všechny tři.

Jakou úlohu podle vás hraje v těchto sebedestruktivních civilizačních tendencích vzdělávání, respektive školské systémy v západních zemích, a to od základních škol až po ty vysoké?

Naprostě zásadní. Učitelskou profesí ve státním školství ovládá z velké většiny politicky korektní levice.

Jak by se dle vašeho názoru měli nyní chovat naši učitelé, kteří si nepřejí zánik české, potažmo evropské kultury, zároveň jsou však pod tlakem politické korektnosti, v jejímž duchu by mohli začít být za některé své postoje označováni za extrémisty, potažmo mít problémy přímo v zaměstnání?

Učinit vzdělání opět praktické a užitečné. Zbavovat je ideologického balastu a soustředit se podle Komenského na osvojování praktických dovedností vytvářejících hmotné i duchovní bohatství, a na pěstování charakteru. To se pěstuje překonáváním překážek a osvojováním pracovní kázně, touhy po vědění, radosti z dozvídání, vášně k tvoření a úsilí ke skvělosti. Povzbuzovat samostatné myšlení, ověřování faktů, a vědomí, že práva nemohou existovat bez povinností. Když k tomu necvičíme děti od malička, děláme z nich lemply, ničíme jim život a ohrožujeme ostatní.

Ve své knize Češi na vlásku píšete: „Přepisovat dějiny podle svého pojetí se záměrem změnit svou budoucnost je legitimní nástroj národního přežití.“ I nyní jsme zrovna svědky pokusů o nové přepisování či výklad naší historie – relativizace významu národního obrození, zlehčování zodpovědnosti některých z těch, kteří v minulosti nějak omezovali nebo ohrožovali naši národní suverenitu či odlišný důraz na určité momenty boje proti německému nacismu. Jsou i takovéto pokusy o korekci národní paměti vedeny skutečně snahou o vlastní přežití?

Teď zjevně probíhá jakýsi konkurenční boj o nové přepsání dějin. Objektivní fakta o některých událostech jsou už hodně zamlžená, a tudíž různě vykladatelná. Je proto důležité každé přepisování domýšlet do důsledku: Jaké následky na národní existenci a kulturu by mohl mít ten či onen výklad.

O vás je známo, že jste zastáncem maximální svobody slova. To znamená, že byste byl i pro zrušení těch omezení, na která česká legislativa pamatuje v trestně-právní rovině?

Rozlišujeme trestnost a cenzuru. O trestnosti toho či onoho výroku rozhoduje demokraticky zvolený parlament. Cenzuru, jaká nám teď hrozí a někde už funguje, by prováděly nevolené orgány. Zákonná trestnost nám k svobodné debatě stačí. Je-li někdo obviněn z trestného činu, musí mu být u soudu dokázán. Je-li trestným činem projev nenávisť, ten ať je podle zákona trestán, ale ne předem cenzurován. Taky mimo jiné proto, že pro nenáviděného člověka je bezpečnější vědět, kdo ho nenávidí a jak se podle toho zařídí.

Byl jste řadu let redaktorem proslulé BBC. Ta byla dlouho dávana za vzor špičkové žurnalistiky. Platí to pořád? (A pokud už ne, proč?)

Je to dnes jedno z britských médií nejvíce ovládaných politickou korektností.

Stal jste se už někdy sám se svými politicky nekorektními názory v posledních letech předmětem nějaké cenzury nebo alespoň toho, že některá média, která vás dříve běžně žádala o rozhovor či o účast v diskuzi, vás nyní už vůbec neoslovují?

Ano, ale často se to stalo následkem výměny šéfredaktorů nebo majitelů. Ti se mohou opět někdy měnit, proto konkrétní média nejmenuji.

Na základě jakých znaků dle vašeho názoru již nastává totalita? Protože když už je zcela zjevná, bývá zpravidla pozdě se jí ještě bránit politickou cestou nebo veřejným vystupováním.

Když lidé začnou mít strach se svobodně vyjadřovat.

Označujete se za konzervativce. To někteří politici u nás také, přesto se mi většinou nezdá, že by skutečnou konzervativní politiku prosazovali. Co je podle vás esencí opravdového konzervatismu?

Tím základním principem je kontinuita minulosti s přítomností a budoucností, s vědomím věčnosti či přinejmenším nadčasovosti, čili tvoření z něčeho dříve vytvořeného, tak aby se z toho dál mohlo tvořit něco dalšího. Druhým je praktická ověřitelnost a obecná užitečnost idejí ucházejících se o vládnutí. A třetím je změna rozvázná a do důsledků promyšlená, se zásadou opravovat jen to, co nefunguje. *Učitelské listy, 30.6.2020*

Stopy vídeňské tragedie vedly do Vyškova

Radek Mikulka Vyškovský denník

Vyškovsko - /SERIÁL RÁNY OSUDU/ Osudovým okamžikem častokrát není až chvíle, kdy vyšlehnu plameny, padne první střílná rána či lidská obydlí pohltí první masu vody. „Chléb se láme“ většinou dávno předtím, dosti často v duších lidí – jednotlivců či kolektivů. Takže náš dnešní příběh začínáme vlastně téměř od konce.

Snímek zavražděného kancléře. | Archiv Radka Mikulky

Je 25. červenec roku 1934, krátce před polednem. Před chvílí skončila v paláci na Bauhausplatzu ve Vídni, sídle rakouského spolkového kancléře, porada ministrů. Ministr vnitra Emil Fey ostatní členy vlády informoval, že se od ranních hodin šikují v tělocvičně na Siebensterngasse rakouští nacisté, kteří mají v úmyslu zmocnit se násilím vlády nad Rakouskem. Kancléř Dollfuss, který se právě dostavil na zasedání, doporučuje ministrům, ať každý z pánu laskavě zachová klid a vrátí se do svého úřadu.

„To nejhorší, co můžeme udělat, meine Herren,“ dodává kancléř, „je zdržovat se teď příliš dlouho pohromadě. Znovu se sejdem dnes v 16 hodin.“

Krátce předtím převzal od svého kolegy službu muž, který bude později vystupovat coby korunní svědek tragédie, k níž dojde. Jmenuje se Eduard Hedvicek, původně Hedvíček. Je mu šestapadesát let, je to rodák z Kojetína na Moravě, a jeho úřad nese poněkud archaické označení – dveřník. Moderně řečeno něco jako jeden z kancléřových osobních tajemníků, mající zároveň povinnosti tělesné ostrahy. Pět minut po dvanácté vchází Hedvicek do kancléřovy pracovny a spatří Dollfusse v hovoru s ministrem Feyem a státním sekretářem Karwinskim. Náhle se ozývá rachot nákladních aut. Státní tajemník Karwinski se vyklání z okna a vidí nákladáky s ozbrojenci. Mají sice na sobě cosi jako uniformy, ale nikoli takové, jaké patří regulérní rakouské armádě. Je to jasné! Ze Siebensterngasse proklouzla tato bojůvka pučistů!

Hedvicek rychle odvádí váhajícího kancléře rohovým salónek do Sloupového sálu, odkud se dá točitými schody sestoupit dolů do archivu. Odtamtud pak vede východ na Minoritské náměstí. Než však stačí otevřít dveře ke schodišti, dohání je skupina asi deseti mužů s pistolemi: „Ruce vzhůru!“ Kancléř zvedá ruce, ale místo toho, aby je dal nad hlavu, instinktivně si zakrývá obličej. Tu tresnou dva výstřely z pistole muže, který stojí od kancléře ve vzdálenosti zhruba půl metru. Kancléř Dollfuss se zapotácí, vydá ze sebe jakýsi nesrozumitelný zvuk a bezvládně se sesune na zem. Muž, jenž vystřelil, přistupuje k otevřenému oknu a zavírá je.

Dosud vypadalo vše pro nacistické pučisty nadějně, ale od této chvíle se mění jejich akce v čiré břídlilství. Z rozhlasu, který obsadili, aby přečetli výzvu o odstoupení kancléře, byli vytlačeni, a k obsazení telegrafního úřadu vůbec nedošlo, protože se tam ve smlouvenou hodinu dostavili pouze dva muži místo plánovaných patnácti! A zatím v budově kancléřství na Ballhausplatzu držela bojůvka vedená Franzem Holzweberem a Otto Planettou několik zajatců, mezi nimiž byl i umírající kancléř, který krátce po čtvrté hodině odpolední skončil. Umíral tvářív v tvář svému vrahovi, jehož jméno znělo – Otto Planetta.

Zpackaný puč skončil. Posily armády a policie povolány na Bauhausplatz pozatýkaly všechny – včetně Dollfusova vraha.

Představme si nyní nejprve oběť a potom pachatele.

Dr. Engelbert Dollfuss se stal rakouským kancléřem v roce 1932 jakožto představitel pravicové koalici vlády (sám se hlásil k rakouským křesťanským sociálům). Jeho politika, mající čelit velmi špatné ekonomické situaci a obrovské inflaci, nebyla mezi lidmi populární. Také proto, že Dollfuss rozpustil parlament a vládl pomocí dekretů. Vysvětloval to mimořádnou situací, kdy je nutné čelit jak krajní pravici (rozumějíme rakouským nacistům), tak i levici. Krátce před svou smrtí dokonce NSDAP v Rakousku zakázal. Dollfuss se postupně stával příznivcem takzvaného korporativního státu. Vycházel přitom z myšlenek

rakouského filozofa Othmara Spanna a netajil se sympatiemi k Benitovi Mussolinimu, vládnoucímu v sousední Itálii. Mezi lidmi si vysloužil přezdívku Millimetternich, upomínající na známého rakouského konzervativního kancléře 19. století.

Curriculum vitae vraha začneme o zhruba dvě stovky kilometrů severně od Vídně: v moravském okresním městě Vyškově. Dne 31. července 1934 vychází zvláštní vydání zdejšího týdeníku Vyškovské noviny, jehož titulní strana hlásá: „Vrah rakouského kancléře dr. Dollfusse Vyškovákem“. Autor podepsaný šifrou KM (zřejmě redaktor Karel Moučka), rozkrývá nečekanou spojitost mezi vídeňským atentátem a Vyškovem. Vrah Otto Planetta se narodil ve Vyškově. Známy vyškovský muzejník, archeolog, historik a v neposlední řadě i městský kronikář profesor Vojtěch Procházka neváhá a pospíchá nahlédnout do vyškovské matricy. Potvrzeno! Planetta se narodil ve Vyškově 2. srpna 1899!

Ve Vyškovských novinách a posléze i v kronikářském zápisu za rok 1934 je celá okolnost podrobně objasněna. Vídeňský kamnář Tomáš Planetta, původně vlastně správně Planetta Tamás, poněvadž šlo o etnického Maďara, se oženil s Marií Langovou, dcerou Jakuba a Nepomuceny Langových z Vyškova. V sedmém měsíci těhotenství pobývala dcera u rodičů ve Vyškově v domě číslo popisné 46 v tehdejší Hrnčířské ulici. Domnívala se, že na návrat domů do Vídně má času dost, leč člověk míní, příroda mění. Předčasný porod způsobil, že jedno z jejích osmi dětí, hoch pokřtěný jako Otto, bude mít navždy v kolonce „narození“ uveden Vyškov. Autor článku ve Vyškovských novinách si na závěr zaironizoval: „Je zajímavé, jak osud zatočí s cestami lidí. Rodina Langových pochází totiž ze Štýrska a její zakladatel přišel do Vyškova jako císařský komoří. Jeho vzdálený potomek se vrací znovu do Rakouska, aby zde zastříl rakouského kancléře.“

Otto Planetta ovšem opustil rodné město ještě na úplném počátku svého života, takže v něm nestačil zanechat jakoukoli výraznější stopu. V sedmnácti letech se rozhodl pro službu v armádě, po první světové válce pokračoval ve vojenské kariéře v uniformě rakouského heimwehru. Je ironií osudu, že během války sloužil u elitního pluku císařských myslivců (Kaiserjäger), kde působil i mladý důstojník jménem... Engelbert Dollfuss.

Ve dvacátých letech začal Planetta sympatizovat s nacismem, což ho přivedlo do řad NSDAP a roku 1929 i do SS. Osudného 25. července 1934 se zúčastnil coby člen bojůvky složené z mužů 89. standarty SS, navazující na původní nelegální organizaci Militärstandarte, osudného přepadu rakouského kancléřství.

Po nepovedeném puči byl 30. července 1934 zahájen ve Vídni tribunál, před nímž stanuli dva velitelé komanda, jež obsadilo kancléřství: Franz Holzweber a vrah Planetta. Je zajímavé, že Planetta měl k dispozici dva obhájce: JUDr. Emanuel Braunegg mu byl přidělen ex offio a JUDr. Erich Führer se rozhodl hájit vraha dobrovolně ze soukromé iniciativy. Korunní svědek dveřník Hedvicek vyvrátil Planettovo tvrzení, že v místnosti, kde došlo k vraždě, bylo šero a že kancléř učinil pohyb, jako by se chtěl na Planettu vrhnout. Planettovi advokáti se dále pokusili postavit obhajobu na teorii náhodné, takzvané dvojité střely, způsobené selháním zbraně, která měla vystřelit dvakrát při jediném stisknutí spouště. To by totiž vysvětlilo, proč bylo na Dollfusse vypáleno hned dvakrát – jednou do podpaždí, podruhé do krku. Expertíza znalců však rázně skoncovala i s tímto pokusem.

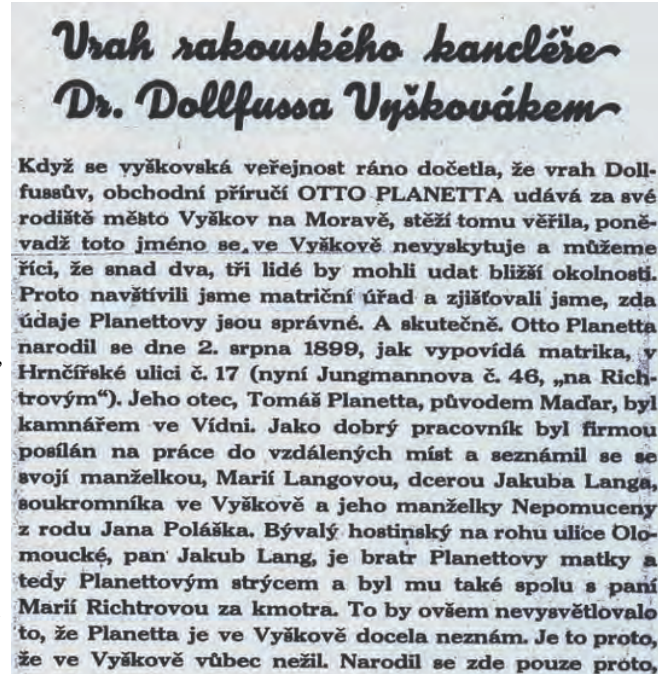
Proces trval dva dny. Po poradě soudu vynesl předseda senátu plukovník Franz Kubin rozsudek, jímž se Otto Planetta za zločin vraždy a velezrady a Franz Holzweber za zločin velezrady odsuzují k trestu smrti provazem. Trest byl vykonán tři hodiny po vnesení rozsudku na dvoře Zemského soudu I. ve Vídni. První na řadě byl Holzweber. Když přivedli Planettu, vypadal značně sklesle, takže ani jeho poslední „Heil Hitler!“ neznělo příliš přesvědčivě.

V červenci 1934 dostal nacismus v Rakousku na frak. I ve Vyškově se za čas zapomnělo na rodáka, jímž by se tehdy stejně jako dnes málokdo pyšnil. Ale dějiny se často nepohybují po přímkách, nýbrž po cestách klikatých...

Jak se ukázalo, Rakousko pouze o necelé čtyři roky oddálilo katastrofu. V březnu 1938 do země vpochodovaly Hitlerovy armády a Rakousko se stalo integrovanou součástí nacistické Třetí říše. A „kacířsky“ dodejme, že většina Rakušanů proti tomu tehdy zrovna dvakrát neprotestovala.

A co ve Vyškově? V době nacistické okupace Čech a Moravy, jež přišla rok po obsazení Rakouska, si nacisté vzpomněli na svého „mučedníka“. Ona část jeho rodné Hrnčířské ulice, která byla počátkem 20. století přejmenována na Na Cihelně a po vzniku Československa potom na Jungmannovu ulici, dostala název Otto-Planetta Gasse. Po válce se opět vrátila k předchozímu pojmenování

po českém národním obrozenci, jež jí nepochybně sluší o mnoho více.

Židovskou novinářku New York Times prý nazývali kolegové náckem, kvůli zaujatosti novin teď odchází

Oliver Adámek REflex

Další dílčí bitva americké kulturní války se teď odehrála v médiích – slavný deník New York Times opouští novinářka Bari Weiss, stěžuje si na prosazování univerzální pravdy a urážky ze strany kolegů. Měli ji označovat za nacistku a rasistku, přestože je sama autorkou knih a článků o boji proti antisemitismu a je židovského původu.

Weiss přišla do New York Times krátce po inauguraci Donalda Trumpa. List si od jejího angažování sliboval rozšíření názorové pestrosti, Weiss je totiž konzervativnější než většina redakce, i tak se ale označuje za centristku tihnoucí k levici. Podstatný rozdíl byl v její podpoře státu Izrael.

Před příchodem do třetích nejčtenějších novin v USA pracovala ve Wall Street Journal a v izraelském listu Haaretz. Napsala knihu Jak bojovat s antisemitismem, která dostala ocenění National Jewish Book Award 2019.

Během působení v NYT kritizovala protesty feministické organizace Women's March za přílišný radikalismus. Opírala se taky do konceptu intersekcionality, který ve zkratce říká, že všichni lidé ve společnosti čelí nějaké míře diskriminace. Podle Weiss tento koncept přináší „kastovní systém, v němž jsou lidé hodnoceni dle toho, jak moc jejich skupina trpěla v dějinách.“

Petice redakce proti kolegovi

Ještě bezmála měsíc před ní z New York Times odešel kvůli protestnímu dopisu více než tisícovky zaměstnanců listu editor James Bennet. Publikoval totiž komentář republikánského senátora a válečného veterána Toma Cottona, který psal, že „protestující (z hnutí Black Lives Matter, pozn. red.) ponořili Spojené státy do anarchie“ a vyzval k nasazení armády pro udržení pořádku.

Redakce Cottonův text následně opatřila pětiodstavcovým vysvětlujícím úvodem, kde mimo jiné píše, že článek vůbec neměl být vydán. Několik zaměstnanců novin napsalo na Twitter, že Cottonův komentář dostává černé redaktoři New York Times do ohrožení, spolupracovnice deníku Michelle Goldberg článek označila za fašistický.

Nepiš o těch židech

Podle Bari Weiss probíhá v deníku „občanská válka“ mezi převážně mladými wokes na jedné straně a liberálními čtyřicátníky na druhé. Kolegové ji prý označovali za rasistku, zároveň ale často ironicky poznamenávali, že „už zase píše o těch židech.“ Říká, že v novinách vzniklo neliberální prostředí, což talentované mladé novináře nutí vyhýbat se tématům, která by mohla být v nesouladu s nastoleným proudem. Komunita novinářů a aktivistů na Twitteru se podle ní stala reálným nejvyšším editorem novin.

Přestože k nim jinak Weiss nemá názorově blízko, zastali se jí kolem jejího odchodu vůdčí konzervativní osobnosti Ben Shapiro a Ted Cruz. K nim se ale přidali i bývalí uchazeči o nominaci na prezidenta za Demokraty Andrew Yang a Marianne Deborah Williamson.

Redakce „Timesů“ o odchodu redaktorky informovala prohlášením, k jejím tvrzením o atmosféře v redakci se jednotlivě nevyjadřuje. Mluví listu Eileen Murphy k věci

říká tolik, že noviny „se snaží budovat prostředí čestného a empatického dialogu mezi kolegy, kde je vyžadován vzájemný respekt.“

New York Times bývá považován za jednu z mediálních vládkových lodí liberálů v Americe. Odchod respektované novinářky ani důvody k němu asi nejsou bůhvíjak překvapivé, spíš akorát potvrzují rozdělení a napětí ve společnosti na obou stranách Atlantiku.

Jak Babišův ministr Vojtěch a krajská hygienička vytočili severní Moravu a Slezsko

Marek Stoniš Reflex

Vyrazili jsme s rodinou čtrnáct dnů dovolenkovat do rodného kraje, aniž bychom tušili, co nás potká už po cestě. V kolonách, které slouží především k prohlížení rozkopaných a opuštěných úseků hlavních i objízdných tras mezi Prahou a Ostravou („Jsme schopný národ, jen nás řídí nemehla,“ „Prostě to zařídíme“), jsme se z rádia dozvěděli, že vláda zavádí nová opatření proti šíření koronaviru na severní Moravě. Znovu roušky, zákaz shromažďování většího počtu osob, dřívější zavírací hodiny v hospodách, omezení v sociálních a zdravotních zařízeních. A to jsem se ráno doma žertem ptal, jestli mám vzít na cestu roušky... (samozřejmě ne vzal).

Kdo za to může?

Nemá valného smyslu podrobovat seriózní analýze smysl opatření, která kabinet, složený ze sekty ANO a sociální demokracie, včera uvalil prý kvůli preventivním opatřením proti šíření koronaviru na severní Moravu a Slezsko. Jen na okraj - byla to vláda a nikdo jiný, protože hygiena je řízena ministerstvem zdravotnictví. Ať si ústy premiéra Babišův osobní marketér Mára Prchal bude tvrdit, co chce - „to my nič, to všetko henti hygienici“.

Stačí si přečíst rozhovory se zdejší krajskou hygieničkou Pavlou Svrčinovou (mimochoodem, ta by mohla z fleku hrát vrchní sestru v remaku Formanova Přeletu nad kukaččím hnízdem), abyste pochopili, že jde o situaci, odehrávající se na uzavřeném oddělení nějakého polostátního blázince a ne seriózní výkon státní správy.

Například na otázku, jestli by nebylo lepší počkat do pondělí, protože náhlým zavedením tvrdých opatření například způsobuje velké problémy organizátorům mnoha akcí, odpověděla Právou: „Opravdu to je tak závažné rozhodnutí? Vždyť mohou udělat opatření jako předtím, že přijedou návštěvníci v autech a mohou sedět v autech.“ Což je třeba rada návštěvníkům hudebního festivalu v Dolních Vítkovicích platná asi jako mrtvému kabát. Ve chvíli, kdy stát zaváděl nové restriktce, byli už většinou prakticky v areálu. A nikoli autem, ale pěšky nebo tramvaj.

Mají snad sedět v autech také lidé, kteří přijeli navštívit své rodiče nebo prarodiče do nemocnic nebo sociálních zařízení a mávat jim na pozdrav, nejlépe přes zavřená okénka?

Druhá vlna krachů

Ale nejde jen o kulturní akce, roušky ve veřejných dopravních prostředcích a obchodech. Nová opatření dopadnou na z kómatu se probouzející místní turistický ruch, regionální ekonomiku, podnikatele, vyděsí starší a chronicky nemocné občany. Naštve ty, kterým se ze samotného pohledu roušky dělá zle a kteří si zjišťují o původu nemoci informace z relevantnějších zdrojů, než jakými jsou bludy z řetězově se šířících mailů o milionech mrtvých a konci světa nebo titulků rozhovorů s vrchními českými katastrofisty Prymulou a jeho fámulem Maďarem.

Novináři už se začínají ptát zástupců vlády, jestli mají připraveny další kompenzační miliony a miliardy kvůli dopadům nových opatření a oni lžou, že samozřejmě mají. Stát přitom žádnými penězi nedisponuje. Má jen ty, které nám vytáhne z kapes nebo ty, které si půjčí a které bude vracet znovu z kapes někoho jiného. Podnikatelé a provozovatelé na zoufalé otázky, jak se novým restriktivním přízpůsobí, podobně zoufale krčí rameny.

Opatření (opravdu strašné slovo) se přitom dělají jen kvůli samotným opatřením, a dokonce se zdá, že mají především sloužit k odvádění pozornosti od reálných potíží země. Především budoucích ekonomických, samozřejmě. Čím větší problémy nyní (co na tom, že je způsobíme sami), tím více je budeme moci v budoucnu řešit. A nač se vymlouvat. O snaze vytěsnit z veřejného prostoru nedávné skandály raději ani nemluvě. Třeba pofiderní vládní nákup zdravotnického materiálu z počátků koronahysterie, kvůli kterému by měl být minimálně ministr Vojtěch konfrontován orgány činnými v trestním řízení. Místo toho se děje „něco“, jen aby se prostě „něco“ dělo, a aby lidé (chce se mi už napsat, že koblily, volící ANO) měli pocit, že vláda skutečně bojuje s epidemí čínské viru.

Jenomže žádná pandemie virového onemocnění se na severní Moravě a ve Slezsku nekoná, nemoc ustupuje dokonce už i v dolech na Karvinsku, které ostatně už dva roky provozuje a řídí prostřednictvím ministryně financí Schillerové stát. A to, jestli bude na koupalištích sto nebo dvě stě osob a jestli budou mít nasazeny roušky nebo ne, nemá na její případné šíření žádný vliv.

Trochu tragikomiky závěrem

Mimochoodem, víte, proč si ve vlaku z Poruby do Olomouce můžete povinně nasazenou roušku sundat už za Suchdolem? Protože jste přejeli hranici kraje, virus právě vystoupil z vlaku a přesedl na zpáteční vlak do Ostravy.

Kromě toho si všimněte zajímavého a o atmosféře dnešní doby velmi vypovídajícího jazykového fenoménu: Někteří epidemiologové, hygienici a politici začínají nadužívat starý dobrý bolševicko úřednický plurál, kterým byly prošpikovány projevy aparátčků před listopadem 1989. Výše zmíněná hygienička Svrčinová, která vysvětluje nový výskyt chřipky, říká: „Přesunul se nám problém...“

Takže, paní Svrčinová, pane Vojtěchu, pane Babiši a spol.: Vám se nikam nic nepřesunulo. A problém už vůbec ne. My vám nepatříme.

Naopak: To k nám se přesunul problém s vámi.

Pravda není nikdy nenávistná. Seznamte se, Mélanie Lemée

LU LINA

Mélanie Lemée, 25 let, příslušnice francouzského četnictva, armádní šampionka v judu. Zabitá 4. července při výkonu služby zdrogovaným kriminálním Yassinem E. Srazil ji ve vysoké rychlosti autem u zátarasu, když ujížděl jejím kolegům. Pokud nejste frankofilové, tak jste o ní s vysokou pravděpodobností stejně jako já až doteď nikdy neslyšeli.

Protože byla bílá a ne černá. Protože kriminálník byl černý a ne bílý. Protože při tom „brutálním policejní zásahu“ umřela ona a ne chudák kriminálník. A protože by podle názoru redakcí evropských a tedy i českých pokrokových médií šíření takové informace pouze přispělo k šíření nenávisti. Napíšete, že ve Francii migrantský kriminálník zabil bílou policistku a neonacisté z SPD začnou v Čechách lynčovat Ukrajince.

Nebo to natvrdlá část populace, ta, co se nevzdělává a neposlouchá perskou televizi, špatně interpretuje a začne třeba hloubat nad tím, jestli náhodou nezáleží i na bílých životech. A jestli náhodou není trochu na palici neustále dokola tvrdit, že když je nějaký lump černý, tak automaticky pozbývá statut lumpa a stává se obětí systémového rasismu, bílé nadřazenosti a policejní brutality. Nebo by je mohlo napadnout, jestli klekat před černochoy v ulicích měst není poněkud předčasné.

Ze všech těchto důvodů francouzská média sice o události informovala, ale identitu i vzhled pachatele důsledně tajila. Když zagúglíte, tak vám vypadne spousta článků, kde se ve francouzštině dozvíte o pachateli všechno, celý jeho trestní rejstřík, ale to jak se jmenuje a jak vypadá ne. Musíte přeházet tuny hlušiny abyste zjistili z nějakého lokálního zdroje alespoň částečně jméno. Tolik média francouzská.

Média česká pro jistotu podle principu „nepíšeme, nestalo se“ nenapsala vůbec nic. Nepíšeme o tom, že zločinec Yassine E. plný fajnového matroše a s autem plným fajnového matroše přejel četnici Mélanii Lemée jak ježka, protože o tom The Guardian taky nic nepsal. Kromě toho nemáme na takové kraviny ani místo, protože musíme furt dokola psát o policejní brutalitě, policejním rasismu a o chudáku Georgi Floydovi. A kromě toho, ta bílá četnice určitě daleko častěji kontrolovala černé řidiče než bílé, což je rasismus, a na turnajích určitě porážela i černé judistky, což je jasné prosazování bílé nadvlády a mělo by se to zakázat.

A hlavně, celou francouzskou kvótu naplňuje českým médiím případ chudáka mladého, zkouřeného a černého kriminálního jménem Traoré, co mu tři bílí francouzští policejní zabijáci, z nichž byli dva černí, před lety při zatýkání výhradně pro barvu kůže způsobili infarkt. Asi pomocí černé magie. Kromě toho, ani zpravodaj ČT ve Francii Jan Šmíd se ve svých zasvěcených reportážích o nějaké Mélanii Lemée nikde nezmiňuje, tak proč by měli ti ostatní?

Bílé oběti černých násilníků totiž nezapadají do současného mediálního diskurzu. A bílá policistka zabitá černým zločincem v době, kdy se píše pouze o černých nevinných zabitých bílými policisty, už vůbec ne. Všechna ta poctivá celosvětová mediální práce s vymýváním mozků by mohla jít do hajzlu.

Francouzský web Valeurs Actuelles, který by takový Bob Kartous nepochybně označil za dezinformační a který Jan Šmíd pravděpodobně nechte, k tomu píše:

...Ani slovo o jeho jménu. Zatímco při nejmenším trestuhodném činu osoby klasifikované jako „krajní pravice“, a dokonce i osoby pouze francouzského původu, jsou její jméno, tvář a dokonce i osobní historie na první straně, o podezřelém z menšinového prostředí tisk a média mlčí, ani slovo! Ohlušující rozhlasové ticho. A z dobrého důvodu! Museli jste se podívat do málo známého *La Voix du Gendarme*, abyste zjistili, že je to jistý Yassine E.

Náhodná smrt černého muže po zatčení údajnými bílými četníky? Významná společenská událost. Zavraždění bílého četníka autem mladíkem původem z Maghrebu? Zpráva, v níž by jméno pachatele nemělo být odhaleno „aby to nezbudilo nenávist“.

Pravda nikdy není nenávistná.

Pravda sama o sobě postačuje.

Na nákup jednou denně a zákaz nočního vycházení. Australská Viktorie vyhlásila výjimečný stav

Melbourne Po Novém Jižním Walesu druhý nejlidnatější australský stát Viktorie ohlásil 671 nových případů koronaviru, což je téměř o 300 více než za předchozí den. Jeho premiér Daniel Andrews vyhlásil výjimečný stav a nová opatření omezující pohyb občanů.

Zdravotnické úřady ve Viktorii, která má přes šest milionů obyvatel, v neděli oznámily sedm úmrtí a 671 nových nakažených, zatímco o den dříve bylo nových případů infekce 397. V celé Austrálii na komplikace spojené s covidem-19 zemřelo do neděle 201 lidí a nákaza se tam potvrdila u více než 17 000 osob.

Andrews řekl, že nová opatření zůstanou v platnosti šest týdnů, až do poloviny září. Obyvatelé pětimilionového Melbourne se budou od svého bydliště moci vzdálit jenom do pěti kilometrů.

Na nákup jednou denně bude smět vyjít pouze jedna osoba z domácnosti a v Melbourne počínaje dneškem platí zákaz vycházení mezi 20:00 a 05:00. Opatření, která se budou týkat podniků, vláda zveřejní v pondělí.

Viktorie hlásí nárůst případů koronaviru několik týdnů, částečné omezení pohybu tamní metropole Melbourne vyhlásila už 7. července, od 19. července je povinné nošení roušek. CTK Lidovky

Brňané se nepohodli

Muž z Brna udal souseda kvůli hluku. Ten mu přivařil dveře svářečkou

K stížnostem na rušení nočního klidu vyjíždějí strážníci o víkendech pravidelně, spor dvou mužů z Brna kvůli hlasité hudbě měl však kuriózní dohru. Jakmile městská policie odjela, stěžujícího si muže čekala pomsta. Přivařili mu totiž dveře a on se nemohl dostat ven.

V noci na neděli po jedné hodině strážníci řešili hlasitou hudbu ve dvoře v centru Brna. Pouštěl si ji 38letý muž, na kterého hlídku přivolal soused. Po jejím příjezdu muziku vyplnul a slíbil, že už půjde spát.

"Vzhledem k tomu, že to byl jeho první přestupek, vyřešili strážníci záležitost domluvou," uvedla mluvčí brněnské městské policie Markéta Skřivánková.

Jenomže za půl hodiny volal nespokojený muž znovu s tím, že z okna svého bytu viděl záblesky u dveří do dvora s garážemi. Právě odtamtud se předtím linula hlasitá hudba. Když je šel zkontrolovat, zjistil, že nejdou otevřít.

"Přivolaná hlídka zpozorovala, že jsou na dvou místech přivařené k ocelové zárubni. Svářečka ležela pod nimi. Strážníci tedy opět oslovili muže, se kterým pouštění hlasité hudby projednávali. Ten se poté k celému činu doznal," doplnila Skřivánková.

Přijde pán do krámu, že by potřeboval spací pytel pro manželku, ale že má jen 100Kč.

Prodavač se zamyslí a řekne:

„A vadilo by vám, kdyby v tom spacím pytli spaly před tím brambory?“

O Miladě Horákové !!!

Jan Berwid-Buquoy

Jan Berwid-Buquoy narozen jako Jan Kopecký 26.března 1946 v Praze. Je český a německý politolog a historik a je i prezidentem Českého institutu Mezinárodního setkání !!!

Pro nedostatek skutečných hrdinů, mají malé národy někdy sklony k tomu si své „hrdiny“ vyrábět mystifikacemi osobností, které při bližším zkoumání ve skutečnosti mravně ani morálně neobstojí.

O Miladě Horákové bylo napsáno mnoho polopravdivých legend. Je velmi těžké dopátrat se toho, co je pravda a co ona sama o sobě úmyslně rozšiřovala, aby zahladila stopy... Po známém výroku prezidenta Beneše v roce 1937: „Raději Hitler než Habsburk!“, se Horáková stává obdivovatelkou „německého národního socialismu“. Fascinuje jí Hitlerova schopnost vyhledat nezaměstnanost a obrovský podíl žen v institucích nacistického Německa. Ovšem, po vzniku Protektorátu Čechy a Morava její nadšení opadá. Neúprosně zjišťuje: To, co bylo dovoleno německým ženám v říši, neplatí pro okupované oblasti Evropy ...

Jako jednatelka Ženské národní rady (ŽNR) začíná opět rebelovat. Nastává totiž jakýsi paradox: Židé a české ženy se nesměli stát členy některých nacistických organizací. Hlavně se jednalo o Národní souručenství a Vlajku. To Horákovou připravuje o klidný spánek: Postavit Češku na úroveň Žida!? To je pro ni neslýchaná drzost!

Apeluje na K. H. Franka a Emanuela Moravce. Není to nic platné. Předsedkyně ŽNR, Františka Plamínková, jí nepodporuje - bojí se. Po válce byla ŽNR vydávána oficiální historiografií jako buňka protinacistického odporu. Šlo o pro masového občana upravenou legendu neodpovídající historické skutečnosti.

ŽNR byla legální organizací protektorátu, odpovídající nacistické osvětě. Její předsedkyní byla Plamínková (též zvaná „strašpytel“) a jednatelkou Horáková (nacisté jí vedli pod krycími jmény „Králová“ a „Pěkná“). Hlavní pracovní náplní předsedkyně ŽNR nebyl údajný „odboj“, nýbrž nicnedělání a to bez výjimky. Všiml si toho i nacistický protektorátní tisk. „Národní politika“ ze dne 07. 02. 1942 píše:

„Protože Ženská národní rada už tři roky mlčí, soudíme, že si její předsedkyně neví rady, co má dělat... není ovšem námitek proti tomu, aby se takové osobnosti uchýlili do soukromí a postoupili svá místa lidem mladším, schopnějším a pro nové poměry vhodnějším. Jsme přece lidští a v takových případech přejeme těmto lidem spokojené stáří a klidný odpočinek.“

Plamínková neměla ráda Heydricha, neboť onen bezohledný nacistický pohlavár a kariérista na ní vyžadoval konečně nějakou činnost. Proto schvalovala atentát na zastupujícího protektora a byla za to 30. 06. 1942 popravena. Zde však šlo o nedorozumění. Plamínková neschvalovala atentát jako takový (k tomu by se neodvážila), nýbrž si slibovala od tohoto aktu, že nástupcem nebožtíka se stane K. H. Frank, se kterým, ve svém libovém „nicnedělání“, výborně vycházela. Mýlila se však. Nástupcem se stal Kurt Daluge. Ten žádal angažmá ve prospěch Protektorátu Čechy a Morava.

Milada Horáková ovšem ruce v klín neskládala. Bojovala houževnatě o to, aby umožnila českým ženám členství v nacistických organizacích protektorátu. Zatímco jí K. H. Frank celkem s úspěchem ignoroval a vyhazoval, zavěšila se na Emanuela Moravce. Tam se to zdálo být průchodnější. Scházela se s ním ve vládním baru „Boccaccio“ v Grand Hotelu Steiner:

„Milada Horáková byla bisexuální a více než muži jí zásadně zajímaly ženy. Hlavně mladé dívky. Lída Baarová v jednom rozhovoru pro Rozhlas Svobodná Evropa, 1970 ve Vídni prohlásila: 'Ano, byla lesbická. Do 'Boccaccia' chodila, ale poměr měla pouze s mladou ženou ministra Moravce, Jolandou Moravcovou. S ním nikdy. Jednoho dne se obě o něčem pohádaly. Jolana byla důvěrnou agentkou Gestapa. Výsledek byl ten, že Miladu za něco udala. V srpnu 1940 Gestapo zatkl celou rodinu Horáků a odvezli je do Pankrácké věznice...' „ („Bar 'Boccaccio' - České milenky nacistických pohlavárů 1938 - 45“, blog iDnes.cz, 11. 07. 2011).

Zde se Lída Baarová poněkud mýlí. Gestapo nezatkl „celou rodinu Horáků“, nýbrž pouze Miladu a jejího manžela. Okolnosti „zatčení“ jsou přesto obestřeny záhadou. Prý k tomu došlo ve čtvrtek 02. 08. 1940 v 10:00 hod. v Horním Bradle u Nasavrku, okr. Pardubice. Důvod „zatčení“ měla být pracovní činnost Horákové v ŽNR. Jinak se neuvádí nic konkrétního. Ovšem ve čtvrtek v 10:00 hod. by se měl manžel Bohuslav nacházet v zaměstnání a Milada v kanceláři ŽNR a ne někde na nějaké pustině u Nasavrku... Spíš než na „zatčení“ vypadá komplot na konspirativní schůzku. V Nasavrkách se nachází zámek. V té době patřil

Josefu Trautmannsdorfovi a sloužil jako místo setkávání důstojníků německé Státní bezpečnosti SD (Sicherheitsdienst). Spolupracovníkem Gestapa nebo Abwehru mohl být kdejaký hlupák, ovšem zahraniční spolupracovníci pro SD byli vybíráni velmi opatrně a to z obzvlášť spolehlivých kruhů...

Projevila snad SD o manžele Horákově zájem a pozvala je do Nasavrku na konspirativní schůzku? Okolnosti by tomu nasvědčovaly.

Posléze dochází pro normálního vězně k neobvyklým postupům. V letech 1940 - 1942 je Horáková „vězněna“ na Pankráci a Karlově náměstí „současně“ - podle potřeby pendluje sem a tam. Sdílí cely se skutečnými odbojáři a ty po čase opouští, aby se opět do nich vracela. Něco takového se praktikuje pouze za účelem zpravodajské činnosti...

Pobyt jejího manžela a důvod jeho „zatčení“ nelze zjistit. Každopádně v uvedeném časovém úseku nebyli oba z ničeho obžalováni a nikdy nestanuli před soudem. To byla tehdejší praxe v nacistické justici a exekutivě velmi neobvyklá.

V roce 1942, po atentátu na Heydricha se opět oba společně, náhle objevují v terezínské Malé pevnosti, kam byli jinak hromadně dopravováni protinacističtí odbojáři. Manželé Horákově získávají dvě samostatné cely hned vedle sebe ve vězeňském traktu pro prominentní vězně. Ostatně, Bohuslav tam nebydlí a má svojí vlastní garsoniéru mimo koncentrační tábor...

Milada, údajná „vězeňkyně“, získává v malé pevnosti vedoucí zaměstnání jakési „provozářky“. Je kompetentní pro rozdělování potravin a léků. Navíc kontroluje provoz gastronomie a nemocničního zařízení. Může se neomezeně pohybovat po táboře, opouštět ho a zase se vracet. O její chrup se stará zubař, jinak kompetentní pouze pro Wehrmacht a jednotky SS. Někdy přespává mimo - v bytě svého manžela. Do svojí cely v malé pevnosti si čas od času vodí dámské návštěvy. Věra Vacková vzpomíná: „Miládce jsem musela vždy dát, a hlavně zaspívat, pokud k tomu byla příležitost... A pak po dozpívání jsme vždycky zůstávaly v objetí dlouho a beze slov. Bylo mi 18 a Miládce 42.“

Věra Vacková pokračuje: „Dr. Sailer se pohyboval prakticky po pevnosti neomezeně... chodil s různými léky, které měl... i ze zásob SS-lazaretu; s dobrým čajem zásoboval pravidelně Miládku i protityfovými tabletami, jimiž jsme byly všechny pak vybaveny...“

Zpravodajský důstojník si nyní musí položit otázku: Čím si ona „vězeňkyně“ koncentračního tábora vydobyla tak obrovskou důvěru nacistické státní bezpečnosti SD, že má přístup k lékařským zásobám příslušníků SS, fasuje od nich léky a podle vlastního uvážení je rozdává vězňům? Podle jaké logiky se lékař Wehrmachtu a SS stará o její zdraví? Jak je to možné, že „vězeňkyně“ podezíralá z „velezrady“ rozhoduje o rozdělování potravin a gastronomické zásobování pro vězně celého tábora? Tady něco nesouhlasí! Ostatně, vězňové z Terezína vypovídající po válce a svých kontaktech s „JUDr. Horákovou“ v prostorách koncentráku, sotva mluví pravdu, protože dotyčná osoba tam figurovala pod krycími jmény „Milada Králová“ a „Milada Pěkná“ a toto nekompromisně dodržovala. Nemohli tedy logicky vědět, že mluví s JUDr. Horákovou.

V letech 1940 - 1944 nedošlo pro manželé Horákově k žádnému obžalování, což je krajně neprůhledné. Navíc se to dělo v době, kdy jinak nacisté s odsouzeným spěchali a vynášely i rozsudky během 24 hodin. I kdyby byla Horáková zatčena za svou (ne)práci v ŽNR - jak vždy později sama tvrdila, proč se u toho pořád plete její manžel a „sedí za mřížemi“ vedle ní, ačkoli prokazatelně za nic nemůže!?

Tak se též stalo, když je v létě 1944 oba odvezli do Drážďan k trestnímu soudu. Častá oficiální tvrzení, že ona byla odsouzena k trestu smrti, který nebyl vykonán, a on dostal 25 let těžkého žaláře, jsou absolutním nesmyslem.

Rozsudek zněl pro Miladu 8 let s tzv. „vycházkovým režimem“ (to znamená, že ve vězení pouze přespávala) a její manžel 4 roky „domácího vězení“, přičemž mu byly započteny léta 1940 - 1944 jako „vazební“, takže měl zaražené vycházky pouze na cca 14 dní a poté byl na svobodě... Skutková podstata pro oba zněla „pokus o zradu“. Jak a kde se měli o tu tzv. „zradu“ pokoušet, není v rozsudku uvedeno (ale to byla pouze konspirativní taktika pro budoucnost a jejich další činnost).

Podle mého názoru o žádný klasický soudní rozsudek nešlo. Německá SD zřejmě potřebovala manželé Horákově na rychlo „uklidit“. Patrně v Terezíně hrozilo nebezpečí nějakého prozrazení. Jejich transport do říše jim zaručoval bezpečí a rozsudek trestního soudu jim dodal alibi „politických vězňů“.

Oba zůstali v Bavorsku. Bohuslav si odpykával „trest“ v Ebrachu v klášteře cisterciáků s přílehlým kostelem. Tento objekt zčásti sloužil od roku 1851 jako domácí vězení pro neposlušné mnichy. Miladu umístili do prominentní ženské věznice v Aichachu: cely s ústředním topením a sprchami. Možnost stravování mimo oblast věznice byla zaručena.

Oficiální nesmysly: Bohuslav Horák se prý zúčastnil „pochodu smrti“. Nic takového se v Ebrachu nekonalo. 22. 04. 1945 osvobodili Ebrach a Aichach Američané. Milada se vrátila do Prahy až 20. 05. 1945 a Bohuslav dokonce o dva dny později. Záhadou zůstává, kde tak dlouho byli a proč s návratem otáleli. Vyčkávací taktika? Obavy z prozrazení?

Po válce vydávala Milada své jizvy na těle za následky „nacistického mučení“ (oficiální historiografie tuto verzi převzala). Po její popravě 1950, byly jizvy vydávány za následky „komunistického mučení“.

Všechna vzniklá poranění byla ve skutečnosti pozůstatkem těžkého onemocnění spálou z roku 1923. Ona zákeřná nemoc jí málem připravila o život. Celé tělo zachvátila mokřavá vyrážka a to i konečky prstů. Pacientka nakonec přežila, ale jizvy zůstaly.

Poranění na prstech deklarovala Horáková coby „vrázení jehel pod nehty“. Na základě její výpovědi před lidovým soudem za to dostal údajný pachatel, komisař Erich Pfitsch (kriminální asistent v referátu II BM), trest smrti. Oběšili ho v Praze 03. 05. 1947.

Jak to bylo ve skutečnosti s „mučením“ Milady Horákové? Archivní prameny nám jednoznačně dokazují: nikdo z nacistů, ani komunistů na ní jaktěživ nesáhl...

Na základě její výpovědi byli po válce popraveni tito nacisté: K. H. Frank (oběšen v Praze 1946), dále dozorci Malé pevnosti v Terezíně: Heinrich Jöckel a Wilhelm Schmidt (oběšeni v Litoměřicích 1946), Hans Lewinski (oběšen v Praze 1947) a Albert Neubauer (oběšen v Praze 1948).

Následkem její přímlyvy a výpovědi „o slušném zacházení s vězni“ si zachránili život její nejbližší spolupracovníci a to esesáčtí dozorci: SS-Rottenführer Theodor Hohaus (vedoucí skladu - kompetentní pro výdej potravin a léků), tak jako SS-Scharführer Josef Sternkopf (vedoucí dílen - kompetentní k používání gastronomických a lékařských zařízení). Byli soudem zproštěni viny osvobozujícími rozsudky.

Údajná „vězeňkyně“ s těmito dvěma esesáky v Terezíně denně úzce spolupracovala a rovněž potřebovala jejich výpovědi o jejím vlastním „charitativním a příkladném chování“ vůči vězňům při rozdělování potravin a léků. Oba jí to ochotně a nezištně potvrzovali.

Facit: Milada Horáková měla neobyčejné nadání zahlazovat své vlastní stopy...

Milada Horáková rozhodně nebyla obětí komunistického režimu, ALE už za okupace pracovala proti proti ČSR a českému národu, kolaborovala ve prospěch Německa a nacistických pohlavárů a organizací. A v této protistátní vlastizrádné činnosti pokračovala i po ukončení 2. sv. války v novém československém státu až do doby svého oprávněného zatčení. Byla právem vězněna, odsouzena a následně popravena.

S vlastizrádcem nelze nakládat jinak !!!

Horáková byla nejen mazaná a vytrvalá v té činnosti, ale byla především zapálená a zákeřná!

A i vlastizrádci současné doby (a mezi našimi státníky a politiky jich je nemálo), by měli být zatýkáni, souzeni a odsouzeni, měli by nést za svá jednání a úmyslná vlastizrádná rozhodnutí poškozující naši zemi a náš lid plnou zodpovědnost a své tresty si řádně odpykat, být zbaveni svých postů, nezákonně nabytých majetků všeho druhu včetně financí.

Vydavatel. Bohužel, nevím co je na článku pana B. pravdy..

Přímluva Einsteina ani Churchilla nezabrala.

Komunisté oběšili Miladu Horákovou po vykonstruovaném procesu

Jiří Štefek

„Padám, padám, tento boj jsem prohrála, odcházím čestně. Miluji tuto zem, miluji tento lid, budujte mu blahobyt. Odcházím bez nenávisti k vám.“ To byla poslední slova Milady Horákové krátce předtím, než skonala na dvoře pankrácké věznice na šibenici. Stalo se tak 27. června 1950.

Jméno Milady Horákové je dodnes synonymem justiční vraždy během komunistických politických procesů v 50. letech 20. století a Horáková byla jedinou ženou popravenou v rámci těchto soudních řízení.

Milada Horáková se narodila v Praze 25. prosince 1901 jako Milada Králová. V roce 1926 promovala na Právnické fakultě UK v Praze. O tři roky později vstoupila do České strany národně sociální, ale výrazně se angažovala také v ženském emancipačním hnutí. Byla též velmi sociálně založená, a proto působila v československém Červeném kříži a v dalších spolicích a sdruženích zabývajících se sociálními otázkami, vzděláváním a pomocí chudým. Na pražském magistrátu pracovala jako vedoucí odboru péče o mládež. V roce 1927 se provdala za Bohuslava Horáka a o šest let později se jim narodila dcera Jana.

Práce v odboji

Po mnichovské dohodě krizi a zabrání Sudet Němci pomáhala lidem prchajícím z pohraničí. Po okupaci a vyhlášení Protektorátu v březnu 1939 se ihned zapojila do odbojové organizace „Věrní zůstaneme“. I s manželem byla zatčena gestapem 2. srpna 1940 a následně vězněna v Praze, v Terezíně a v Drážďanech nakonec byla odsouzena k osmiletému žaláři. Po válce pokračovala ve své veřejné politické činnosti, založila Radu československých žen, začala vydávat ženský časopis *Vlasta* a v roce byla 1946 zvolena za národní socialisty do národního shromáždění, kde pracovala v zahraničním a ústavněprávním výboru.

Pro svoje svobodomyšlné názory a činy byla Milada Horáková nepřetržitě monitorována a sledována nejen komunistickými zpravodajci, ale také provokatéry nasazenými i do národně sociální strany. Její pád se rychle blížil. Již 26. února 1948 byla vyloučena z Rady československých žen a následně sesazena či vyloučena ze všech spolků a zbavena všech funkcí, které kde zastávala. Dne 10. března 1948 se vzdala poslaneckého mandátu, ačkoliv jí komunisté otevřeně naznačovali, že může zůstat „nezávislou“ poslankyní i předsedkyní Rady československých žen. Ovšem jen pokud bude ochotná krýt jejich puč zdáním pokračujícího demokratického vývoje v Československu. Dokonce jí nabízel i ministerské křeslo. Všechno však odmítla. A tím de facto stvrdila i svůj osud.

Odmítnutí emigrace

Zásadně odmítla i emigraci a chtěla pokračovat ve své činnosti i v nových společenských poměrech. I když Československem už obcházela zubatá... Záhadné úmrtí Jana Masaryka či poprava generála Heliadora Píky a mnohých dalších Horákovou utvrzovaly v přesvědčení, že se správně rozhodla neemigrovat, a že pokud bude dostatečně opatrná a nepřestoupí platné zákony, komunisté se jí neopovází kriminalizovat nebo dokonce zavraždit. Podle některých svědectví ale před nejbližšími přáteli počítala i s možností, že bude muset za své ideály přinést nejvyšší obětí.

Horáková se dostala do hledáčku státní bezpečnosti jako vhodný kandidát pro akci „Střed“, v rámci níž měla být 27. září 1949 zatčena. Pokus o předvedení do vazby se doma na Smíchově nezdařil, neboť tam byla jen služebná, dcera a Bohuslav Horák, kterému se podařilo v nestřeženou chvíli uniknout. Varovat svou ženu se mu však nepodařilo, neboť již byla zatčena o několik hodin dříve ve své kanceláři v Masné ulici.

Vykonstruovaný proces

Proces s Miladou Horákovou a jejími dvanácti kolegy, v němž neblaze prosluli hysteričtí komunističtí prokurátoři Josef Urválek či Ludmila Brožová-Polednová, probíhal od 31. května do 8. června 1950 a byl zinscenován jako veřejný politický proces po vzoru sovětských velkých čistek ve 30. letech na příkaz prezidenta Klementa Gottwalda. Osm dní trvající proces měl svůj vynucený „scénář“, podle kterého se měli a byli donuceni obžalovaní chovat; ale v některých momentech přesto jednali proti režii. To platilo speciálně pro Miladu Horákovou. Hned první den procesu ve svých odpovědích úspěšně bránila sebe i své myšlenky, i když věděla, že tím svoje šance na mírnější trest jen snižuje. Během procesu byly nošeny do soudní síně koše s tisíci rezolucemi lidí žádajících nejvyšší tresty pro obviněné, které byly organizovány nejen závodními výbory KSČ, milicemi, ale i uličními výbory. Dne 8. června 1950 padl rozsudek a mezi čtyřmi tresty smrti stálo i jméno Milady Horákové.

Milada Horáková odmítla žádat o milost, ale učinila tak její dcera i její advokát. V její prospěch intervenovaly mnohé zahraniční osobnosti v čele s Albertem Einsteinem či Winstonem Churchillem. Marně. Prezident Gottwald všechny žádosti zamítl a trest smrti potvrdil. Svě poslední

kroky na tomto světě Horáková ušla 27. června pár minut před půl šestou ráno na dvoře pankrácké věznice. Podle archivních zpráv její smrt byla obzvlášť krutá a přišla až po dlouhých čtrnácti minutách na oprátce.

Vydavatel: Organizátoři a strůjci těchto poprav a mučení nebyli nikdy odsouzeni. Jejich potomci jsou dokonce pyšní a stát a strana je dodnes štědrě odměňuje.

Na rozdíl od těchto Novin, které nejsou dokonce ani povolené dávat na generální konzulát, nikdo v českých novinách na to nepoukazuje.

Budeme zveřejňovat v několika příštích Novinách články o paní Miladě Horákové, o které nikdo nezpochybňuje, že její poprava byla politickou vraždou.

Články se zabývají její minulostí, o které se bohužel jinak nikde moc nepíše, a proto se moc nedovíte. Tak jak jen málokdo věděl, že soudruh prezident Zápotocký byl v koncentračním táboře Mauthausen kápo a byl na listině holandských válečných zločinců, tak málokdo ví, že M. Horáková byla levicová socialistka aktivně bojující za lepší stranické zítřky, její tatínek byl komunist a dočtete se také důvod, proč ona nevstoupila do strany, kterou tak vehementně podporovala.

Je na vás, jaký si uděláte názor. Již prezident Miloš Zeman nedávno poznamenal: Musíme se naučit vidět osobnosti našich dějin kriticky a nepropadat iluzím... Jo, jak se říká, ono všechno je nakonec jinak.

Víte, že Málokdo však ví, že justice prezidenta Edvarda Beneše v letech 1945 – 1948 (Benešovy dekrety, Lidové soudy a Košický vládní program) popravila celkem **66 žen** a matek – z toho dokonce dvě příbuzné Milady Horákové (rozené Králové).

Jednalo se o Marii Královou (narozenu 02. 08. 1897), oběšenou v Pankrácké věznici, dne 08. 10. 1945, a Julii Horákovou (narozenu 06. 02. 1910), oběšenou v Pankrácké věznici 17. 01. 1946. Tak jako i v případě zbývajících 64 popravených žen, žádné z nich prezident Beneš milost neudělil.

V letech 1945 – 1948 došlo u dvaceti čtyř tzv. Benešových „mimořádných lidových soudů“ k odsouzení přibližně 23 000 osob, přičemž 738 obžalovaných k trestu smrti. Z toho byl udělen trest smrti 66 ženám a 7 novinářům (Kožíšek, Krychtálek, Křemen, Kříž, Vajtauer a Werner). **Kdo se odváží kritizovat politiku Edvarda Beneše, nemě šance na přežití!**

Proti rozsudkům nebylo v žádném případě odvolání (tzv. „zkrácené jednání“) a poprava musela být vykonána maximálně do 2 hodin po vyhlášení soudního rozhodnutí. Prezident zásadně ani jednu milost neudělil.

Válečný zločinec Antonín Zápotocký...?!

Zveřejněno: 17. červen 2012

Moderátor (Jana Klusáková): A jak vy jste k němu přišel?

Host (Jaroslav Čáslavský): Já jsem byl samozřejmě sokol přesvědčením a vzdělavatel, profesor Gog, mne jednou v noci volá a říká, já mám určité věci, které bych potřeboval ofotografovat. A já vím, že ty máš přístup do komory ve škole. Já říkám, mám. Tak jdi tam, já za tebou přijdu. A přinesl spis, který byl psán bohužel qventem to se muselo luštit a čas nebyl. Tak jsem prostě, bylo to asi 36 stránek nebo 40, tak jsem prostě dělal co nejrychleji, abych to mohl ofotografovat. Tak jsem to ofotografoval, pořídil jsem tři mikrofilmy, jeden mikrofilm a ten svazek, mi řekl přesně, kam mám odnést, že tam bude černá limuzína. Byly tam i fotografie, asi 17, to byl vůbec horor se na to dívat. A já si pamatuji naprosto přesně a mohl bych to zreprodukovat, na fotografie tři. Oni tam měli takové jako, mně to připadalo jako nádoba na svícenou vodu, v kostele. A tam je vyfotografovaný Zápotocký, jak topí lidi v tomhle tom, jak bych řekl, v tom korytku.

Moderátor (Jana Klusáková): Chcete říci, že topí vězně?

Host (Jaroslav Čáslavský): Vězně, ano.

Moderátor (Jana Klusáková): Antonín Zápotocký?

Host (Jaroslav Čáslavský): Další snímek, který si pamatuji, poněvadž to byl stejný horor jako tohle, tam bylo jako bidlo na prádlo, na čemž byly myslím tři nebo čtyři šibenice, tedy ty provazy. A tak ty stály na takový lavici, víte, jak to bývalo na pouti, to musím doplnit do pohybu, poněvadž tam byla jenom konečná fáze. Tam už ty tři nebo čtyři lidi

už viseli. A je vidět, jak musel Zápotockej podkopnout tu lavičku pod těma lidmi, to je dost otřesné.

Moderátor (Jana Klusáková): A jak si to vysvětlujete nebo jak jste si to vysvětloval? Třeba ho přinutili.

Host (Jaroslav Čáslavský): Jako později, když jsem měl možnost zapátrat, tak informace o něm byly, že byl kápo v koncentráku.

Moderátor (Jana Klusáková): Takže vy jste o pravosti těch snímků vůbec nezapochyboval?

Host (Jaroslav Čáslavský): Ne, to nešlo. To prostě byly pravé snímky.

Moderátor (Jana Klusáková): A kde skončily?

Host (Jaroslav Čáslavský): No, tak já jsem ty mikrofilmy, teda jeden a ten spis odnes do toho auta, bylo to na takzvaném Škandál place, tam stála ta černá limuzína, okénko se srolovalo, tam seděla doktorka Horáková. Já jsem jí ten mikrofilm a ty spisy předal. A tím to pro mě končilo v této fázi.

Moderátor (Jana Klusáková): A o které době mluvíme, kdy to bylo?

Host (Jaroslav Čáslavský): To bylo v létě 48. A těch snímků tam bylo několik.

Moderátor (Jana Klusáková): Vy jste o tom tehdy s nikým nemluvil?

Host (Jaroslav Čáslavský): Já jsem mluvil s profesorem Vlčkem, kterého hned brzy na to zavřeli. A stalo se mu neštěstí v dolech.

Vince Foster - měl být levák, jeho tělo bylo nalezeno v parku, po té co se měl střelit do pravého spánku pravou rukou. Pistoli měl pořád ještě držet v pravé ruce a obě paže měl mít připázeny...? Troufal si příliš? Ohrožoval příliš a byl mocnými „eliminován“, absolutně, na rozdíl od Davida Ratha?

Pokusila se snad o podobné Milada Horáková naivním vydíráním s dokumenty o minulosti Antonína Zápotockého a proto ji to stálo život? Logiku to má. Při vši účtě k její oběti, práci a projevené osobní statečnosti před soudem toho mohla být schopna. Připomínám její „přešlapy“ od účasti na likvidaci Mariánského sloupu, přes manželství s komunistou, neomluvitelnou spolupínu na poválečných a předúnorových zločinech proti lidskosti, omlouvanych „vlastenectvím“, odstoupením z funkce poslankyně (pomohla komunistům) a konče výše naznačeným, možným a dost pravděpodobným pokusem o vydírání Zápotockého, který musela zaplatit svým životem...

Poznámka Svena Řehulky

Článek je to otřesný, ale podobné zvěsti jsem už (v Československu, tedy v ČSSR) slyšel dříve. Byl jsem jako voják základní služby v Čsl.Lidové Armádě zatčený v r.1961 za špionáž a podvracení republiky (paragraf 79 a 86) a Nejvyšším vojenským soudem odsouzený na 12 roků odnětí svobody, po vyšetřování na Ruzyni, jsem trest trávil v lágru ve Rtyni v Podkrkonoší, jako mukl-havíř a fáral na Tmavém Dole!

Ale snad Božím řízením, jsem byl amnestován podmíněně (na 10 roků) presidentem A.Novotným na amnestii r.1962 a v podmínce stálo, že jediné možné zaměstnání je stavebnictví, zemědělství a hornictví ! Proto jsem nastoupil na Důl Zápotocký ve Vrapicích u Kladna a pracoval tam. Místní staří horníci, kteří tam pracovali už před válkou, i za Protektorátu, se nedaleko šachty scházeli v hospodě, od které jsem denně jezdil autobusem domů do Prahy. Byl jsem tam "nováček", proto dost dlouho přede mnou často přestávali mluvit, ale po čase si (snad) ověřili, že nejsem krysa a jejich vzpomínky a rozhovory byly velice zajímavé!

2.dělnický president Antonín Zápotocký, prý nebyl žádný dělník, ale flákač a komunistický agitátor, který po okolí chodil se svou harmonikou a havíři měli heslo : "Hele, Tonda s harmonikou je tu, držte si kapsy !" - Tím je míněno, že v hospodě prý šacoval jejich tam pověšené hubertusy a kradl jim drobné a cigarety.

Takže mně už nijak nepřekvapilo to vyprávění, že byl v koncentráku za Němců kápem a prý i kvůli tomu v OSN podali Holandané žádost o jeho vydání, že tam prý hájil kamarády-komunisty, ale tím že zato do počtu na popravy posílal Holandany! Faktem je, že když byl presidentem, mimo SocBlok nikdy necestoval do zahraničí - tedy do Svobodného Světa! Sven z Mirandy.

V knize panů Václava Bureše a Zbyněka Ludvíka "**Černá kniha minulosti**" , která vyšla roku 2001. , je uvedeno, že fotografie z Tondových zločinů Věšení a topení vězňů, které Tonda jako kápo v koncentráku rád dělal, předával agent Holandské strany Miladě Horákové a oné bylo příčinou zatčení a popravy zmíněné paní.

<http://www.convictcreations.com/history/aborigines.html?>

Fabricated Myths in Aboriginal History 4/8

Fabrication 4 - Competition for resources forced Aborigines and colonists into conflict

In the early 1980s, white academics like *Henry Reynolds* started proposing that the colonisation of Australia was one of violent conquest. Reynolds' viewpoint was a popular one and citations to his work helped build a whole culture of historical inquiry based on the premise that Australian colonisation was one of war and genocide.

Aside from citations to the works of other white historians proposing violent conquest, there was very little evidence to back up the claims. Certainly, written records of soldiers and explorers generally talk of making friends with Aborigines.

Due to the lack of written records of "frontier wars" in Australia, many historians have written about competition for resources as the evidence that frontier wars must have occurred. For example, *Benjamin Madley* from Yale University argued:

"Conflict between indigenous people and settlers often revolves around two interlocking economic issues: access to natural resources and control of territory. Both groups need natural resources and land to achieve their definition of economic success. The loss of their food supply and land threatened both Aboriginal society and their physical survival." (5)

Similar myths are common in popular culture. For example, the *Lonely Planet Guide to Australia* (which relies on academic consultants such as Dr Michael Cathcart from the University of Melbourne) said, "Aborigines were ruthlessly pushed off their tribal lands as new settlers took up land for farming or mining." (1)

Finally, the Department of Sustainability, Environment, Water, Population and Communities proposed (20):

"conflict was the result of competition for land which settlers required for crops and the grazing of sheep and cattle; Aboriginal people relied upon the same land for food and water (Kidd 1997:14). The initial response by the Administration was to dispatch troops to police the frontier, but the expanding area of land to be covered made this an increasingly difficult task. A lawless frontier environment soon existed where it was impossible to control the conflict between settlers and Aboriginal people. In response to this challenge the Administration ordered settlers to defend themselves and ordered Aboriginal people to stay away from European habitation. There is no evidence that Aboriginal people understood and agreed with these orders to stay away from European settlement as the conflict on the frontier continued."

Such explanations for conflict were perhaps naively applied to Australia because they were the foundation of conflict in other colonial countries such as the USA. To be more precise, because Americans slaughtered buffalo in the thousands and deprived the Indians of food in the process, it is presumed the same thing must have happened in Australia. In reality, over 90% of Australia is dry, flat and arid and almost three-quarters of the land cannot support agriculture in any form. In these areas, it was only possible to live off the land as a hunter gatherer. In short, 3/4s of Australia has never had farmers wanting the land thus the Aborigines on the land never had colonists competing with them for resources. Furthermore, animals like kangaroos could not be slaughtered in the thousands because they run in different directions when scared.

The land's lack of suitability for agriculture is the chief reason why Australia has almost no significant inland cities aside from its capital and why Australia never developed American-style pioneering stories of colonists heading west and founding new towns. It is also why Australia's farming regions have very low density populations.

In areas where agriculture did develop, colonists and Aborigines ate different things so there was little competition for food. Among other things, the Aborigines ate kangaroos, ants, roots, moths, grubs and lizards. The early colonists were starving and would have eaten the Aboriginal food if they knew how to find it and were prepared to live a hunter gatherer lifestyle. Because most were not prepared, or able, to live a nomadic life, they farmed imported crops and animals such as cows,

chickens, goats, sheep, and pigs. (Many went feral where they perhaps became an extra food source for Aborigines.)

As well as not being conducive to high-density farming communities, the Australian environment also contained a host of native animals that *increased* as a result of farming. The kangaroo was one such animal. The farmers' dams gave kangaroos permanent water supplies that helped them survive drought. Even though farmers wanted to kill the kangaroos as pests, or build fences to keep them out, the kangaroos simply jumped the fences, drank the water, ate the grass, and then hopped back into the bush where they remained a valuable food source for Aborigines. Consequently, the colonists and natives didn't have to fight over food as they did in other colonial countries.

Finally, once Convict transportation came to an end, farmers looked to Aborigines as their best chance of getting workers. Few free settlers wanted to live in the harsh outback to do low paid work associated with Convicts (who had previously been used as a kind of slave labour on farms); however, the Aborigines already living there were prepared to work in exchange for some European items like blankets, axes and flour (which they desired.) Reflecting these exchanges, tens of thousands of Aborigines were born on cattle stations. Furthermore, 70 per cent of contemporary Aborigines live in urban areas because their ancestors gravitated to urban areas to find the things they desired.

In regards to Aborigines being pushed off land due to mining, contrary to Lonely Planet Guide book stereotypes, most of Australia isn't a mine site. Less than 0.02 percent of the Australian land mass is mined. So little of the Australian land mass is mined, or has been mined, that most Australians have never even seen a mine. In the colonial era, mining was even less advanced.

Want to freak out your neighbours?
Rename your wifi to
"ASIO surveillance van 5"

**Becherovka, Rum, Fernet,
Griotka, Česká piva**

Bernard, Budvar, BrouCzech, Plzen, Kozel

Monday - Thursday 8.30-17.00, Friday 8:30-15.00

Goulburn Wines & Spirits

9-13 Brisbane Street
Darlinghurst, NSW 2010
02 9264 8459

email sales@goulburnwines.com.au

Wholesale and retail 1.04.2020

This is an e-mail sent to Clarence Page of the Chicago Tribune after an article he published concerning a name change for the Washington Redskins. It will make you laugh at the ridiculous renaming hysteria.

Dear Mr. Page: I agree with our Native American population. I am highly jilted by the racially charged name of the Washington Redskins. One might argue that to name a professional football team after Native Americans would exalt them as fine warriors, but nay, nay. We must be careful not to offend, and in the spirit of political correctness and courtesy, we must move forward.

Let's ditch the Kansas City Chiefs, the Atlanta Braves and the Cleveland Indians. If your shorts are in a wad because of the reference the name Redskins makes to skin color, then we need to get rid of the Cleveland Browns.

The Carolina Panthers obviously were named to keep the memory of militant Blacks from the 60's alive. Gone. It's offensive to us white folk.

The New York Yankees offend the Southern population. Do you see a team named for the Confederacy? No! There is no room for any reference to that tragic war that cost this country so many young men's lives. I am also offended by the blatant references to the Catholic religion among our sports team names. Totally inappropriate to

have the New Orleans Saints, the Los Angeles Angels or the San Diego Padres.

Then there are the team names that glorify criminals who raped and pillaged. We are talking about the horrible Oakland Raiders, the Minnesota Vikings, the Tampa Bay Buccaneers and the Pittsburgh Pirates!

Now, let us address those teams that clearly send the wrong message to our children. The San Diego Chargers promote irresponsible fighting or even spending habits. Wrong message to our children.

The New York Giants and the San Francisco Giants promote obesity, a growing childhood epidemic. Wrong message to our children. The Cincinnati Reds promote downers/barbiturates. Wrong message to our children.

The Milwaukee Brewers. Well that goes without saying. Wrong message to our children.

So, there you go. We need to support any legislation that comes out to rectify this travesty, because the government will likely become involved with this issue, as they should. Just the kind of thing the do-nothing Congress loves.

As a die-hard Oregon State fan, my wife and I, with all of this in mind, suggest it might also make some sense to change the name of the Oregon State women's athletic teams to something other than "the Beavers (especially when they play Southern California. Do we really want the Trojans sticking it to the Beavers???)

I always love your articles and I generally agree with them. As for the Redskins name I would suggest they change the name to the "Foreskins" to better represent their community, paying tribute to the dick heads in Washington DC.

Health minister considering state-wide countermeasures amid Covid-19 surge

Health Minister Adam Vojtěch says he is considering implementing of nation-wide measures to prevent the spread of Covid-19. The announcement came after a meeting with Prime Minister Andrej Babiš, following a sudden surge in cases over recent weeks.

Vojtěch declined to specify what measures are being considered, but said that they would not involve dramatic steps such as closing certain sectors of the economy or business activity. However, he did not rule out the possibility of the mandatory wearing of facemasks in public spaces.

Football: Czech season ending early due to coronavirus

The Czech League Football Association said it is not possible to complete the league's group rescue due to an Opava player testing positive for coronavirus, and the team now forced to quarantine.

None of the three teams in danger of falling into the second league, namely Karviná, Opava and Příbram, will be relegated. The victorious Pardubice, and the second-place Zbrojovka Brno will advance to the first league, while third-place Dukla Praha will not.

Next season in the first league, 18 teams will play and the superstructure will be cancelled.

Czech foreign minister seeks EU action over sentencing of Russian historian

Foreign Minister Tomáš Petříček says he wants to work with his EU counterparts to support an amateur Russian historian sentenced to prison this week for allegedly sexually assaulting his adopted daughter.

Petříček is among those believe the changes against Yuri Dmitriev, an amateur historian, are bogus – part of a long-running effort by Russian authorities to silence people working to uncover uncomfortable historical truths.

"Historian Yuri Dmitriev exposed the crimes of Stalinism, found the mass graves of more than 6,000 people, including several Czechs who were executed after staged trials," Petříček wrote on Twitter. "Now he, too, has been unjustly convicted. I want to negotiate with colleagues in the EU on how we can help him."

In 1997, Dmitriev discovered a mass grave of people executed at the height of the Great Terror in 1937 and 1938. He also previously headed a branch of Memorial, one of Russia's most prominent independent human rights groups.

In January, notable figures from across the globe addressed an open letter to Russian President Vladimir Putin asking that the historian's prosecution be stopped.